

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Sue, Eugène.

Titel | Title:

Hovmod, eller Hertuginde.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : Jordan's Forlag, 1848

Fysiske størrelse | Physical extent:

137 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

E. Lise

Da 7 Budsjender
I
Jannud. d. Jættiginder
5 del

58, - 353.

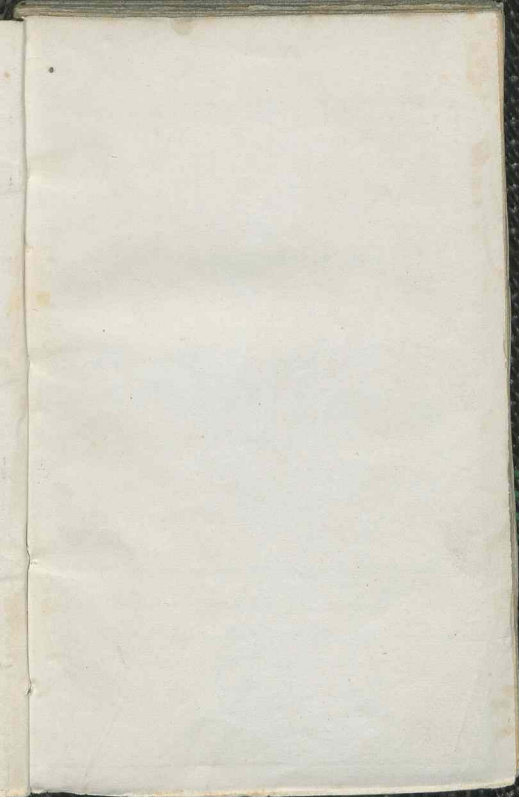
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

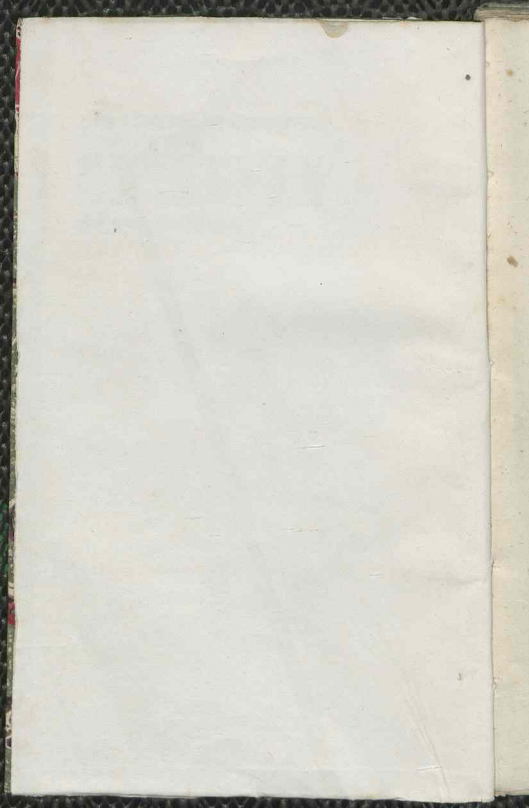

1 1 58 0 8 13050 0

+REX

De hysse Boeken

van den

Handel

van den

Handel

I

Boeken van den

Handel

Handel

van den

Handel

De syv Dødsfynder.

Af

Eugène Sue.

Femte Bind.

I.

Stovmod, eller Hertuginde.

Femte Deel.

Kjøbenhavn.

Jordan's Forlag.
Trykt hos S. G. Brill.
1848.

Homod,

eller

Sertuginden.

Af

Eugène Sue.

Femte Deel.

Kjøbenhavn.

Jordan's Forlag.

Trykt hos P. G. Brill.

1848.

De Comoditate

1711

Vertrugingen

1711

Geneve

Geneve

Geneve

I.
To Dage efter hans Samtale med Hermine og Ernestine, i hvilken Tid Herr de Maillefort havde haft to lange og alvorlige Samtaler med Gerald og havde anbefalet ham ikke at gjøre noget Skridt hos sin Moder med Hensyn paa Hermine, skrev Herr de Maillefort til Hertuginde af Senneterre. Han bad hende om endnu samme Dag at indrømme ham en Samtale, og indfandt sig hos hende til den bestemte Tid.

Underrettet iforveien af Gerald blev Marquien aldeles ikke forundret over det Udtryk af Bredde, Kummer og Redslagenhed, som han bemærkede i Fru de Senneterres Ansigtstræk, thi den samme Morgen havde Fru de la Rochaigne meldt hende, at Frøken de Beaumesnil trods den Agtelse, hun bar for Herr de Senneterre, dog ikke vilde ægte ham.

Bed Synet af den Puklede vorede Fru de Senneterres Sarme endnu mere, og med Bitterhed sagde hun:

„Tilstaae mig, min Herre, at jeg er meget ædelmodig.“

„Svortesedes det, Madame?“

„Tilfod jeg Dem ikke den Jornoieise, min Herre, at spotte med den Kummer, som De foraarsagede mig?“

„Om hvilken Kummer taler De da?“

„Om hvilken Kummer!“ — raabte Hertuginde hestig —

„Er det ikke Deres Skyld, at Forbindelsen mellem min Søn og Frøken de Beaumesnil er slaaet fejl?“

„Det skulde være min Skyld?“

„O, De stuffer mig ikke, min Herre, og blot derfor indrømmede jeg Dem denne Sammenkomst, for ikke at forsømme denne Leilighed til at sige Dem lige i Dinene, hvilken Modbydelighed De indgyder mig.“

„Meget godt, Madame, det er et Stof til Samtale, som De udmærket forstaaer at benytte.“

„Herre de Maillefort vilde bevise mig en overordentlig stor Tjeneste, dersom han vilde spare sin uforstammede Ironie til en bedre Leilighed“ — sagde Fru de Senneterre med harmfuld Ringeagt — „og dersom han vilde have den Godhed at erindre, at han har den Ære at tale med Hertuginde af Senneterre.“

„Fru Hertuginde af Senneterre“ — svarede Krøblingen i en alvorlig Tone — „vil vise mig den Naade at behandle mig med tilbørlig Agtelse, ellers vil jeg nøie rette mine Ord efter Fru de Senneterres.“

„En Trudsel, min Herre?“

„En god Lærdom, Madame.“

„En god Lærdom . . . til mig!“

„Og hvorfor ikke? Hvorledes! Jeg, der var Deres Gemals ældste Ven, jeg, der elsker Gerald som en Søn, jeg, der har Ret til at forlange Agtelse af Alle, forstaae mig vel, Madame, jeg siger Agtelse, jeg, hvis Stand idetmindste kan maale sig med Deres — jeg maa sige Dem det, fordi De sætter saa høi Priis paa slige Udselheder — jeg bliver modtaget af Dem med Hornærmsler, med vrede Blikke, og jeg skulde ikke erindre Dem om, hvad De er mig, hvad De er Dem selv skyldig?“

Ligesom alle Forsængelige og Hoffærdige, der ikke ere

vante til Modsigelse, maatte Fru de Senneterre i Begyndelsen blive overrasket og opbragt, men derefter sole sig betvunget af et saa fast og forstandigt Sprog; derfor svarede hun, imedens hendes Brede gav Plads for en smertelig Tølelse —

„O, Herr Marquis, lad idetmindste den Fortvivlelse beholde sin Ret, som en Moder føler, naar hun seer sin Søn Fremtid for stedse tilintetgjort!“

„Tilintetgjort?“

„Ja, min Herre, og det ved Dem!“

„Vil De have den Godhed at forklare mig dette!“

„Min Gud, min Herre, jeg veed nu, hvilken Indskydelse De har paa Frøken de Beaumesnil . . . min Son sætter en Tillid til Dem, som han nægter mig, og dersom De havde villet det, saa var denne Forbindelse, som allerede var saa godt indledet, sikkert kommet istand . . . Den var ikke saa pludselig bleven afbrudt, uden at man veed, hvorfor . . . ja der stikker en Hemmelighed under, som De alene kjender . . . og naar jeg betanker, at Gerald foruden sit høie Navn kunde have blevet den rigeste Mand i Frankrig . . . og at der nu ikke bliver Noget deraf . . . saa er jeg . . . ja saa er jeg den ulykkeligste af alle Koner og Modre, og De seer det, min Herre, jeg græder derover af Smerte og Uergrelse . . . nu er De dog tilfreds, ikke sandt?“

Og Hertuginden af Senneterre græd virkelig.

Uden den inderlige Deeltagelse, Herr de Maillesfort fælte for Geralds og Hermines Skjæbne, vilde han, langt fra at blive rørt over disse latterlige Zaarer, have vendt denne hovmodige og pengegridske Kone Ryggen; men da Marquien fremfor Alt nærede det Ønske, at ende det Foretagende, som han havde paataget sig, paa en lykkelig Maade, saa lod han det første Udbrud af en Smerte, der slet ikke rørte ham, gaae over og svarede —

„Hemmeligheden er ganske simpel . . . Gerald og Froken de Beaumesnil vide fuldkommen at sætte Priis paa hinanden . . . kun elske de hinanden ikke . . . det er det Hele.“

„Ei, min Herre, hvad gjør Kjærligheden til Sagen? Saa-danne Ægtefæder blive lige saa lidt som kongelige indgaaede af Kjærlighed.“

„De indseer vel, Madame, at jeg ikke har bedt Dem om en alvorlig Samtale, for at omhandle det ældgamle Æmne: Om et Convenients-Giftermaal er bedre end et Kjærligheds-Giftermaal? vi vilde aldrig blive enige derom; desuden handles der nu om en Sag, der er forbi: Gerald's Forbindelse med Froken de Beaumesnil er nu bleven en Umulighed; De kan troe mig, denne Arvings Millioner ere ikke bestemte for Deres Son, som iøvrigt ikke heller eftertragter dem.“

„Ja, og formedelst denne taabelige Uegennyttighed, eller snarere denne affhyelige Ligegyldighed for deres Navns Glæds“ — svarede Fru de Senneterre bitter — „nedsynke Repræsentanterne for de fornemste Familier i en skammelig Pængeløshed . . . saaledes har min Fader og min Ægtefælle forsonet at fæste mig den Formue tilbage, som den ulykkelige Revolution berøvede mig. Men siig mig, hvorledes skal jeg nu kunne bortgive min Datter? Hvis derimod Gerald havde erholdt denne Rigdom, havde han let kunnet komme sine Søstre tilhjælp, og det havde da ikke været mig vanskeligt at finde ret passende Partier for dem. Og De vil, min Herre, at jeg ikke skal være utrokelig over at see mine Planer strandede, jeg, der drømte om en Formue til min Son, som svarede til hans høie Byrd . . .“

„Nu, lad saa være, Madame, De elsker Gerald paa Deres Maade, det er vel ikke den rigtige, men alligevel . . . De elsker ham.“

„O ja, jeg elsker ham“ — sagde Fru de Senneterre med

stærk Betoning — „jeg elsker ham saaledes, som jeg bør elske ham.“

„Det ville vi faae at see.“

„Hvad vil De sige dermed, min Herre?“

„Først maa jeg erklære Dem, at Gerald er lidenskabelig forelsket, og at . . .“

Fru de Senneterre sprang op af sin Stol, blev mørkerød af Harm, og raabte med Hestighed, idet hun afbrød den Ynkede —

„Det er jo flammeligt . . . jeg har ahnet det . . . nu er Sagen mig klar; fra min Son altsaa kommer Bægningen, thi den lille Beaumesnil var ganske indtaget af ham! Jeg har jo seet det paa Ballet, og De, min Herre, har rakt Haand til denne affyelige Intrigue!“

Fru de Senneterres Brede naaede nu den høieste Grad og hun udraabte —

„Jeg vil aldrig see min Son mere! Han har hverken Aand eller Hjerte!“

Marquien havde ventet dette Udbrud; han lod det gaae over og vedblev derpaa —

„De har afbrudt mig, Madame, og jeg vedbliver, idet jeg dog først maa bemærke, at Frøken de Beaumesnil, langt fra at være dødelig forelsket i Gerald, paa sin Side nærer en meget oprigtig og hende fuldkommen værdig Tilbøielighed.“

„Den Frække!“ — raabte Hertuginde med en saadan Ugeneerthed, at den Ynkede, trods de alvorlige Tanker, som beskæftigede ham, ikke kunde afholde sig fra et let Smil, og vedblev —

„Jeg sagde Dem altsaa, Madame, at Gerald nærer en lidenskabelig Kjærlighed for en ung Pige, som i alle Henseender er værdig til denne Kjærlighed.“

„Jeg beder Dem, min Herre, om ikke at sige mig et Ord

mere om denne Sag," — svarede Fru de Senneterre, idet hun affecterede en Kølighed, som dog hendes bævende Stemme modsagde — „imellem min Son og mig er nu Alting forbi for bestandig . . . han kan elske, hvem han vil . . . ægte, hvem han vil . . . hvis han tilbørligt har tagtaget Formerne . . . thi han har den lovmæssige Alder, og kan undvære mit Samtykke . . . han kan besmitte sit Navn, som det behager ham . . . Fra denne Dag af antager jeg igjen min Familjes Navn . . . overalt vil jeg høit og lydeligt erklære, hvorfor jeg stammer mig ved at bære et nedværdiget, vanæret Navn . . . idetmindste vil jeg finde nogen Trost hos mine Døttre."

Paa disse Ord, der vare lige saa heftige, som uforanstige, svarede Marquien alvorlig —

„Deres Son, Madame, har en anden Idee om sine Pligter imod Dem, end De om Deres imod ham; han vil paa ingen Maade blot lade sig noie med de lovmæssige Former; han vil ære Dem, ægte Dem, som han hidtil har gjort. Kun med Deres Samtykke vil han gifte sig."

„Virkelig!" raabte Fru de Senneterre, idet hun brod ud i en sardonisk Latter — „Han beviser mig den Ære."

„Den Pige, han har valgt, vil, trods sin inderlige Kjærlighed til ham, kun ægte ham under een Betingelse: den nemlig, at De, Madame, gaaer hen til hende, og siger hende, at De indvilger i denne Forbindelse."

„Herr de Maillefort . . . det er ubetwivl en Spøg . . . et Bæddemaal?"

„Det gjælder her Deres Sønns Liv eller Død, Madame."

Marquiens Tone og Udtrykket i hans Ansigt havde en saa truende Værdighed, at Fru de Senneterre forskædet udraakte —

„Hvad siger De, min Herre?"

„Jeg siger, Madame, at De er en hjerteløs Moder, hvis De ikke i den sidste Tid har bemærket Deres Sønns Blegthed og Nedslagenhed. Og har ikke Deres Læge erklæret Dem i min Nærværelse, at uden de kraftige Midler, hvortil han tog sin Tilflugt, vilde De staae Fare for at see Deres Søn bortrykket af en Hjernebetændelse?“

Med et foragteligt Smil svarede Fru de Senneterre, der lidt efter lidt havde fattet sig, og nu beklagede, at hun et Dieblit saaledes havde ladet sig henrive af sin Tjefesse.

„Ikke andet? En Hjernebetændelse kan helbredes ved Aareladning, min Herre, og kun i Romanerne doer man af Kjærlighed, og det endda kun i de slette Romaner.“

„De gjør der en meget om, meget moderlig Bemærkning, Madame, og for at gjengjelde den, vil jeg blot sige Dem, at, hvis De ikke inden nogle Dage, og efterat De har indhentet de fornødne Oplysninger med Hensyn paa denne Pige, gjør det Skridt, som hun venter af Dem . . .“

„Nu, min Herre?“

„Nu . . . saa vil Deres Søn tage Livet af sig.“

„Ja vist“ — svarede Fru de Senneterre med fordoblet Ironie — „ganske saaledes, som jeg veed ikke i hvilket Melodrama.“

„Jeg siger Dem, at Deres Søn vil tage Livet af sig, ulykkelige, bedaaede Moder!“ — raabte Marquien i en afgjørende Tone — „Jeg siger Dem, at den sidste Hertug af Senneterre vil ende ved et Selvmord, ligesom den sidste Hertug af Bretigny.“

Denne Hentydning paa en for ikke længe siden foresalden tragisk Begivenhed bragte Fru de Senneterre til at skjæve. Hun kendte den sjældne Energie i Geralds Character, hun vidste, hvor meget en Kummer nagede ham, som han skulde for hende; hun havde endelig en saa dyb Agtelse for Herr de

Maillesforts Character — thi hun vidste, at han ikke vilde være istand til at tale om Muligheden af, at Gerald kunde begaae et Selvmord, hvis han ikke selv var overbevist derom — at den ulykkelige Kone i sin Stræk udraabte —

„Alt, min Herre, hvad De der siger, er skrækkeligt! Familien de Senneterre skulde udslættes ved et Selvmord!“

I dette Udraab talte den blinde Adelsstolthed høiere end den moderlige Kjærlighed; denne til Banvid hovmodige Kvinde skjælvede først og fremmest ved Tanken om, at Navnet Senneterre skulde uddøe, og det ved en Handling, der i den Kred, hvori hun bevægede sig, vilde blive betragtet som en Forbrydelse.

Marquien kunde ikke tage feil af Fru de Senneterres Følleser, derfor svarede han —

„Ja, hvis De er lige saa forblindet som ubarmhertig, saa vil dette stjonne, ofte berømmelige, og til alle Tider ærede Navn de Senneterre for stedse forsvinde i Taarer og Blod.“

„Fr. de Maillesfort, denne Tanke er skrækkelig . . . jeg veed, at min ulykkelige Son er istand til Alt, o nei, nei, jeg tør ikke tænke derpaa . . . De bringer mig til at skjælve . . . og naar jeg tænker paa denne Families Sorg og Fortvivlelse og Skjændsel, da den saae sit Overhoved ende ved en skrækkelig Forbrydelse . . . seer De . . . jeg kunde blive affindig derover!“

Dg idet hun lod Haanden glide over sin med en kold Svøb bedækkede Pande vedblev hun:

„Jeg siger Dem, min Herre, jeg tør ikke tænke derpaa . . . men . . . hvem er denne Person? Omendstjondt jeg er i en dødelig Angst, hvad dette Valg angaaer, som Gerald kunde træffe, saa beroliger dog idetmindste een Omstændighed mig nogenlunde . . . at hiin Person forlanger, at jeg skal

komme til hende for at sige hende, at jeg indvilger i hendes Forbindelse med min Søn. For kun at vove at forlange et saadant Skridt af mig, maa hun befinde sig i en saadan Stilling, at jeg idetmindste fra min Søns Side ikke behøver at befrygte nogen uværdig Kjærlighed."

"Geraids Kjærlighed er ham fuldkommen værdig, Madame . . . jeg har allerede haft den Ære at forsikre Dem derom," — svarede Marquien alvorlig — "i Regelen pleier man at troe mig paa mit Ord."

"Det er sandt, min Herre, Deres Borgen maa være mig nok . . . rigtignok har jeg ingen Anledning mere til at nære de skønne Forhaabninger, som jeg havde fattet angaaende min Søn . . . men . . . hvis den Pige, som De taler om, er af god Herkomst . . . har Formue . . . og . . ."

Den Puklede afbrød Fru de Senneterre og sagde —

"Den Pige, som jeg har omtalt, er en Fader- og Moderløs . . . hun er Musiklærerinde og lever af sine Informationer."

Det er umuligt at beskrive Udtrykket i Fru de Senneterres Ansigt, da hun hørte Marquiens Ord; om hun havde faaet et electrisk Stød, kunde den Bevægelse, hvormed hun sprang op, ikke have været heftigere.

"En Eventyrerinde! en Grisette! . . . Saa dybt maatte denne Glendige synke!" — raabte hun — "Hvilken Skændsel for mit Navn og mine Døttre!"

Dg da Hr. de Maillefort reiste sig med ikke mindre Heflighed, for at svare Fru de Senneterre, afbrød hun ham, idet hun tilføiede:

"Dg en saadan Stabning har den Dristighed . . . at forlange . . . at jeg . . . jeg . . . skulde fornødre mig saa dybt, at jeg skulde gaae til hende, for . . ."

Fru de Senneterre fuldendte ikke; hun vilde have troet sine Læber besmittede, hvis hun gjentog denne uhyre, uhorste Forbring, men hun brast ud i en sardonist, næsten convulsivt Latter.

En Ziskulde fulgte paa denne Forbittrelse; Fru de Senneterre greb Hr. de Mailleforts Arm med skjælvende Haand og sagde:

„Min kjære Herre, hør mig . . . læg Mærke til mine Ord . . . hvis min uværdige Søn kom herhen, til mig . . . og sagde til mig: Jeg dræber mig for Deres Dine, hvis De nægter mig Deres Samtykke, saa vilde jeg svare ham: Dræb dig! Hellere vil jeg see dig død end areløs . . . hellere vil jeg see dit Navn udsløttet, end see det vare ved til min og til dine Søstres Banære!“

Og da Marquien vilde give sin Uvillie tilkjende i Ord, tilføiede hun endnu:

„Hr. de Maillefort, jeg bliver ikke hidfig . . . jeg er rolig . . . jeg siger Dem, hvad jeg tænker, jeg siger Dem, hvad jeg vilde gjøre, og efter min Søns stammelige Anmættelse er det ikke mere moderlig Kjærlighed, som jeg føler for ham . . . ikke engang Eiegyldighed . . . det er Foragt, Had, forstaaer De mig! Had . . . Siig ham kun det . . . jeg vil skænke mine Døtre al den Kjærlighed, som jeg nærede for denne Elendige.“

„Denne Kone vilde handle som hun siger,“ — tænkte Marquien med Skræk — „al Overtalelse vilde være forgæves, Fornuften vilde umuligt kunne bekjempe denne haardnaktede Forblindelse“ — og Kroblingen tog ikke feil — „Denne Kone vilde, som hun siger, med stum Jolesløshed see sin Søn dræbe sig for hendes Fodder! Det er den til Dyrets ufornuftige Bidsked dreyne Adelsstoltthed, det er Hovmoden. Stakkels Gerald! Stakkels Permine!“

III.

Efter en kort Taushed, under hvilken Fru de Senneterre saa at sige fik Krampe af Arrighed, ved den forfærdelige Underretning, som hun dog ikke rei kunde betvemme sig til at troe: at hendes Søn vilde ægte en Musiklærerinde, sagde Hr. de Maillesfort med Kulde, som om den foregaaende Samtale slet ikke havde fundet Sted:

„Madame, hvad mener De om Familien Haut-Martels Adel og Anseelse?“

Først saae Fru de Senneterre paa den Puklede med stum Forbauselse, derpaa sagde hun:

„Birkelig, min Herre, dette Spørgsmaal er ubegribeligt.“

„Hvorfor det, Madame?“

„Hvorledes, min Herre, De seer mig sonderknust af de nye Slag, som har rammet mig, og som De har givet mig, vistnok uden Deres Billie“ — tilføiede hun med bitter Ironie, — „og nu spørger De mig uden nogensomhelst Anledning om, hvad jeg mener om Familien Haut-Martels Anseelse?“

„Mit Spørgsmaal er mindre fremmed for Sagen end De troer . . . endnu engang, hvad mener De om Familien Haut-Martel?“

„Jh, min Herre, der gives ingen fornemmere og ingen ældre i Frankrig, det veed De jo bedre, end Nogen, da De hører til den.“

„Jeg er nu Overhoved for denne Familie, Madame.“

„De!“ — raabte Fru de Senneterre.

Dg besynderligt, paa denne Kones bitre og fortorneede Tone fulgte en vis misundelig Verbodighed imod denne høie Families nye Repræsentant.

„Men“ — vedblev Geralds Moder — „Hertugen, Fyrsten af Haut-Martel, der siden hiin dumme Revolution 1830 levede paa sine Godser i Lydsland . . .“

„Hertugen, Fyrsten af Haut-Martel, er druknet ved Uforsigtighed . . . og da han hverken har Brodre eller Børn, og jeg er hans kjædelige Fætter, saa arver jeg saavel hans Titel som hans Godser.“

„Denne Begivenhed er altsaa ganske ny?“

„Den første Efterretning derom erholdt jeg af den østerrigiske Gesandt . . . og igaar blev den officielt stadfæstet for mig.“

„Altsaa“ — sagde Fru de Senneterre med skinsyg Beundring — „altsaa er De Hertug og Fyrste af Haut-Martel?“

„Retop, og uden videre Uleilighed, som De seer.“

„Det er jo prægtigt, min Herre!“ — raabte den ulykkelige Affindige, idet hun forglemte sin Søn, hvis Fortvivlelse kunde ende ved et Selvmord, og kun tænkte paa at vise sin Henrykkelse over denne nye Tilvæxt i hoi Adels — „saa hører De jo nu til den højeste Adels i Frankrig!“

„Min Gud, ja, denne skjonne Værdighed er ganske pludselig bleven mig til Deel. Og naar jeg betænker, at jeg endnu igaar kun var en slet og ret Adelsmand . . . og idag, hvilken Forandring er foregaaet med mig . . . synes De ikke, at min Pukkel er soundet en Smule ind, siden De har faaet at vide, hvilken fornem Mand jeg er?“

„Min Herre, man maa ligesaa lidt drive Spot med Adelen, som med Religionen.“

„Meget rigtigt, der gives jo en Mængde andre Gjenstande at spotte over . . . men jeg forglemte at sige Dem, at Hertugen, Fyrsten af Haut-Martel, i Ungarn har efterladt sig omtrent halvtredstusindstyve tusinde Daler i Renter . . . reen Formue i gjældsrie Godser.“

„Halvtredstusindstyve tusinde Daler i Renter! Omendstjondt man ikke noie kjender Deres Formue, holder man Dem dog

allerede for meget riig, min Herre" — svarede Fru de Senneterre med en vis misundelig Havesyge.

"Bah!" — sagde den Ynkede — „Jeg kjender selv ikke engang noie mine Indtægter, thi mine Jorpagtere, fattige Folk, betale mig kun, naar de kunne gjøre det uden Skade; men alligevel tager jeg i de fletteste Aar omtrent tredsindstyve tusinde Francs ind . . . uden at regne med, at de fornemste Bølgere i det District, hvori mine Godsse ligge, have havt den Dymærksomhed at anmode mig om at blive deres Deputerede, da deres hidtilværende hæderlige Repræsentant er bleven borttrykket af en Sygdom: De seer, at Hære og Rigdom regner ned over mig.“

„Saa har De jo, min Herre, mere end tohundrede tusinde Livres i Indkomster . . . og desuden er De Hertug og Fyrste af Haut-Martel.“

„Dg maastee Deputeret! Forglem ikke det!“

„Det er en herlig Stilling!“

„Det skulde jeg troe! Dg med mit Ansigt og min Figur kan jeg gjøre Fordring paa det meest glimrende Parti, ikke sandt? Er det ikke stor Skade, at Froken de Beaumesnil har forelsket sig i en smuk ung Mand? Ellers vilde hun have passet for mig!“

En pludselig Tanke foer igjennem Fru de Senneterres Hoved, og efter et Dieblis Betænkning saae hun paa Hr. de Maillefort med et gjennemtrængende Blik og sagde:

„Hr. de Maillefort . . . jeg troer at forstaae Dem.“

„Hvad mener De?“

„Det Spørgsmaal, som De gjorde mig angaaende Familien Haut-Martel, skulde i visse Maader give mig Erstatning for det grusomme Slag, der rammer mig i min uærdige Søns Person.“

„I Sandhed, Madame, det forholder sig, som jeg har sagt.“

„Belan ... nu, da De er Overhoved for denne fornemme Slægt, ønsker De ubestrikt, at den ikke skal gaae under?“

„Der er noget Sandt deri“ — svarede den Ynkede, temmelig forbauset over Fru de Senneterres Skarpsindighed, endstjondt han var langt fra at formode Hertugindens virkelige Tanker.

„Ja,“ — vedblev han — „jeg tilstaaer Dem, Madame, at det vilde være mig kjær, om dette Navn ikke uddøde.“

„Og da De veed, at kun en ung Pige af en fornem Slægt og god Opdragelse er istand til at bære dette høie Navn og indsee de hellige Pligter, som hun vil have at opfylde imod den Mand, hun skylder en saa herlig Stilling, saa tænker De paa min ældste Datter ... og paa denne Maade tilbyder De mig en Erstatning for den Ulykke, som min Sons tøilesløse Opførsel forarsager mig.“

„Jeg, gifte mig!“ — raabte den Ynkede, der blev mere oprørt end forbauset over Fru de Senneterres Uforsammenhed.

Da han dog vilde vide, hvor vidt denne Ravnemoders Forblindelse, Haardhed og lave Pengegridskhed kunde gaae, vedblev han, idet han tilsyneladende vægrede sig saaledes som Folk pleie at gjøre, naar de have ifinde at lade sig overtale.

„Jeg skulde tænke paa en saadan Forbindelse ... og selv om jeg vilde tænke derpaa, hvorledes skulde den være mulig? Betænk dog, Madame, i min Alder ... og med mit Ud-vortes — og Deres Datter er henrivende skøn og endnu ikke tyve Aar gammel! Hvor vil De hen, hun vilde jo see mig lige op i Ansigtet, og hun vilde have Ret deri.“

„De tager feil, min Herre“ — svarede denne uførlig-lige Moder alvorlig — „for det Første er Fruen de Senne-

terre ved sin Opdragelse vant til Erhødighed og Underkastelse, og vil aldrig afvige deraf; desuden veed hun, at hun er fattig, og aldrig vil kunne finde en saadan Stilling, som den, De formaaer at give hende."

"Men endnu engang, jeg er gammel, jeg er hæsliq, jeg er puffeltrygget!"

"Fr. Marquis, mine Døttre ere saaledes opdragne, at de, forat jeg skal sige det, først efter Vielsen betragte deres Mænd . . ."

"Da vilde De i Sandhed berede det stakkels Barn, som skal giftes med mig, en smuk Overraskelse."

"Jeg gjentager det for Dem, Fr. Marquis, mine Døttre besidde ikke hiin upassende Phantasi, der forglemmer sig saa vidt, at den maaler en Gemals Bærd med sandfælsige Vine; jeg vil underrette min ældste Datter om min Villie, og det er jo tilstrækkeligt."

"Om jeg ogsaa vilde tilskjenbegive denne uværdige Moder hele den Afsty, som hun indgiver mig," — tænkte den Pufflede — "hvad vilde jeg vinde derved? Det er en uhelbredelig Tanke; jeg vil hellere benytte hendes Daarskab."

"De sagde nylig, Madame, og det var meget rigtigt sagt, at man hverken maa drive Spot med Adel eller med Religion, ikke saa?"

"Jo, Fr. Marquis."

"De vil indrømme, at man heller ikke maa drive Spot med Egtstanden . . ."

"Nei, visfælig ikke, Fr. Marquis."

"Belan da, mellem os sagt, Deres Snisse at see Deres Datter Bertha som Fyrstinde af Haut-Martel frænkler Religionen, Adelen og Egtstanden, disse tre hellige Gjenstande, som De selv har sagt, paa en oprørende Maade."

"Svorledes det, min Herre?"

„Froken de Senneterre vilde frænte Ægtestanden og Religionen . . . eller meget mere Naturen og Skaberen, hvis hun lovede en gammel Puffelkrygget, som mig, Kjærlighed og Trofast . . . og jeg paa min Side, jeg vilde drive Spot med Adelen i Almindelighed og Slægten de Senneterre i Særdeleshed, hvis jeg udsatte mig for den Fare at see denne Slægt forplantet i affyellige smaae Puffelkryggede, der lignede mig . . . Det vilde uden tvivl være et Beviis paa min Kones Hengivenhed og Trofast, men dog bibringe Verden den sølsomste Mening om vore fornemme historiske Slægter.

„Herr Marquis . . . jeg . . .“

„Jeg veed vel, at De vil anføre mig Prinds Eugens Puffel . . . min foler sig overordentlig smigret ved denne Sammenligning, men, seer De, man maa ikke betage disse Sjældenheder deres Glæde ved Mangfoldiggjøren. Jeg er Dem uendelig Tak skyldig for Deres Tilbud, og Froken Bertha paa sin Side vil være mig taknemmelig for, at jeg gav et afflaende Svar; men det beroer dog paa Dem at iværksætte Forbindelsen imellem vore to mægtige Familier, og at forhindre, at de to hundrede tusinde Francs aarlig Indtægt ikke gaaer tabt for Deres Familie . . . Jeg skynder mig at sige Dem, at jeg er altfor overbeviist om min ubetydelige Fortjeneste, til at jeg skulde vove at høre mine Dine til Dem, Fru Hertuginde“ — tilfoiede den Puffede med et dybt Buf. „For det Første vilde jeg for Dem være den affyelligste Ægte- mand af Verden, og for det Andet foler jeg slet intet Kald til at gifte mig.“

„De behøver paa ingen Maade med saa stor Iver at vægre Dem ved at modtage et Tilbud, som man slet ikke gjør Dem, min Herre,“ — svarede Fru de Senneterre med forbitret Stolthed — „hav kun den Godhed at forklare Dem tydeligere, thi jeg forstaaer ikke at gjætte Gaader. De taler om

en Forbindelse imellem begge vore Familier, og om at det lader sig forhindre, at Deres Formue tilfalder min Familie; jeg begriber Intet af alt dette."

"Det vare sagt imellem os og uden at gjøre Dem nogen Bebreidelse . . . men De var megen besteden i Deres Fordringer til Familie-Eren, da der var Tale om en Forbindelse imellem Gerald og Frøken de Beaumesnil. Beaumesnil er kun Navnet paa et Landgods, og den afdøde Greves Bedstefader var ikke Andet end Hr. Joseph Bert-Vuis; en uhyre riig Banquier, forresten en meget artig Mand."

"Jeg vidste meget vel, at Frøken Bert-Vuis de Beaumesnil med Hensyn til Fødsel var saa godt som Intet . . . men . . ."

"Men Millionerne forgylbde en Smule denne borgerlige Hertomst, ikke sandt? Men hvad vilde De vel sige til en Billet af følgende Indhold:

"Hr. Marquis de Maillefort, Hertug og Fyrste af Haut-Martel &c. &c., har den Ere herved at underrette Dem om Frøken Hermine de Haut-Martels ægtefabelige Forbindelse med Hertugen af Senneterre."

I høieste Grad forbauset saae Fru de Senneterre paa den Puklede; han vedblev:

"I Contracten skulde der fastsættes: at Børnene af det mandlige Kjon af bemeldte Ægtefælskab skulde bære Navnet de Senneterre Haut-Martel . . . jeg troer, at det vilde klinge ligesaa godt, som Roailles-Roailles, Rohan-Rochefort eller Montmorenege Luxembourg, og da Frøken Hermine de Haut-Martel er eneste Datter, og jeg ikke behøver Meget for at leve, saa vilde det unge Par omtrent have halvtredstusindtyve tusinde Daler i aarlig Rente."

„I Sandhed, Hr. de Maillefort, jeg begriber Dem ikke, De har aldrig været gift, og har ingen Datter.“

„Nei, men hvem vil forbyde mig at antage en Pige i Barns Sted? At give hende mit Navn og min Formue?“

„Ingen, det er vist nok . . . og hvem er den unge Piges Forældre, som De vil antage Dem?“

„Hun er Fader- og Moderløs, og, som jeg sagde Dem, Musflaxererinde, og lever af sine Informationer.“

„Hvorledes?“ — raabte Fru de Senneterre — „Denne Pige, som Gerald er forelsket i! Denne Skabning . . .“

„Nok, Madame,“ — sagde Marquien alvorlig — „jeg taaler ikke, at man paa en saadan Maade omtaler en ung Pige, som jeg holder for værdig til min Kjærlighed og Hoiagtelse, og som jeg har ifinde at skjænke mit Navn.“

„Lad saa være, min Herre; men hvad De der siger mig, er saa besynderligt.“

„Besynderligt? Naaskee . . . men tager De imod mit Tilbud eller ikke?“

„Jeg, min Herre, skulde antage til min Svigerdatter en Person . . . der giver Informationer for at ernære sig?“

„Denne Omfundtlighed paa Deres Side er uidentivt heroisk, men jeg maa dog gjøre Dem opmærksom paa, at Deres Son Intet eier, og at Froken Hermine de Maillefort — der har nedladt sig til ærlig og redelig at leve af sit Arbejde — bringer Hr. de Senneterre en aarlig Indtægt af to hundrede tusinde Francs og desuden Slægtstabet med Familien Haut-Martel. Endelig maa jeg endnu tilføie, at Deres Son vil dræbe sig, hvis De vægrer Dem . . . Jeg veed vel, at De hellere vil see ham død, end gift under sin Stand . . . thi Gracernes Moder er Intet ved Siden af Dem, hvad Stoicismus angaaer . . . ikkedestmindre vil Følgen deraf blive, at Navnet Senneterre vil uddøe med Deres Son, og

dette synes mig at være endnu Slemmere, end en Mesalliance, i Særdeleshed . . . naar en Senneterre slutter en Mesalliance med en Maillesfort de Haut-Martel."

"Men, min Herre, man vil jo dog faae at vide, at denne Person kun er Deres Adoptivdatter."

"Alt, hvad jeg kan sige Dem, Madame, er, at jeg aldrig kunde ønske mig en ommere, smukkere og i Sandhed ærlere Datter, end hun vil blive mig."

"De kjender hende altsaa noie?"

"Det er et besynderligt Spørgsmaal, Madame. Troer De da, at jeg vilde give mit Navn til en Pige, der ikke var det værdig?"

"Men, min Herre," — raabte Fru de Senneterre i en bebreidende Tone — "Intet i Verden formaaer at hindre, at Deres Adoptivdatter har været . . . et Slags . . . Kunstnerinde!"

"Min Adoptivdatter vil virkelig have den Plet paa sig at være og have været en Kunstnerinde med det sjeldneste Talent; . . . det smertes mig . . . jeg begræder det . . . jeg sukker derover . . . men . . ."

"Min Gud, Hr. Marquis . . . De sætter mig i en Forlegenhed . . ."

"Som jeg haaber at sætte en Grændse for, Madame. Hør mig," — vedblev Hr. de Maillesfort med fast og alvorlig Stemme — "jeg forsiktrer Dem, at, hvis De vedbliver at vægre Dem, saa gaaer jeg til Hermine og underretter hende om, hvad jeg er tilbunds at gjøre for hende; jeg beviser hende, at hun som Hr. de Maillesforts Adoptivdatter ikke behøver at nære de Betæneligheder, hun havde som fattig Pige, og da hun elsker Gerald inderligt, og mit Raad er fuldkommen fornuftigt, saa vil hun høre mig: Deres Son vil iagttage

den lovslige Form imod Dem, og dermed vil Alt være afgjort."

"Dr. Marquis . . ."

"Udentviist vil det koste Gerald megen Møie at give Afkald paa Deres Samtykke . . . men for at spare ham alle Samvittighedsnag, vil jeg gjentage Deres Ord for ham, Madame: Jeg vil hellere see min Søn død, end gift under sin Stand. Strækkelige eller rettere affindige Ord, da jeg dog gav Dem den Forsikring, at Gerald ikke kunde elske nogen agtværdigere Pige, end den, som han har valgt."

"Min Herre, De vil dog ikke stifte Tvedragt imellem min Søn og mig?"

"Fremfor Alt vil jeg sikke Gerald's Lykke og Rolighed, da De er haardnasket nok til at opoffre ham for taabelige Fordomme."

"Min Herre, dette Udtryk . . ."

"Fordomme, der ere saameget taabeligere, Madame, som De efter den Adoption, jeg har foreslaaet, ikke har noget Paastud tilbage . . . hør nu mit sidste Ord: Hvis De som en forstandig Moder foretrækker at leve i et venstabeligt Forhold til Deres Søn, saa begiver De Dem imorgen hen til Hermine . . ."

"Jeg, min Herre, skulde først gaae til denne Person?"

"De maa nedlade Dem saa dybt . . . da Hermine af Grunde, som kun jeg kjender, først da tør erfare, at jeg adopterer hende, naar De har gjort dette Skridt. De gaaer altsaa uden videre til Fruen Hermine, Musiklærerinden, for at sige hende, at De samtykker i hendes Forbindelse med Gerald."

"Aldrig, min Herre, vil jeg nedlade mig til et saadant Skridt."

"Betænk, at dette Skridt ikke har noget Redværdigende

ved sig, og at Ingen vil være Vidne dertil, undtagen jeg, der er tilstede hos Hermine . . .“

„Jeg siger Dem, min Herre, det er umuligt . . . aldrig vil jeg udsætte mig for en saadan Ydmygelse.“

„J saa Fald, Madame, vil Gerald blive underrettet om, hvor vidt Deres moderlige Kjærlighed til ham gaaer, og man vil kunne undvære Deres Samtykke.“

„Men, min Herre, De kan dog ikke forlange, at jeg saaledes i et Dieblisk skal fatte en saa vigtig Beslutning?“

„Godt, Madame, jeg giver Dem Betænkningstid til imorgen Middag! da vil jeg komme, for at høre Deres Svar, og hvis det lyder overeensstemmende med Fornuften, saaledes som det sømmer sig den sande moderlige Kjærlighed, saa vil jeg gaae til Hermine nogle Dieblitte før Dem, forat jeg kan være der, naar De kommer . . . hvis ikke, saa forstirer jeg Dem, at Deres Son vil være gift inden sex Uger.“

Med disse Ord buffede Marquien for Fru de Senneterre og bortsfjernede sig.

„Jeg tvivler slet ikke derpaa,“ — sagde han ved sig selv — „at denne jammerlige Taabe vil gjøre det Skridt, som jeg forlanger af hende; thi hendes Havesyge, hendes Uergjerrighed soler sig smigret ved dette Giftermaal, og hun vil derover glemme det Ubehagelige ved Adoptionen; desuden sætter hun en saa høi Pris paa Gerald's Hengivenhed, som om hun var den ømmeste Moder, og hun vil indsee, hvor meget hun vil vinde hos ham ved frivillig at give sit Samtykke . . . og hun vil gaa til Hermine.“

„Men ah! selv da har jeg kun Partiet halvt vundet,“ — tænkte den Huklede videre — „vil Hermine i sin Stoltthed indvilge i at blive min Adoptivdatter, naar hun erfarer de

Fordele, som denne Adoption forstoffer hende, og som alene var istand til at bevæge Fru de Senneterre? . . . Jeg frygter, nei! . . . Saae jeg ikke denne stolte Pige næsten fornærmet, da Ernestine tilbød hende — ikke at dele sin Rigdom med hende — men kun at blive hos hende og opgive sine Informationer . . . maaskee veed hun alligevel, at Ernestine er hendes Søster . . . ja, jeg tvivler ikke mere derpaa. Hermine er Fru de Beaumesnils' Datter, og hun veed det."

„Endnu engang, vil Hermine med sin stolte Delicatesse modtage mit Tilbud? Jeg kan paa ingen Maade ansee det for vist. Det havde været langt bedre, om jeg havde kunnet overtale Geralds Moder, uden at tage min Tilflugt til denne Adoption; men det var umuligt: Fru de Senneterre havde hellere seet sin Son aflive sig af Fortvivlelse, end givet sit Samtykke til en Mesalliance med en fattig Pige uden Navn og uden Formue; naar det for det Første blot lykkes mig, at Fru de Senneterre virkelig gjør dette Skridt hos Hermine, den Fader- og Moderløse, Musflærerinden . . . saa vilde vi siden see til, hvad der er at gjøre."

„Jeg vil nu gaae til Hr. de la Rochaigne . . . efter min Datter Hermine kommer Touren til min Datter Ernestine. Jeg maa see til at overrumple denne ulykkelige Baron; thi i sin Forbittrelse imod mig fra den Tid af, at jeg forspildte hans Forhaabninger om Pairsværdigheden, kunde han falde paa at vægre sig ved at modtage mig . . . men med Ernestines Hjælp vil jeg kunne overraske ham, og til Held for mine Planer er hans Dumbhed større end hans Ondskab."

Hr. de Maillefort steg igjen i sin Bogn og lod sig kjøre til Hr. de la Rochaigne.

E E E.

Da Hr. de Maillefort ved Hotellets Port havde spurgt efter Broken de Beaumesnil, saa blev han strax ført til Ernestine.

„Nu?“ — sagde hun, idet hun ilede ham imøde — „Har De en god Efterretning for Hermine, Hr. de Maillefort?“

„Jeg har noget Haab . . .“

„Hvilken Lykke! Tor jeg sige Hermine, som jeg snart faaer i Tale, det, som De meddeles mig?“

„Ja, stig hende, hun skal have godt Haab, men . . . ikke altfor meget, og da De glemmer Dem selv, mit kjære Barn, saa tilføier jeg, at jeg har erhholdt den fordeelagtigste Underretning om Hr. Olivier.“

„Ak, derom var jeg fuldkommen overbeviist.“

„Jeg har endogfaa faaet en Sag at vide, som er temmelig besynderlig. Imedens han nemlig benyttede sin Permissions-Tid til at hjælpe sin Onkel lidt, er han nemlig kommen til Deres Landgods Beaumesnil ved Luzarches for at udføre nogle Arbeider.“

„Hr. Olivier? Det er i Sandhed besynderligt.“

„Og denne Omstændighed har bragt mig paa en Idee, som jeg anseer for heldig, thi omendstjondt jeg nu, ligesaavel som De, er overbeviist om, at De ikke kunde træffe noget værdigere og bedre Valg, saa har jeg dog . . .“

„Nu?“

„Sagen er saa alvorlig, at jeg har tænkt paa en sidste Prove?“

„For Hr. Olivier?“

„Ja, . . . hvad mener De derom?“

„De maa handle efter Godtbefindende, Hr. de Maillefort, jeg er ikke bekymret for ham.“

„Forresten skal De ogsaa være Vidne til denne Prøve, mit kjære Barn; hvis Hr. Olivier modstaaer, saa kan De betragte Dem som den stolteste og lykkeligste af alle Koner, og da er der ingen Tvivl mere om Deres Fremtids Lykke . . . Ligger han derimod under for Fristelsen, at, da er det et nyt Beviis paa, at de ædleste Charakterer mange Gange ikke ere stærke nok! Denne Prøve vilde da ogsaa have en yderst vigtig Følge.“

„Og hvilken?“

„Efter denne Prøve kunde Hr. Olivier ikke længere være den ringeste Betænkelse ved at ægte den rigeste Arving i Frankrig, og De veed, mit Barn, hvormeget dette Spørgsmaal foruroligere os, da vi kjendte hans omfindtlige Stolt-
hed.“

„At, min Herre, De er vor Skytsaad!“

„Bent dog lidt, mit Barn, førend De antager mig for et høiere Væsen . . . men nu til en anden Sag. De har talt til mig om en Sidetrappe, som fører til Deres Formynders Bærelser . . .“

„Ja, min Herre, nogle fortrolige Venner betjene sig af denne Trappe, for at komme til ham uden at lade sig melde.“

„Ganste fortræffeligt, jeg vil ogsaa betjene mig af den, just som en fortrolig Ven og berede Baronnen en sælsom Overræffelse . . . viis mig Veien, mit Barn.“

Ernestine gik foran.

Da de gik igjennem Madame de Laines Bærelse, sagde hun til Marquien:

„Jeg har stedsforglemt, Hr. de Maillefort, at underrette Dem om, hvorledes jeg uden min Formynders Vidende kunde

gaae ud for at bivaane Madame Herbauts Bal. Denne Dør, som De her seer, fører til en anden hemmelig Trappe, der gaaer ned til Gaden; i lang Tid var denne Dør tilnaglet, men det lykkedes dog min Gouvernante at aabne den, og igjennem den bortførerede vi os og vendte atter tilbage."

"Og er denne Dør paany bleven tilnaglet?" — spurgte den Puklede, der syntes forbauset over denne Omstændighed.

"Min Gouvernante sagde mig, at hun havde laaset den indvendig fra."

"Mit hjære Barn, Deres Gouvernante er en Uværdig . . . hun har begunstiget Deres hemmelige Bortgang fra dette Huns og Deres lange Besøg hos Hermine; havde De havt en dadelværdig Hensigt, vilde hun ogsaa have begunstiget den, folgelig maa De ikke have nogen Tillid til hende."

"Jeg har heller ingen Tillid til hende, Hr. de Maillefort, og saasnart det er mig muligt, har jeg betænkt at belønne hende rigeligt for hendes Tausshed og at give hende Afsted."

"Denne Dør, der skaffer en saa let Afgang til Dem, og som staaer til denne Kones Naadighed, synes mig en betænkelig Sag" — sagde den Puklede istærtænkksom — "endnu idag maa De underrette Deres Formynder om, at De tilfældigviis har opdaget denne Dør, og bede ham om at lade den tilmure . . . og det saa snart som muligt; hvis han ikke vil det, maa De forlange en anden Bolig."

"Jeg skal opfylde Deres Ønske, min Herre, men hvilke Befymringer kan De nære i denne Henseende?"

"Grundede Befymringer har jeg rigtignok ikke, mit hjære Barn; men for det Første kræver Sammelighed, at denne Dør bliver tilmuret, og for det Andet er den en Sikkerheds-Forholdsregel. De skal slet ikke blive bange . . . nu gaaer

jeg op til Deres Formynders, gid jeg snart maa kunne bringe Dem gode Efterretninger“

I anden Etage traadte Hr. de Maillesfort ind i en Forsal; i Laasen paa en Dør lige overfor saae han en Nøgle sidde, han traadte ind, gik igjennem en Gang, aabnede endnu en Dør, og befandt sig i Hr. de la Rochaignes Cabinet.

Med Ryggen vendt imod Marquien læste Denne i en Journal Beretningen om Pairskammerets Møde, da han hørte Døren blive aabnet, saae han sig om og fik Die paa den Puklede, der munter og ligesvem nikkede yderst venligt til ham og sagde:

„Goddag, kjære Baron, Goddag!“

Hr. de la Rochaigne kunde i Begyndelsen ikke fremføre et Ord.

Lænet tilbage i sin Stol holdt han endnu bestandig Journalen i sin frampagtigt lukkede Haand, og blev siddende ubevægelig, med aaben Mund, imedens hans Dine, som Forbauselsen og Bredden havde spilet vidt op, stirrede paa Marquien.

„De seer, Baron, jeg bærer mig ad, ligesom de fortrolige Benner; jeg benytter de skjulte Indgange —“ vedblev den Puklede i den muntreste Tone, idet han skød en Lænestol hen til Kaminen for at sætte sig.

Hr. de la Rochaigne blev mørkerød af Brede, men da han var meget bange for Marquien, saa fattede han sig og sagde, idet han rask stod op:

„Det er utroligt, uhort, ganske forfærdeligt, at jeg . . . er nødt til . . . at have den Ære, at see Dem hos mig, min Herre . . . efter den Scene, som nylig er foregaaet . . . og jeg . . .“

„Tillad mig, min kjære Baron, dersom jeg havde bedt Dem om en Samtale, saa havde De nægtet mig den, ikke sandt?“

„Ganste vist, min Herre, thi . . .“

„Jeg tar altsaa grebet det bedste Middel, nemlig at overraske Dem . . . beviis mig nu den Gunst at sætte Dem, og lad os snakke en Smule sammen som gode Venner.“

„Som gode Venner! . . . De vover at tale saaledes, min Herre, De, som i al den Tid, jeg har havt den bedrøvelige Lykke at kjende Dem, har forfulgt mig med Sarcasmer, der iøvrigt ikke anfægte mig“ -- tilfoiede Baron en ganste i en parlamentarisk Stilling -- „De, min Herre, en Ven? De, som endnu for nylig . . .“

„Min kjære Baron“ -- sagde den Puklede, idet han atter afbrød Hr. de la Rochaigne -- „kjender De den allerkjæreste Baudevilles af Hr. Scribe: En Dvendes Had?“

„Min Herre, jeg indseer ikke, hvilket Sammenhæng . . .“

„De vil strax komme til at indsee det, min kjære Baron. I denne Baudevilles synes en ung og smuk Kone at forfølge en ung Mand, som hun i sit Hjerte tilbeder, med sit Had . . .“

„Nu, og saa?“

„Nu, min kjære Baron, der er kun den Forskjel, at De ikke er nogen ung Mand, og jeg ingen smuk Kone, der tilbeder Dem, men iøvrigt er mit Forhold til Dem af samme Beskaffenhed som den smukke Kones i Hr. Scribes Baudevilles.“

„Endnu engang, min Herre, jeg . . .“

„Min kjære Baron, kun et eneste Spørgsmaal: Er De en Statsmand? Ja eller Nei?“

„Min Herre . . .“

„D, her gjælder det ikke om at vise en ilde anbragt Bestedenhed, men at svare mig oprigtigt. Anseer De Dem for en Statsmand? Ja eller Nei?“

Bed disse Ord, der saa uendeligt smigrede hans Ind-

lingsidee, forglemte den svage Baron sin Brede, hans Kinder puste sig op, han skjulte sin venstre Haand i Opflaget paa sin Slaabrok, imedens han, gesticulerende med den høire, antog en Taler-Stilling, og svarede majestætiff, idet han med dybeste Opmærksomhed lyttede til sine egne Ord:

„Derfom de grundigste, meest omfattende, samvittighedsfuldste Studier af Frankrigs indre og ydre Forhold, derfom en vis Talegave og hellig Kjærlighed til Fædrelandet udgjøre Statsmanden . . . sikkert kunde jeg da gjøre nogen Forbring paa at spille denne Rolle . . . ja, og uden Dem, min Herre, uden Deres ubegribelige Angreb paa Hr. de Normand, kunde jeg ogsaa virkelig spille den!“ — raabte Baronen med fordoblet Bitterhed og Uvillie.

„Det er sandt, min kjære Baron, og jeg maa bekfende Dem, at jeg med ubestrikelig Glæde slog to Fluere med eet Smæk, idet jeg hindrede denne lave, usle Sjæl, denne Hr. de Normand, fra at ægte Deres Myndling, og Dem fra at blive Pair af Frankrig.“

„Ja, for at tilfredsstille min latterlige Ergjerrighed . . . thi det har De sagt mig lige i Ansigtet, min Herre, og med al min Energi viser jeg denne bestjæmmende Paa-stand tilbage! Min Ergjerrighed var aldeles ikke latterlig, min Herre.“

„Den var det i enhver Henseende, min kjære Baron.“

„Hvad, min Herre? Kommer De herhen for at fornærme mig?“

„Beed De, hvorfor Deres Ergjerrighed var latterlig, og urigtigt anbragt, min kjære Baron? Fordi den var sigtet til et Maal, hvor Deres politiske Værd vilde være gaaet ganske tilgrunde.“

„Hvorledes, min Herre? De taler nu om mit politiske

Bærd, De, som dog altid har forfulgt mig med Deres Epigrammer?"

„En Dvindes Had, min kjære Baron, en Dvindes Had!"

Dg da Hr. de la Rochaigne forbausset saae paa den Puklede, vedblev Hr. de Maillesfort:

„De veed dog vel, min kjære Baron, at vi hylde de samme Anskuelser?"

„Det er mere, end jeg vidste, min Herre . . . men det foundrer mig ikke; Folk, som indtage en vis Stilling, maae nødvendigviis vare de sødte, usforanderlige, stedsevarende Repræsentanter for Fortidens Grundsætninger."

„Netop derfor var jeg saameget mere fortrydelig over den Retning, som De gav Deres politiske Liv, idet De stræbte efter Paarsværdigheden, min kjære Baron."

„Beed De, min Herre," — sagde Hr. de la Rochaigne, der med stedse vorende Interesse horte paa Hr. de Maillesfort — „veed De, at De forbausser mig overordentligt, uendeligt, over al Maade?"

„Min Gud, sagde jeg ved mig selv, hvor dog denne uslykkelige Hr. de la Rochaigne er forblindet . . . eller vildledt af flette Raadgivere! Han vil med Nette kalde Fortiden tillive igjen, og man maa bekfende, han besidder alle nødvendige Egenstaber dertil: Fødsel, Talent, fortræffelige Begreber om Regjeringsformen, et ubesmattet Rygte."

Da Hr. de la Rochaigne horte den Puklede opregne alle hans Egenstaber, smilede han i Begyndelsen umærkeligt, men da han standsede for at drage Aande, havde Baronnen allerede ganske blottet sine lange Tænder.

Marquien bemærkede dette Kjendetegn paa en inderlig Tilfredshed og vedblev:

„Dg hvor vil Baronnen begrave saa mange herlige For-

prin? Hvor? i Pairskammeret, som allerede er saa overfyldt af den høie Adel? Men hvad vil skee? Trods hans store Bærd vil denne ulykkelige Baron blive fortrængt; man vil nødvendigviis antage ham for bestukket, og da vil den energiske Frimodighed . . . tilgiw mig dette Udtryk, Baron — Barsheden i hans Talekunst blive hæmmet ved alle mulige Convenientser."

„Men, min Herre" — raabte Baronen i en bebreidende Tone — „hvorfor siger De mig det saa seent."

Den Puklede lod, som om han ikke havde forstaaet Hr. de la Rochaigne og vedblev:

„Hvilken Forskiel derimod, hvis denne ulykkelige Baron havde begyndt sin politiske Løbebane i de Deputeredes Kammer! En saadan Plads vilde han have opnaaet — ikke ved Protection og Begunstigelse, men ved et frit Valg, ved Folkets Billie! Hvilken Kraft vilde da hans Ord have vundet, den energiske og tro Repræsentant for den forgangne Tid! Man kunde da ikke mere sige til ham: Deres Anskuelse er den privilegerede Stands, som De selv hører til; thi Baronen kunde svare: Nei, min Anskuelse er Folkets, thi Folket har sendt mig hid."

„Men, min Herre . . . det er sandt, fuldkommen sandt, hvad De der siger . . . imidlertid, endnu engang, hvorfor siger De mig det saa seent?"

„Hvorfor, Baron? Fordi De altid har været mistroisk imod mig, og næret en meget ubehagelig Uvillie imod mig. Tilstaae det kun!"

„Dertil, det var Dem, Marquis, som altid syntes at forfølge mig."

„Jeg troer det nok, thi jeg sagde ved mig selv! Af, Baronen er saa forblindet, at han lader Leiligheden til at spille en saa skjon Rolle slippe sig af Hænderne! Sandelig, han maa bøde derfor, jeg vil uophørligt forfølge ham . . . og jeg har

holdt mit Ord . . . da kom det Dieblif, hvori jeg kunde forhindre Dem fra at begaae den største Daarstab . . . og jeg har hindret Dem derafra."

"Men, Marquis, tillader De . . ."

"Men, for Pokker, min Herre, De tilhører ikke Dem selv . . . De tilhører Deres Partie, og den Uret, som De begaaer imod Dem selv, falder tilbage paa de Folk, som dele vore Anskuelser; naar Alt kommer til Alt, saa er De dog en Egoist!"

"Min Herre, et Ord, et eneste Ord . . ."

"En Uergjerrig, der hellere vil skyldes Protection end Folkevalg sin Stilling."

"Ei, min Herre, De har godt ved at tale om Folkevalg . . . troer De da, at en Talerstol, hvilkensomhelst, er saa let tilgængelig, selv om man besidder et vist politisk Værd? De veed altsaa ikke, at jeg nu i ti Aar har stræbt efter Pairsværdigheden, min Herre?"

"Bah, hvis De vilde, kunde De inden en Maaned være Deputeret!"

"Jeg?"

"De, Baron de la Rochaigne."

"Jeg Deputeret? Det vilde være prægtigt, Marquis, thi De har aabnet en viid, en uhyre, en umaalelig Markt for mine Ideer; men endnu engang . . . Deputeret . . . paa hvilken Raade?"

"Tænk engang, Baron, at Pluraliteten af Bælgerne i det District, hvori mine Gods er ligge, ere komne paa den Tanke, at tilbyde mig at være deres Repræsentant."

"Dem, Hr. Marquis?"

"Mig i egen Person; betænk nu, hvilken Forestilling man vilde gjøre sig om disse Folk, hvis man bedømte dem efter deres Repræsentant? . . . Naar man saa mig, vilde man

troe, at jeg var den Befuldmægtigede for en af Polichinell grundet Colonie."

Denne Vittighed af Marquien opvakte Baronens Munterhed, der viste sig derved, at han adskillige Gange viste sine lange Tænder.

"Hvis mit District laae i et Bjergland" — tilfoiede Marquien, idet han med en spottende Mine pegede paa sin Puffel for at holde Baronen i godt Lune — „saa vilde min Udlæggelse idetmindste have en Betydning."

"Birkelig, Marquis," — sagde Hr. de la Rochaigne, hvis Eystighed tiltog — „De spøger over Dem selv med saa munter et Lune, med saa megen Aand . . ."

"Jh, min kjære Baron, bring dog min Puffel et Bisat; thi De skylder den Meget . . . hvad siger jeg . . . hele vort Partie maa være den Tak skyldig."

"Jeg . . . vort Partie . . . hvorledes . . . skulde vi . . . være denne . . ." Baronen tøvede . . . „Deres . . . Gævart Tak skyldig?"

"Gævart . . . det er overordentlig parlamentarisk, Baron . . . De er slabt for Talerstolen, og, som jeg sagde Dem, hvis De vil, saa er De inden en Maaned Deputeret."

"Men endnu engang, Hr. Marquis, forklar Dem, jeg beder."

"Intet er simplere: De skal blive Deputeret i mit Sted."

"De spøger."

"Aldeles ikke. Jeg vilde vække Kammerets Latter. De vilde fængsle dets Opmærksomhed, vort Partie vil vinde derved. Jeg forpligter mig til at forestille Dem for to eller tre af mine Vælgere, der allerede i mange Aar have haft Stemmeret for sig i Valgcollegiet, og jeg skal bringe det dertil, at De skal blive valgt i mit Sted. Idag skriver jeg til dem,

imorgen komme de hertil paa Jernbanen, og to Dage efter er Alting afgjort."

„I Sandhed, Marquis, jeg veed ikke, om jeg drømmer eller vaager. De, hvem jeg hidtil betragtede som min Fiende . . ."

„En Dvindes Had, Baron, eller om De hellere vil, en politisk Vens Had!"

„Jeg kan slet ikke troe det."

„Min kjære Baron, just fordi jeg forstyrrede Deres taabelige Plan med Hensyn til Pairsværdigheden, idet jeg saaledes forhindrede Dem — jeg siger det ikke for at gjøre Dem nogen Bebreidelse — fra at bortgiste Deres Myndling til en Glendig, er jeg beredt til at lade Dem vælge til Deputeret, og paa samme Tid bortgifter jeg tillige Deres Myndling til en værdig ung Mand, som hun elsker, og som elsker hende igjen."

Bed disse Ord sprang Herr de la Rochaigne op fra sin Stol, sæstede et mistroisk Blik paa Marquien og svarede koldt:

„Hr. Marquis, jeg seer, De har mig til Bedste, jeg er gaaet i Fælden som et Dummerhoved."

„Hvilken Fælde, min kjære Baron?"

„Deres en „Dvindes Had“, denne foregionne Brede, som den flette Anvendelse af mine politiske Indsigter opvakte hos Dem, Deres Lovtaler, Deres Forslag, strax at lade mig vælge til Deputeret, alt dette skulde en hemmelig Hensigt; lykkeligvis gjaetter jeg den, jeg river Masken af Dem . . ."

„De vil useilbarlig blive Minister for de udvortes Anliggender, Baron, hvis De altid viser saa stor Skarpindighed."

„Ingen Spøg mere, min Herre."

„Godt, min kjære Herre, eet af to: enten har jeg spottet med Dem, eller jeg virkelig anseer Dem for en Stats-

mand; vælg nu en af disse to Hypoteser, det er en Samvittighedsdag for Dem. Lad os tage Sagen paa den simpleste Maade: Deres Myndling har truffet et fortræffeligt Valg, jeg skal bevise Dem det; giv Deres Samtykke til dette Ægteskab, og jeg lader Dem udvælge til Deputeret; det er det Bedste ved Sagen."

"Ah . . . Sagen har to Sider?" — spurgte Baronen spottende.

"Naturligviis. Jeg har nu vist Dem den smukke, hør nu den stygge: De selv, Deres Søster og Deres Kone har paa en uværdig Maade misbrugt det Formynderskab, som er Dem anbetroet . . ."

"Min Herre . . ."

"Jeg har Beviser . . . alle Tre have opspundet eller begunstiget affhyelige Intriguer, for hvilke Frotten de Beaumesnil skulde være et Offer; herpaa har jeg Beviser, jeg gjentager det for Dem . . . og Frotten de Beaumesnil vil slutte sig til mig for at demassere Deres og Deres Kones og Søsters Renter."

"Og for hvem, min Herre, vil man forebringe denne Klage, om De saa behager?"

"For et Familieraad, hvis umiddelbare Sammenkaldelse Frotten de Beaumesnil vil forlange . . . De kan let gjatte hvad Følgen vil blive af denne Forholdsregel, og er Deres Pligtforglemmelse bleven beviist, saa vil Formynderskabet over Ernestine blive Dem frataget."

"Det vil vi see, min Herre!"

"Ah, ja vist, og De skal faae den bedste Plads til at see det! Nu vælg: samtykker De i denne Forbindelse, saa er De Deputeret, vægrer De Dem, saa skal Formynderskabet blive Dem frataget med en saadan Eclat, en saadan Skan-

dale, at Deres ærgjerrige Planer for stedse skulle være tilintetgjorte."

"Altsaa" — svarede Baronen med bitter Ironi — "De anklager mig for at have villet bortgifte min Myndling af personlig Interesse, og nu anmoder De mig om netop at gjøre det, som De bebrejder mig?"

"Min kjære Herre, Deres Sammenligning mangler sund Menneſſeforſtand: De vilde ſælge Deres Myndling til en Uſling, jeg vil gifte hende med en Hædersmand. Og jeg har budt en Priis for Deres Samtykke, fordi jeg veed, at det er nødvendigt hos Dem."

"Hvorfor det, min Herre, naar det Partie, som De foreſlaaer mig for Frøken de Beaumesnil, virkelig er paſſende, og jeg antager det derfor?"

"Det Partie, som jeg foreſlaaer, og som Frøken de Beaumesnil onſter, er i enhver Hensende agtværdigt."

"Forener dette Partie de nødvendige Betingelſer med Hensyn paa Formue, sociale Stilling . . ."

"Det er en simpel Lieutenant uden Formue, uden Navn, men han er den elſtværdigſte Mand, som jeg kjender. Han elſter Ernestine og hun elſter ham. Hvad har De at indvende derimod?"

"Hvad jeg har at indvende? Et Menneſte, der ikke eier Andet end ſin Kaarde, ſkulde ægte den rigeste Arving i Frankrig? . . . Jeg vil aldrig ſamtykke i et ſaa ulige Ægteſkab . . . Hr. de Mormand havde idetmindſte Udſigt til at blive Miniſter, Geſandt, Præſident for Statsraadet, min Herre."

"De ſeer jo nok, min kjære Herre, at jeg er nødt til at tvinge Dem ved at ſætte en Priis paa Deres Samtykke."

"Men efter Deres Anſtueſe, min Herre, begaaer jeg, naar jeg handler ſaaledes, en . . ."

„Skammelig Handling . . . men hvad gjør det til Sagen, naar kun Ernestines Lykke derved bliver sikket?“

„Og mig, som De troer istand til en skammelig Handling, mig vil De foreslaae Deres Bælgere?“ — raabte Baronon triumpherende — „De vil altsaa misbruge Deres politiske Tillid ved at foreslaae dem en Mand, som . . .“

„For det Første ere mine Bælgere nogle Dummerhoveder, min kjære Herre; jeg har aldeles ikke bekymret mig om at blive valgt. De bildte sig ind, at, fordi jeg var Marquis, saa maatte jeg være en fanatisk Tilhænger af Thronen og Religionen, ligesom deres forrige, ved Døden afgaaede Deputerede. De sagde mig, at, isald jeg ikke vilde modtage Valget, skulde jeg blot betegne dem En, som de forud vilde antage . . . Jeg betegner dem en Candidat af deres Partie, der er fuldkommen stikket til at være deres Repræsentant, det er just ingen stor Roes, jeg giver Dem, min kjære Herre, naar jeg siger Dem, at De idetmindste er ligesaa dygtig, som deres afdøde Deputerede, det Vyrige er Deres Sag, thi jeg behøver vel ikke at sige Dem, at jeg spogte med Dem, da jeg fortalte om vore Meningers Overeensstemmelse; det var blot et Middel til at bringe det Tilbud paa Bane, som jeg har gjort Dem og nu gjentager for Dem. Nu vil De maaskee spørge mig om, hvorfor jeg ikke strax fratager Dem Formynderskabet over Frøken de Beaumesnil, da jeg dog har den Overbeviisning, at jeg kan gjøre det?“

„Ja, min Herre, jeg vil rette dette simple Spørgsmaal til Dem.“

„Mit Svar vil være ganske kort, min kjære Herre; jeg troer ikke, at der iblandt alle de Personer, som man kunde overdrage dette Formynderskab, vilde findes en eneste Mand, der besad Aand og Hjerte nok til at begribe, at den rigeste Arving i Frankrig kunde ægte en vakker Mand uden

Ravn og uden Formue. Da jeg nu ikke havde noget Middel til at indvirke paa en anden Formynder, som paa Dem, saa kunde en saadan Forandring af Formynderstabet kun være mig til Glæde, endskiødt det vilde være et uopretteligt Tab for Dem . . . Overlæg nu og vælg; imorgen inden Kloffen ti venter jeg Dem hos mig."

Dg Marquien bortfjernede sig, idet han forlod Hr. de la Rochaigne i en piinlig Forlegenhed.

VI.

To Dage efter de Samtaler, som Hr. de Maillesfort havde havt først med Fru de Senneterre og derpaa med Hr. de la Rochaigne, besandt Hermine sig alene hjemme, og en qvælende Angst syntes at pine hende; hvert Dieblit saae hun utaalmodig paa Stueuhret, soer sammen ved den mindste Lyd, og skottede undertiden hen til Døren

Man kunde see paa Hermines Ansigt en Uengsteligbed, liig den, hun nogen Tid iforveien havde solt, da hun fra Minut til Minut ventede den frygtelige Hr. Bouffart.

Dg dog var det ikke Hr. Bouffarts, men Hr. de Maillesforts Befog, som satte den unge Pige i en saa heftig Bevægelse.

Blomsterne i det nette, lille Bærelse vare blevene erstattede med friske, saavel som Musselinforhangene for de aabne Binduer, hvorfra man havde Udsigt til Haven.

Hertugin den syntes at have bragt sit lille Huusvæsen i en endnu omhyggeligere Orden, end sædvanlig; hun havde taget sin smukkeste Kjole paa af sort Levantin med glat Krave og Mansfjætter, der vare blandende hvide.

Kun smykket med hendes prægtige blonde Haar, havde Hermines Skjønhed aldrig været mere ædel og mere rørende;

thi i den sidste Tid var hendes Ansigt blevet blegere, uden dog at tabe Noget af sin blændende Glæde.

Endnu engang lyttede Hermine henimod Døren, da hun troede at høre en Lyd af lette Fodtrin; hun var just i Begreb med at staae op, for at forvise sig derom, da Nøglen i Laafen paa hendes Dør blev omdreiet, og Madame Mousson førte Hr. de Maillesfort ind.

Neppe var han traadt ind, førend han sagde til Portneressen:

„Om nogle Dieblikke vil en Dame spørge efter Frøken Hermine . . . De maa strax føre hende ind.“

„Godt, min Herre,“ — svarede Madame Mousson og bortffjernede sig.

Da den unge Pige hørte Marquiens Ord: „En Dame vil spørge efter Frøken Hermine“ — saa gif hun rask hen til Hr. de Maillesfort og sagde:

„Min Gud! . . . Hr. Marquis . . . denne Dame . . . som skal komme . . .“

„Det er hende!“ — svarede Marquien, straaende af Glæde og Haab — „ja, hun vil komme.“

Da den Puffede saae, at Hermine blegede og ffjalvede over hele Legemet, raabte han:

„Mit Barn, hvad feiler Dem?“

„Ak, min Herre!“ — sagde Hertuginde med svag Stemme — „jeg veed ikke . . . men nu . . . er jeg bange.“

„Bange . . . da dog Fru de Senneterre kommer til Dem, for at gjøre dette uforhaabede Skridt, som De paa en saa værdig Maade har fordret?“

„Ak, min Herre, nu først begriber jeg den Forovenhed . . . maastee det Upassende i min Forbring.“

„Mit kjære Barn,“ — raabte Marquien med den meest levende Befymring — „kun ingen Svaghed; dermed vilde

De fordærve Alt . . . viis Dem imod Fru de Senneterre saaledes, som De sædvanlig er: besteden uden Ydmyghed, værdig uden Annasfelse, og jeg haaber, det vil gaae godt."

"Ak, min Herre, da De igaar talte til mig om Muligheden af Fru de Senneterres Besøg, troede jeg at føle en uhyre Glæde, hvis dette Haab gik i Opfyldelse . . . og i dette Dieblis føler jeg kun Stræk og Angest."

"Bed Gud, der kommer hun! Mod, mit Barn, og tænk paa Gerald!" — raabte den Puklede, da han hørte en Bøgn holde for Døren.

"Min Herre," — mumlede Hertuginde med bønlig Stemme, idet hun greb Marquiens Haand — "hav Medlidenshed med mig . . . jeg vil ikke vove det . . . o, alle mine Kræfter forlade mig!"

"Det ulykkelige Barn!" — tænkte Marquien — "hun vil fordærve Alt!"

I dette Dieblis blev Døren aabnet.

Fru de Senneterre viste sig.

Det var en Kone af hoi Værd, meget mager, der, som man pleier at sige, besad den store Verdens fornemste Anstand.

Med Hovedet stolt iveiret, med hoffærdigt Blik, med et ringeagtende og fremtøngent Smil traadte hun ind; hendes Ansigt var stærkt rødt, og hun syntes kun med Noie at bevinge en heftig Bevægelse.

Men Fru de Senneterre var i Sandhed ogsaa i heftig Bevægelse.

Denne i en utaaletig Grad forsængelige Kone havde forladt sin Bolig med den faste Beslutning at gjøre det Skridt hos Hermine, som Hr. de Maillesfort havde fordret. Fru de Senneterre havde foresat sig, blot at være kold og hostig ved dette Besøg, der faldt hendes Egentjærlighed saa tungt . . .

men da Diebliffet til denne Samtale nærmede sig, da denne overmodige Kone betænkte, at hun, Hertuginde af Senneterre, om nogle Minutter vilde blive nødt til at optræde som en Bedende hos en simpel ung Pige, der blot levede af sit Arbejde, da vaagnede den fornemme Dames Stolthed, og Bredden fik Overhaand; hun mistede sin Fatning og forglemte de betydelige Fordele, som dette Ægteskab kunde forskaffe hendes Søn, forglemte, at det dog egentlig var Hertugen, Fyrsten af Haut-Martels Adoptivdatter, hun gjorde et Besøg, og ikke den fattige Musiklærerinde, og Fru de Senneterre viste sig for Hermine, ikke mere med forsonlige Tanker, men med den Beslutning at behandle denne Uforstammede saaledes, som hendes frække Anmasselse fortjente.

Da Marquien bemærkede Fru de Senneterres stolte, fjendtlige og forbittede Physiognomie, formodede han, ikke mindre overrasket end forstrækket, den pludselige Forandring i Gerals Moders Ideer; trostesløs sagde han ved sig selv:

„Nu er Alt tabt!“

Hvad Hermine angaaer, da havde hun, som man siger, ikke en Blodsdråbe mere i sine Aarer. Hendes yndige Ansigt var overtrukket af Dødens Blegghed, hendes næsten blaae Læber bærede frampeagtigt, hendes Dine vare stive og nedslagne; hun var ikke istand til at gjøre et eneste Skridt eller finde et eneste Ord.

Omendskjønt Fr. de Maillesfort havde sagt til Fru de Senneterre, at han agtede den unge Pige høit nok til at ville staa hende sit Navn, saa ventede hun dog, da hun var allfor taabelig stolt til at kunne begribe den Jøselse af egen Bærdighed, som havde bragt Hermine til at fremkomme med denne Forbring — at finde i hende en almindelig fræk Grisette, og derfor havde hun ogsaa væbnet sig med den meest fornærmende Ringegagt og den meest opværende Stolthed.

Men da hun saae den skønne undseelige Pige, hendes fine Anstand og intet Spor af nogen triumpherende Mine, tabte hun aldeles sin Fatning.

„Min Gud, hvor hun er smuk!“ — sagde Fru de Senneterre ved sig selv med en Blanding af Uergrelse og uvilkaarlig Beundring — „Alt hos hende forraader fuldkommen Anstand . . . det er virkelig utroligt . . . en ussel simpel Musiklærerinde . . . mine Døtre see ikke bedre ud.“

Disse forstjellige Bolelser, hvis Beskrivelse fordrer saa lang Tid, havde Fru de Senneterre prøvet i eet og samme Dieblit; endelig brod hun først Tausheden, idet hun rødmen- de sagde til den unge Pige med stolt og sardonisk Stemme:

„Froken Hermine?“

„Det er mig, Fru Hertuginde“ — stammede Hermine, medens Herr de Maillesfort med voren- de Angest hørte og be- tragtede dette Dyrtrin.

„Froken Hermine . . . Musiklærerinden?“ — vedblev Fru de Senneterre, idet hun betonedede dette sidste Ord med et foragteligt Eftertryk — „Formodentlig er det Dem, Froken?“

„Ja, Fru Hertuginde —“ svarede det arme Barn, som stedsse skjælvede mere og mere, og ikke vovede at slaae Di- nene op.

„Nu, Froken . . . Jeg tænker, at De nu er tilfreds . . . De havde den Driftighed at forlange, at jeg skulde komme til Dem . . . her er jeg.“

„Fru Hertuginde, jeg maatte bede Dem om den Ære, som De beviser mig . . .“

„Virkelig? . . . Og med hvilken Ret vovede De at gjøre denne uforstammede Fordring?“

„Madame!“ — raabte den Puklede.

Men ved Fru de Senneterres sidste, saa fornærmelige Ord hørvede Hermine med Stolthed sit hidtil nedboiede Hoved,

en let Rødme foer over hendes skjonne Ansigt, og idet hun for første Gang fæstede sine store, blaa Dine paa Geralds Moder, svarede hun med blid, men fast Stemme:

„Aldrig troede jeg mig berettiget til at forlange det ringeste Beviis paa Agtelse af Dem, Madame; jeg vilde tværtimod bevise Dem den Agtelse, som Deres Værdighed indgjød mig, idet jeg erklærede Hr. de Senneterre: at jeg blot kunde og turde modtage hans Haand med hans Moders Samtykke.“

„Og jeg maatte altsaa fornødre mig saa dybt, at giere det første Skridt hos Dem, Frøken?“

„Madame, jeg er en Fader- og Moderløs . . . uden Familie . . . jeg kunde ikke betegne Dem Noget, til hvem De kunde henvende Dem, undtagen mig selv . . . og Høielsen af min Værdighed tillod mig ikke, Madame, at anholde om Deres Samtykke.“

„Høielsen af Deres Værdighed! . . . Det er meget kommiss!“ — røgte Fru de Senneterre forbitret over at see sig tvungen til at anerkjende den unge Piges Tilbageholdenhed og fuldkomne Anstand i sine Svar — „Virkelig, det er yderst mærkværdigt“ — vedblev hun, idet hun brast ud i en haanlig Latter — „Frøkenen kjender sin Værdighed!“

„Jeg besidder den Værdighed, som Ære, Arbeide og Fatigdom giver, Fru Hertuginde —“ svarede Hermine, idet hun saae Fru de Senneterre i Ansigtet med en saa ædel og bestemt Mine, at Geralds Moder endelig flammede sig over sin Haardhed og var nødt til at slaae Dinene ned.

Marquien maatte paalægge sig den største Tvang for ikke at hævne den stakkels Pige for Fru de Senneterres uforstammede Dpførsel, men da han hørte Hermines ædle og simple Svar, sandt han hende tilstrækkelig hævnet.

„Godt, Frøken,“ — svarede Fru de Senneterre i en noget blidere Tone — „lad saa være, at De har Deres Værd-

dighed, men bilder De Dem maaskee ind, at det er tilstrækkeligt at være retskaffen og arbejdsom for at blive Medlem af en af Frankrigs fornemste Familier?"

„Ja, Madame, jeg troer det.“

„Nu, det er virkelig en fræk Stoltthed!“ — raabte Fru de Senneterre ude af sig selv — „Frokenen troer altsaa at bevise Hr. Hertug de Senneterre en stor Ære ved at ægte ham? Og hans Familie formodentlig ogsaa?“

„Idet jeg gjengjælder Hr. de Senneterres Kjærlighed med en Kjærlighed, der ligner hans, troer jeg at ære ham ligesaa meget, som jeg troede mig æret, da han friede til mig . . . hvad Familien de Senneterre angaaer, saa vidste jeg vel, at den ikke vilde blive stolt af mig, og dog var jeg mig den Følelse bevidst at være den værdig.“

„Fortræffeligt, fortræffeligt, kjære Barn“ — raabte den Pukke — „godt svaret, mit vakkre, ædle Barn!“

Omendkjøndt Fru de Senneterre opbød Alt for at modstaae Hermines mægtige Indvirkning, saa kunde hun dog ikke værges sig derimod; hendes Skjønhed, hendes Ynde, hendes fine Tact udøvede et vist Trylleri over Geralds Moder . . . fordi hun altsaa befrygtede at lide et Nederlag og vilde undflye enhver Fristelse, tog Fru de Senneterre igjen sin Tilflugt til Fornærmelser, og raabte opbragt:

„Nei, nei, man skal aldrig sige, at jeg har ladet mig be-
daare af en saa simpel Piges Tillokkelser, og havde været saa taabelig at give mit Bifald til hendes Forbindelse med min Son.“

Førend den Pukke, der gjorde en frampeagtig Bevægelse, idet han tilfaste Fru de Senneterre et frygteligt Blik, kunde svare et eneste Ord, svarede Hermine med brudt Stemme, imedens store Taarer glindsede i hendes Dine:

„Undskyld mig, Madame . . . Krænkelsen finder mig

uden Mobbværgje . . . og uden Svar, navnlig der, hvor det er Hr. de Senneterres Moder, som fornærmer mig . . . jeg har kun een Günst at bede Dem om, Madame, nemlig, at De vilde iforveien at jeg var fattet paa Deres afflaaende Svar . . . det vilde iøvrigt have været ædelt handlet af Dem, ikke at komme herhen, for at behandle mig paa en saadan Maade
 Svari bestaaer min Uret, Madame? Er det Andet, end at jeg troede Hr. de Senneterre og mig lige i Fødsel og Stand? . . . Jeg vilde ellers hellere være død, end ladet mig forlede til en saadan Kjærlighed."

"Hvorledes?" — raabte Fru de Senneterre — "De vilde ikke, at min Søn . . ."

"Hr. de Senneterre har udgivet sig for en Mand, der levede af sine Hænders Arbejde . . . jeg har troet ham, jeg har elsket ham, som en ærlig Pige . . . thi da jeg erfarede hans Stand, vægrede jeg mig ved at see ham oftere, da det var min faste Beslutning ikke at ægte ham imod hans Families Ønske . . . Madame, De kjender nu den fuldkomne Sandhed" — tilføiede Hermine med bævende og næsten taare-
 kvalt Stemme — "Dfferet for denne Kjærlighed, som jeg ikke behøver at rødme over, er nu bragt . . . jeg var fattet derpaa kun troede jeg at have Ret til at lide uden Bidner . . . Deres grusomme Ord . . . jeg undskylder Dem, Madame . . . De er Moder . . . De veed ikke, at jeg var Deres Søn værdig . . . og Moderkjærligheden er selv i sin Forvildelse hellig!"

Derpaa vedblev Hermine efterat have borttørret sine Taarer med svag og afbrudt Stemme, thi udmattet ved dette Optrin folste hun sin Kraft svinde:

"Gav den Gudhed, Madame, at sige Hr. de Senneterre, at jeg tilgiver ham alt det Onde, som han tilføier mig uden at vilse det . . . Dem, Madame . . . Dem hans

Moder . . . sværger jeg, at jeg aldrig skal see ham igjen . . .
 og mit Ord fortjener at blive troet . . . Tilfredsstillet og
 rolig kan De altsaa gaae herfra . . . men jeg veed ikke . . .
 hvad jeg . . . føler . . . Hr. de Maillesfort . . . jeg . . .
 beder Dem . . . kom . . . jeg . . ."

Den ulykkelige Pige kunde ikke sige mere, hendes farve-
 løse Læber bevægede sig svagt; hun hæstede et døende, for-
 tvivlet Blik paa den Puklede, der raast ilede hen til hende,
 opfangede hende i sine Arme, og lagde hende næsten livløs
 paa en Kænestol; derpaa sagde han til Fru de Senneterre
 med skrækkeligt Estertryk:

"Ak, De vil komme til at græde blodige Taarer over
 den Ulykke, De har forvoldt, Madame: Vortsjern Dem . . .
 De seer jo, at hun doer!"

Birkelig sad Hermine, bleg som en Dod med Armene
 krasiløst hængende ned, og Hovedet sunket tilbage; hendes
 med kold Sved bedækkede Pande var halvt tilsløret af hendes
 lange blonde Lokker, og fra hendes halvt tilslukkede Dine randt
 Taarerne ned.

Hr. de Maillesfort kunde ikke holde sine Taarer tilbage og
 med halvqvast Stemme sagde han til Fru de Senneterre:

"De glæder Dem over Deres Bærf, ikke sandt?"

Men hvor stor var Krøblingens Forbauselse, da han
 pludselig saae Smerte og Samvittighedsnag paa denne stolte
 Kones Ansigt; overvunden af Hermines ædle og rørende
 Døngivelse sagde hun til Marquien med bedende Stemme:

"Hr. de Maillesfort, hav Medlidenhed med mig; jeg var
 kommen herhen med den Beslutning, at holde mit Løfte . . .
 og nu vaagneede imod min Villie min gamle Stolthed, jeg
 tabte min Fatning . . . nu fortryder jeg det . . . jeg afflyer
 den."

Og Fru de Senneterre ilede hen til Hermine, løstede

hendes Hoved iveiret, kyskede hende paa Panden, og holdt hende i sine Arme, imedens hun med bævende Stemme sagde:

„Ulykkelige Barn, vil hun nogensinde kunne tilgive mig, Hr. de Maillesfort? . . . Hjælp . . . kald paa Nogen . . . hendes Blegthed angster mig.“

Pludselig hørtes hurtige Skridt udenfor Døren.

Raff blev der aabnet.

Med forstyrrede Uræf, med forvirret Blik traadte Gerald ind, thi fra Haven, hvor han havde holdt sig skjult, havde han hørt de grusomme Ord, som hans Moder havde talt til den unge Pige.

„Gerald!“ — raabte Marquien forbauset.

„Jeg var der“ — svarede han, idet han med en vild Gebærde pegede paa Vinduet — „Jeg har hørt Alt, og . . .“

Men Hertugen af Senneterre fuldbendte ikke, thi den største Forbauselse bemægtigede sig ham, da han saae, hvorledes hans Moder holdt Hermines Hoved op til sin Barm.

„Min Son,“ — raabte Fru de Senneterre — „jeg afstyer, hvad jeg har gjort, jeg samtykker i Alt . . . ægt hende . . . hun er en Engel; Gud give, hun kunde tilgive mig!“

„O, min Moder, min Moder!“ — flammede Gerald med ubestrikelig Taknemmelighed, idet han knælede ned for Hermine, og bedækkede hendes Hænder med Kys og Taarer.

„Godt . . . godt!“ — sagde Marquien ganske sagte til Fru de Senneterre — „Nu vil Deres Son tilbede Dem!“

Bed en Bevægelse, som Hermine gjorde for at løfte Hovedet iveiret, raabte Gerald:

„Hun kommer igjen til sig selv!“

Og med rørende Stemme sagde han til den unge Pige:

„Hermine, det er mig . . . Gerald!“

Bed Lyden af Hr. de Senneterres Stemme rørte Hermine

sig atter, aabnede langsomt sine Dine, der først vare stive og forvildede, som om hun vaagne af en tung Drom.

Imedens det Elor, som Almagten havde lagt over hendes Tanker, lidt efter lidt blev afshyllet, løstede den unge Pige langsomt Hovedet iveiret:

Hvilken Forbauselse! . . . Hun kjendte Geralds Moder, som holdt hende i sine Arme, og betragtede hende med den ommeffe Belymring.

Hermine, der endnu troede at drømme, reiste sig rask op, foer med sine brændende hede Hænder over sine Dine, og hendes Blik, der stedse blev klarere, faldt først paa Marquis de Maillesfort, som betragtede hende med ubestrikelig Henrykkelse, dernæst paa Gerald, der endnu laae paa Knæ for hende.

„Gerald!“ — raabte hun.

Derpaa vendte hun med et utroligt Udtryk af Angest, Smerte og Haab sit Hoved om imod Fru de Senneterre, som om hun vilde overbevise sig om, at hun var Gjenstand for hendes Deeltagelse.

Gerald, der bemærkede den unge Piges Bevægelse, sagde hurtigt:

„Hermine, min Moder samtykker i Alt.“

„Ja, Froken,“ — raabte Fru de Senneterre med Inderlighed — „jeg samtykker i Alt . . . Jeg maa bestræbe mig for at bringe det dertil, at De forglemmer min store Arret, men jeg haaber, at det vil lykkes min moderlige Kjærlighed.“

„Madame, skulde det være sandt?“ — sagde Hermine med foldede Hænder — „Min Gud, min Gud, skulde det være muligt? . . . De samtykker . . . er alt dette ingen Drom?“

„Nei, Hermine, det er ingen Drom,“ — sagde Gerald henrykt — „vi ere nu for stedse forenede med hinanden . . . De bliver min Kone!“

„Nei, min ædle, min dyrebare Datter, det er ingen Drøm,“ — sagde nu Hr. de Maillesfort — „det er Lommen for et arbeidsomt og roesværdigt Liv.“

„Nei, Froken, det er ingen Drøm,“ — fuldbendte Fru de Senneterre — „thi det er Dem“ — tilføiede hun med et betydningsfuldt Blik til Marquien — „det er Dem, Froken Hermine, der paa en ædel Maade lever af Deres Hænders Arbeide, som jeg med Glæde antager til min Svigerdatter i Hr. de Maillesforts Navn, da jeg er overbevist om, at min Søn ikke kan træffe noget Balg, der vilde være ham, mig og vor Familie værdigere.“

Det vilde være umuligt at skildre de forskjellige Følelser, der ved denne Scene bevægede de deeltagende Personer.

En halv Time efter toge Fru de Senneterre og hendes Søn en hjærlig Afsked med Hermine, og Denne begav sig, ledsaget af Hr. de Maillesfort, iisomt til Froken de Beaumesnil, for at meddele hende den gode Efterretning, og opreise Modet hos den rigeste Arving i Frankrig, thi det gjaldt nu om en sidste og tung Prøve for hende, eller snarere for Olivier.

V.

Zmedens Hr. de Senneterre ledsagede sin Moder hjem fra Hermine, var Denne, som vi allerede have sagt, steg i Bognen tilligemed Hr. de Maillesfort for at begive sig til Froken de Beaumesnil.

Man kan let tænke sig den Puklede og den unge Piges Hjerteudgydelser, nu, da hendes ubaabede Lykke var sikret for Fremtiden.

Marquien kjendte Fru de Senneterre tilstræffeligst for at vide, at hun ikke vilde være istand til at gjenkalde det høitidelige Samtykke, som hun havde givet til Geralds Forbindelse med Hermine, alligevel foresatte Hr. de Maillesfort sig, at besøge Fru de Senneterre den følgende Dag for at erklære hende, at han nu mere end nogensinde var betænkt paa at adoptere Hermine, som han om muligt elskede endnu inderligere, siden han havde seet hende saa rørende og indtagende under hendes Samtale med den stolte Hertuginde af Senneterre.

Marquiens eneste Bekymring var den, at den stolte unge Pige skulde afflaae de Fordele, som han agtede at tilbyde hende; da han dog trods Hermines Betænkkeligheder næsten var overbevist om at kunne opnaae sin Hensigt, saa beroligede han sig i denne Henseende.

Hr. de Maillesfort og den unge Pige havde kjørt i nogen Tid, da Kusken blev nød til at holde et Dieblif ved Hjørnet af Gaden des Bourcelles, da flere Vogne spærrede Passagen.

Paa eengang gjorde den Puskede, der saae ud af Vinduet, for at erfare Grunden til Vognens pludselige Standning, en rask Bevægelse af Forundring og sagde —

„Hvad bestiller det Menneske der?“

Bed dette Udraab fulgte Hermines Blik uvilkaarligt den samme Retning, som den Puskedes, og kunde ikke undertrykke en stærk Bevægelse af Modbydelighed og Afsty, som dog ikke blev bemærket af Herr de Maillesfort, da han idetsamme trak Forhænget ned for det Vindue, hvorved han sad.

Da han kunde see uden at blive seet, syntes Marquien med urolig Opmærksomhed at iagttage en Person, imedens Hermine, der ikke vovede at gjøre noget Spørgsmaal, forbauset betragtede ham.

Marquien havde i Bærstedet hos en Smed bemærket Herr de Navil, og saae, hvorledes han samtalede med Messieren, en Mand med et godmodigt og ærligt Ansigt, og viste ham en Nøgle, idet han syntes at give ham nogle Forklaringer, som Haandværkeren identyvnl fuldkommen forstod, thi han tog Nøglen og satte den i sin Skruestikke i samme Dieblis, som Marquiens Bogn rullede videre til Forstaden St. Germain.

„Min Gud, hvad feiler Dem, min Herre?“ — sagde Hermine til den Puklede, da hun pludselig saae ham falde i Tanke.

„Jeg har just bemærket Noget, som sandsynligviis ikke er af nogen Betydning, mit Barn, men som dog gjør mig eftertænkfuld. — Der stod en Mand inde i en Smeds Bærsted og foreviste en Nøgle; jeg vilde slet ikke have lagt Mærke dertil, hvis jeg ikke havde kjendt denne Mand som en Skurk, der er istand til Alt, og ved mange Leiligheder blive de simpelsede Handlinger af saadanne Menneſter paasaldende.“

„Den Mand, som De taler om, er af høi Bært og har et simpelt Ansigt, som Hælsgheden lyser ud af, ikke sandt, Herr Marquis?“

„De har altsaa lagt Mærke til ham?“

„Jeg har kun altfor megen Anledning dertil, kjære Herre.“

„Hvorledes det, mit kjære Barn?“

Hermine fortalte nu med saa Ord den Puklede Herr de Navils forgiæves Forsøg paa at nærme sig hende, fra den Tid af, da han paa en saa uforſtammet Maade havde tilstalt hende paa Gaden, da den unge Pige begav sig til Fru de Beaumésnil, der dengang laa for Døden.

„Da denne Skurk saa ofte streifede omkring Deres Bøllig, mit kjære Barn, saa undrer det mig ikke, at vi have truffet ham hos en Smed i dette Dvarteer af Staden, som han

tidt besøger . . . men ligemeget, hvad vilde han hos Smeden?" — tilføiede den Pukke, som om han talte med sig selv — „Zovrigt, siden han er traadt i Forbindelse med den nederdrægtige Macreuse, har jeg hverken tabt den Ene eller den Anden assyne, og en Mand, paa hvis Hengivenhed jeg kan stole, bevogter deres Skridt, thi disse Folk ere aldrig farligere, end naar de, som man siger, spille Døde; ikke fordi jeg frygter dem, men jeg er bekymret for Ernestines Skjld.“

„For Ernestine?" — spurgte Hertuginde med ikke mindre Forbauselse end Bekymring — „og hvad kunde hun have at frygte af slige Mennesker?"

„De veed ikke, mit Barn, at denne de Navil var Hjelperhjælper for en af de Herrer, der friede til Ernestine, og at Macreuse havde nederdrægtige Hensigter i denne Henseende. Da jeg har demasteret og tugtet dem Begge offentlig, saa frygter jeg, at de skulde lade deres Darme gaae ud over Ernestine, thi deres Naseri er stort . . . men jeg vaager over hende . . . at jeg saa de Navil hos Smeden, vil fordoble min Narvaagenhed, omendstjondt jeg ikke endnu kjender Hensigten med hans Besøg.“

„Men, hvorledes kan da dette Besøg hos en Smed angaa Ernestine?"

„Det veed jeg ikke, mit kjære Barn; kun er det mig paa-faldende, at de Navil selv paatager sig den Uleilighed at gaae til en Smed i dette affides Qvarteer. Men lad os ikke tale mere derom; saadanne Elendige skulle ikke have Lov til at besmitte de rene og skjønneste Glæder. Dog . . . min Dpgave er kun halvt lost; Deres Lykke er for stedse sikret, mit Barn, gid denne Dag maa blive ligesaa skjon for Ernestine, som for Dem! Nu ere vi ved hendes Bolig . . . gaa De nu til hende og meddeel hende Deres Lykke, imedens jeg gaaer op til Ba-

ronen, som jeg har nogle Ord at sige; siden kan jeg træffe Dem hos Ernestine."

"Det synes mig virkelig, min Herre, som om jeg har hørt Dem tale om en sidste Prøve?"

"Ja, mit Barn."

"Den angaaer Herr Olivier?"

"Ja. Og naar han, som jeg haaber, viser sig kjæk og ædel, saa behøver Ernestine ikke at misunde Dem Deres Lykke."

"Og har hun givet sit Samtykke til denne Prøve?"

"Ja mit Barn, thi der handles ikke blot om at prøve Oliviers ophøiede Følelser, men ogsaa at beseire de Betænk- ligheder, han kunde have ved at ægte Ernestine, naar han erfarer, at den fattige Syppige er den rigeste Arving i Frankrig."

"Al, Herr Marquis, det er just Det, som foraarsager os Betyrning; Herr Olivier besidder en saa stor Delicatesse."

"Nu, jeg haaber, efter lang Forfæm og Estertænken at have sundet Middelstet til at betage Dem denne Betyrning, mit kjære Barn. Jeg kan ikke sige Dem mere derom nu, men De skal snart erfare Alt."

I dette Dieblit holdt Herr de Mailleforts Bogn for Porten til Hotellet de la Rochaigne.

Marquiens Tjener aabnede Bogndøren, og imedens Hermine begav sig til Froken de Beaumesnil, gik den Puklede op til Baronnen, som ventede ham, og smilende kom ham imøde, idet han paa den meest tilfredse Maade af Ber- den viste sine Lænder.

Herr de la Rochaigne havde estertænkt Marquiens Tilbud og Trudsel, og belemte sig til Gunst for det forsørelse Til- bud, der endelig tillod ham at bestige sin politiske Kjøphest. Han havde lovet at hjælpe til Olivier Raymonds Giftermaal,

omendssjøndt visse Omstændigheder ved denne Forbindelse forekom ham aldeles ubegribelige, da Marquien ikke havde fundet for godt at underrette Herr de la Rochaigne om den dobbelte Rolle, som Froken de Beaumesnil havde spillet.

„Beslan, min kjære Baron,“ — sagde den Puklede — „er Alt beredt, saaledes, som vi have aftalt?“

„Alt, kjære Marquis . . . Samtalen vil finde Sted her i mit Kabinet, og dette Dørforhæng bevirker, at man i den tilstødende Sal kan høre Alt.“

Marquien undersøgte Stedet og vendte tilbage til Herr de la Rochaigne.

„Anstalterne ere fuldkommen gode, min kjære Baron, men sig mig, har De indhentet de Oplysninger angaaende Herr Olivier Raymond, som De behøvede?“

„Jeg har imorges været hos hans forhenværende Oberst ved Armeen i Africa. Det er umuligt at tale med større Agtelse om Hogen, end Herr de Breuille talte om Herr Olivier Raymond.“

„Det vidste jeg isorveien, men jeg vilde, at De, min kjære Baron, selv skulde overbevise Dem om Herr Oliviers fortræffelige Egenstaber.“

„Det er sandt, denne unge Mand mangler blot et foruemt Navn og Formue“ — sagde Baronnen idet han undertrykkede et uvilkaarligt Suf — „men det er en vakker og agtværdig ung Mand.“

„Og hvad De endnu veed om ham, er dog Intet imod det, som De senere vil erfare.“

„Hvorledes? En ny Hemmelighed, min kjære Marquis?“

„En Smule Taalmodighed, og inden en Time vil De erfare Alt . . . men, for Pokker, jeg haaber, at De dog ikke

har sagt Deres Fru Gemalinde og Broken Søster et Ord om vore Planer?"

„Kan De gjøre mig et saadant Spørgsmaal, min kjære Marquis? Skylder jeg ikke Baronessen og Helene Revanche? . . . At bedrage mig saaledes! Enhver af dem har uden mit Vidende villet stifte et Egtteskab paa egen Haand, og jeg maatte spille den latterligste Rolle derved . . . ah, det vil idetmindste være mig en Trost, at jeg nu til Gjengjæld kan ydmyge dem.“

„Fremfor Alt, ingen Svagbed, Baron, . . . Deres Gemalinde roser sig af, at hun kan gjøre med Dem, hvad hun vil, idet hun paastaar, at De . . . tilgiv mig dette Udtryk . . . lader Dem tage ved Næsen af hende!“

„Ah, smukt! . . . Vi vil see til . . . saaledes! . . . Tage mig ved Næsen!“

„Det har maaskee været sandt i Fortiden.“

„Det har aldrig været sandt, Marquis.“

„Men . . . da De nu er en Mand af politisk Betydning, min kjære Baron, saa kan en saadan Svagbed ikke mere undskyldes, thi De tilhører ikke mere Dem selv, og da vi nu engang tale derom . . . har De seet Deres tre Bælger igjen?“

„Vi havde igaar Aftes en ny Sammenkomst, og jeg talte i to Timer om Alliancen med England.“ — Baronen reiste sig og antog sin Talerstilling — „Derpaa berørte jeg Spørgsmaalet angaaende Indførselen af Hornqvæg, opstillede derpaa Religions-Frihed som Princip, saaledes som den finder Sted i Belgien, og jeg maa sige, Deres Bælgeres Besuldmægtigede syntes at være henrykte.“

„Jeg troer det gjerne . . . De maa fortræffeligt harmonere med Dem, og jeg beviser disse Folk en udmærket Tjeneste, thi de vil i Dem finde Alt, hvad jeg mangler.“

„Alt, Hr. Marquis, De er altfor besvæden.“

„Evertimod, min kjære Baron . . . saasnart altsaa Oliviers og Ernestines Contract er underskrevet, astræder jeg mit Candidatur, da De allerede forud er antaget.“

En Tjener traadte ind og meldte, at Hr. Olivier Raymond ønskede at tale med Hr. de la Rochaigne.

„Bed Hr. Raymond at vente et Dieblit“ — svarede Baronnen Tjeneren, som bortsejrnede sig.

„Men nu, Hr. Baron, saml Deres Mod; Sagen er af en alvorlig og delicat Natur“ — sagde Marquien. — „For- glem ingen af mine Paamindelser, og lad Dem navnlig ikke mærke med nogen Forundring over Hr. Olivier Raymonds Svar, hvor besynderlige de end maatte forekomme Dem; efter Deres Samtale med ham vil Alt opklare sig.“

„Jeg nodes jo sagtens til at fatte den Beslutning ikke at blive forundret over Noget, Marquis, da jeg selv slet ikke begriber Noget af det Hele.“

„Alt vil opklare sig, siger jeg Dem; forglem blot ikke de Arbejder, som Hr. Olivier har forfærdiget for Forvalteren paa Slottet Beaumont ved Luzarches.“

„Men aabenbart, min kjære Marquis, maa jeg jo be- gynde med en uhyre Løgn!“

„Men hvilken glimrende Sandhed vil ikke fremkomme af denne uhyre Løgn! Derom tvivler jeg aldeles ikke. Vær De kun rolig, De vil ikke fortyde det, thi det, som nu skal fore- gaae, er maastee ligesaa vigtigt for Dem, som for Frosken de Beaumesnil . . . Jeg vil nu hente hende og lad De, som vi har aftalt, først Hr. Olivier træde ind, naar De veed, at vi ere i Sideværelset.“

„Det forstaaer sig . . . betjen Dem af Sidetrappen, min kjære Marquis, denne Bei er kortere, og saa faaer De ikke Hr. Olivier at see, han venter ved Hovedtrappen.“

Marquien skyndte sig ned af den hemmelige Trappe, og traadte ind i Frøken de Beaumesnils Bærelse.

„Åh, Fr. de Maillesfort!“ — raabte Ernestine, hvis Dine straalende og endnu glindsede af Glædestaarer — „Hermine har sagt mig Åh, og . . . hvis min Lykke ikke gaaer i Opsyldelse, saa kan jeg dog idetmindste glæde mig over hendes.“

„Hurtigt, mit Barn, kom!“ — sagde den Puklede, idet han afbrød den unge Pige — „Herr Olivier er deroppe.“

„Hermine kan ledsage mig, ikke sandt, Herr de Maillesfort? Hun skal blive hos mig, hun vil holde mit Mod opreist.“

„Deres Mod?“ — sagde Marquien.

„Ja . . . thi nu . . . jeg tilstaaer Dem det . . . nu angret det mig uvilkaarlig, at jeg har samtykket i denne Prøve.“

„Er den ikke ogsaa nødvendig for at beseire Herr Oliviers Betænkkeligheder, mit kjære Barn? Betænk, at det maa skee er den største Hindring, som vi have at overvinde.“

„Åh, det er kun altfor sandt,“ — sagde Frøken de Beaumesnil sørgmodig.

„Nu, mit Barn, kom . . . Hermine skal ledsage Dem . . . hun maa være en af de Første, som onsker Dem til Lykke.“

„Det trøster mig“ — svarede Ernestine, der ikke kunde betvinge sin Urolighed — „at min Skjæbne snart maa blive afgjort . . . Herr de Maillesfort, lad os gaae til min Formynders.“

„Saa Minutter derefter traadte Ernestine, Hermine og Herr de Maillesfort ind i Baronens Sal og stillede sig bagved det omhyggeligt tilsluttede Dørforhang, som den Puklede løstede lidt iveiret for at sige til Herr de la Rochaigne:

„Vi ere her!“

„Meget vel,“ — svarede Baronen.

Dg han ringede.

Den Puklede forsvandt nu, idet han atter lod Forhængen falde.

„Herr Olivier Raymond skal have den Godhed at træde ind“ — sagde Baronen til en Tjener, der ved Lyden af Kloffen var islet til og kort efter meldte:

„Herr Olivier Raymond.“

Da Ernestine hørte Olivier træde ind i Siveværelset, bleguede hun uvilkaarligt, og idet hun med den ene Haand greb Hermines og med den anden Herr de Maillefort, sagde hun —

„O, jeg besværges Dem, bliv hos mig . . . ganske nær ved mig . . . mine Kræfter ville forlade mig . . . o, min Gud, hvor høitideligt er dette Dieblik!“

„Stille!“ — sagde Herr de Maillefort sagte — „Olivier taler . . . lad os høre til!“

Dg alle Tre, bevægede af forskjellige Følelser, lyttede med ubestribelig Angst til Oliviers Samtale med Herr de la Rochaigne.

VI.

Da Olivier Raymond traadte ind til Herr de la Rochaigne udtrykte hans Ansigt Forundring og tillige Nysgjerrighed.

Baronen hilste ham høfligt og sagde, idet han gav ham et Tegn til at sætte sig ned —

„Jeg har den Ære at tale med Herr Olivier Raymond?“

„Ja, min Herre.“

„Lieutenant ved det tredie Husarregiment?“

„Ja, min Herre.“

„Af det Brev, som jeg har havt den Ære at tilskrive Dem, har De seet, hvad jeg hedder . . .“

„Herr Baron de la Noëwaigne, min Herre, men jeg har ikke den Ære at kjende Dem . . . tør jeg nu spørge om, hvilke vigtige og personlige Interesser, De har at tale med mig om?“

„Med Fornøielse, min Herre . . . hav den Godhed at høre paa mig med den største Opmærksomhed, og i Særdeleshed ikke at blive forundret over de besynderlige, sælsomme, ja overordentlige Ting, som jeg skal have den Ære at meddele Dem.“

Olivier saae forbauset paa den ceremonieuse Baron, imedens Frosen de Beaumesnils Formynder hemmeligt kastede et Blik henimod Dørforhænget, bag hvilket Dermine, Ernestine og Herr de Maillesfort lyttede til Samtalen.

„Min Herre,“ — vedblev Baronen, idet han vendte sig til Olivier — „De har for nogen Tid siden været paa et Slot ved Luzarches, for at være en Muurmester behjælpelig i Opførelsen af de Arbejder, som han havde foretaget i dette Slot?“

„Ganske rigtig, min Herre,“ — svarede Olivier, der ikke indsaae, hvortil dette Spørgsmaal skulde sigte.

„Da denne Forretning var endt, opholdt De Dem endnu nogle Dage paa Slottet, for at beskæftige Dem med adskillige Regnskaber og Skrivelser, som De besørgede paa Forvalterens Anmodning?“

„Ogsaa dette har sin Rigtighed, min Herre.“

„Dette Slot“ — vedblev Baronen med en vigtig Mine — „tilhører Frosen de Beaumesnil, den rigeste Arving i Frankrig.“

„Dette fik jeg virkelig at vide under mit Ophold paa

Slottet . . . men kan jeg ikke snart erfare Hensigten med disse Spørgsmaal?"

„Strax, min Herre, hav blot den Godhed at kaste et Blik paa dette Document.“

Og Baronen tog fra sit Skriverbord et Stykke stemplet Papir, og overrakte Olivier det.

Imedens Denne med stigende Forundring gjenleste Papiret, vedblev Baronen:

„Af dette Document, der er et Duplicat af det Familie-raads Raadslagning, som blev sammenkaldt efter Fru de Beaumesnils Død, af dette Document, siger jeg, vil De see, at jeg er Frøken de Beaumesnils Formynder og Raadgiver.“

„I Sandhed, min Herre,“ — svarede Olivier, idet han atter overrakte Baronen Documentet — „jeg begriber ikke, hvilken Interesse det kan have for mig.“

„Det var mig først og fremmest magtpaaliggende at documentere Dem min lovmæssige, officielle, retsbegrundede Stilling hos Frøken de Beaumesnil, for at Alt, hvad jeg skal have den Ære at sige Dem, angaaende min Myndling, kunde i Deres Hinde blive af en aabenbar, uimodsigelig og ubestridelig Bigtighed.“

Dette eensformige og afmaalte Sprog begyndte at spænde Oliviers Utaalsmodighed saa meget mere, som han slet ikke kunde forestille sig, hvilket Viemed denne alvorlige Indledning kunde have; derfor saae han saa forundret paa Baronen, at Fr. de la Rochaigne raabte:

„Man skulde virkelig troe, jeg talte Hebraisk til ham, han blinker ikke engang med Øinene ved Navnet Frøken de Beaumesnil, som han slet ikke synes at kjende . . . Hvad skal alt dette betyde? Denne dævilleblandte Marquis havde rigtignok Ret, da han sagde, at jeg maatte være beløvet paa forunderlige Ting.“

„Kan jeg ikke endelig faae at vide, min Herre,“ — sagde Olivier, der med Moie betvang sin Utaalmodighed — „hvorfor det skulde interessere mig, om De er Fruen de Beaumesnils Formynder eller ikke?“

„Nu kommer Lognen,“ — tænkte Baronon — „vi vil see til, hvilken Virkning den gjør.“

Derpaa vedblev han hoit:

„Min Herre, De har, som De selv sagde, opholdt Dem temmelig længe paa Slottet Beaumesnil.“

„Ja, min Herre,“ — svarede Olivier med en Utaalmodighed, der altid blev ham vanskeligere at betvinge — „det har jeg sagt Dem.“

„De vidste maaskee ikke, min Herre, at Fruen de Beaumesnil opholdt sig paa Slottet paa samme Tid, som De?“

„Fruen de Beaumesnil?“

„Ja, min Herre,“ — vedblev Baronon uden at komme ud af Fatning, idet han selv ønskede sig til Lykke med, at han forstod at lyve med saa diplomatisk Anstand — ja, min Herre, Fruen de Beaumesnil besøgte sig paa Slottet, imens De ogsaa var der.“

„Men man sagde dog dengang, at denne Fruen opholdt sig i Udlandet? Og jeg har ikke seet hende, min Herre.“

„Det forundrer mig ingensunde, min Herre,“ — svarede Baronon — „men Tingen er, at Fruen de Beaumesnil, som først for faa Dage siden var vendt tilbage til Frankrig, vilde tilbringe den første Sorgetid over hendes Moder paa dette Slot, og da hun ønskede at leve der i den fuldkomneste Eensomhed, havde hun befalet at holde hendes Ankomst til dette Slot hemmelig.“

„Ah, saaledes, min Herre; saa kunde jeg rigtignok ligesaa lidt være vidende om denne Omstændighed, som de An-

dre, thi jeg boede i Forvalterens Hus, der ligger i temmelig Afstand fra Slottet, og man paastod at det var ubeboet . . . men endnu engang, min Herre, hvad skal alt dette lede til?"

„Jeg beder Dem, min Herre, bliv ikke utaalmodig,“ — sagde Baronen — „og hør mig med Opmærksomhed, thi — jeg gjentager det for Dem — „Sagen dreier sig om Ting, der ere af den alvorligste, høieste og største Interesse for Dem.“

„Denne Mand har store Tanker om mine Nerves Styrke,“ — tænkte Olivier — „siden han saaledes sammendynger sine Lillagsord . . . hvad kommer Froken de Beaumesnil mig ved?“ —

„Den Muurmester, for hvem De besørgede flere Striverier,“ — vedblev Baronen — „har ikke skjult for Forvalteren at De havde bestemt Indtagten af Deres Arbejder til at understøtte Deres Herr Onkel med, for hvem De nærer en sand barnlig Kjærlighed.“

„Ah, min Herre, hvad nytter det at tale om en saa ubetydelig Sag? Jeg besværges Dem, lad os komme til Sagen . . . til den egentlige Sag.“

„Saa hør da, Herr Lieutenant“ — svarede Baronen med hvitidelig Ansigt — „Deres ædle Dpforsel imod Deres Onkel blev berettet Froken de Beaumesnil af hendes Forvalter.“

„Nu, og saa, Herr Baron?“ — raabte Olivier hvis Taalmodighed nu var tilende — „Hvad slutter De deraf? Hvad vil De egentlig?“

„Jeg vil meddele Dem, min Herre, at Froken de Beaumesnil er en ung Pige med det bedste Hjerte og af den ædleste Charakter, og at hun folgelig er modtageligere for ædle Handlinger end nogen Anden; derfor blev hun ogsaa, da hun erfarede, hvorledes De sørgede for Deres Onkel, saa rørt, at hun yttrede det Ønske at see Dem.“

„Mig?“ — spurgte Olivier i en tvivlende Tone.“

„Ja, min Herre, min Myndling vilde see Dem; men uden at blive seet af Dem, og endnu mere: hun nærede det Ønske at høre Dem flere Gange tale ganske utvungent, og det lykkedes hende ogsaa ved Hjælp af hendes Forvalter. Kort, Froken de Beaumesnil forstod at indrette det saaledes, at hun, uden at blive seet af dem, overvarede Deres Samtaler, deels med den omtalte Forvalter, deels med den Muurmester, for hvem De arbejdede . . . disse Samtaler have saa tydeligt lagt Deres Redelighed og ophøiede Charakter for Dagen, at min Myndling blev ikke mindre rørt over Deres ædle Hjerte end over Deres udyvortes Egenheder . . . og at hun derfor . . .“

„Min Herre“ — sagde Olivier med Liv, idet han blev blussende rød — „det vilde være mig pinligt at troe, at en Mand paa Deres Alder og med Deres Bærdighed kunde finde Fornøielse i at spøge med saa alvorlige Ting, og dog kan jeg ikke troe, at De taler alvorligt.“

„Jeg havde den Ære, min Herre, at meddele Dem det Document, som udnævner mig til Froken de Beaumesnils Formyndere, for at gjøre mine Ord troværdige; jeg underrettede Dem derpaa om, at det, som jeg havde at sige Dem, maatte forekomme Dem sælsom, besynderligt, usædvanligt, og De kan umuligt antage, at en Mand i min Alder, der har en vis Stilling i Samsundet, skulde vove paa at drive Spøg med de hellige Interesser, som ere ham betroede, og at gjøre en saa agtværdig Mand, som Dem, Herr Lieutenant, til Maal for en taabelig Stjemt.“

„De har sikkert Ret, Hr. Baron,“ — svarede Olivier, hvem disse Ord formilbede — „jeg havde Ret — jeg tilstaaer det — til at troe Dem istand til en Mystification, og dog . . .“

„Endnu engang, behag at erindre, Hr. Lieutenant,“ —

svarede Baronen, idet han afbrød Olivier — „at jeg strax i Begyndelsen sagde Dem, at jeg havde ganske overordentlige Ting at meddele Dem. Jeg vedbliver: Fruken de Beaumesnil er færdig nær gammel, hun er den rigeste Arving i Frankrig, sølgelig“ — vedblev Baronen, idet han betragtede Olivier med et betydningsfuldt Blik — „følgelig behøver hun ikke at tage Hensyn til Dens Formue, som hun vil vælge til sin Gemal . . . fremfor Alt vil hun ægte en Mand, der behager hende, og som kan sikke hendes Fremtids Lykke. Hvad hans Navn og sociale Stilling angaaer, da forlanger Fruken de Beaumesnil intet videre, end at dette Navn og denne Stilling skal være æret og agtet. Forstaaer De mig nu, Hr. Lieutenant?“

„Hr. Baron, jeg har hørt paa Dem med den største Opmærksomhed . . . jeg begriber fuldkommen vel, at Fruken de Beaumesnil vil gifte sig efter sin Smag uden at bekymre sig om Formue eller Rang. Jeg troer, at hun har fuldkommen Ret dertil, men hvorfor fortæller De mig alt dette . . . mig, der aldrig har seet Fruken de Beaumesnil i mit Liv, og uden tvivl aldrig vil faae hende at see?“

„Jeg siger Dem det, Hr. Olivier Raymond, fordi Fruken de Beaumesnil er overbevist om, at De besidder alle de Egenskaber, som hun ønsker at finde hos sin Ægtefælle; derfor har jeg ogsaa, efter at have indhentet de noiaagtigste Oplysninger angaaende Dem, min unge Herre, — og jeg maa tilstaae, de have været yderst tilfredsstillende — derfor, siger jeg, har jeg ogsaa, som Formynder for Fruken de Beaumesnil, faaet Fuldmagt til at tilbyde Dem hendes Haand.“

Baronen kunde gjerne have talt endnu længere, Olivier vilde ikke have afbrudt ham; forbauset over det, som han hørte, kunde han dog ikke troe paa nogen Mystification fra Hr. de la Rochaignes Side, der trods sine latterlige Taler

manerer dog var en Mand af alvorligt Udortes og passende Anstand, og som desuden betjente sig af meget valgte Udtryk, men hvorledes skulde han paa den anden Side komme til Overbeviisning — og om han endog havde besiddet den største Egenfjærighed, hvilket ingenlunde var hans Feil — hvorledes skulde han komme til Overbeviisning om, at Frankrigs rigeste Arving saa pludselig havde forelsket sig i ham?

Olivier svarede:

„De vil undskyldte min Taushed og min Forundring, min Herre; thi De har selv sagt i Begyndelsen, at De havde overordentlige Ting at meddele mig.“

„Få Dem, min Herre; jeg begriber den Bestyrrelse, hvori dette Tilbud maa sætte Dem; jeg maa tilføie, at Frøken de Beaumesnil meget vel veed, at De ikke kan antage det uden først at have seet hende og bedømt hendes Værd . . . jeg vil derfor endnu idag, hvis De ønsker det, have den Ære at forevise Dem for min Vynsling: mit eneste Ønske er, at de Begge maa finde deres Fremtids Lykke i deres gjensidige Følelser.“

Efter denne Slutning paa sin Tale sagde Baronens ved sig selv:

„Åh, gid det var forbi, saa vilde jeg snart af den djævelblændte Marquis erholde Løsningen paa Gaaden, der stedse forekommer mig mørkere og mørkere!“

Under denne første Deel af Baronens Samtale med Olivier havde Frøken de Beaumesnil, Hermine og den Pukkede taale hørt til.

Hermine begreb nu det dobbelte Diemed af denne Prove, som Fr. de Maillefort havde fundet fornødent at underkaste Olivier; men Ernestine følte, trods sin blinde Tillid til den unge Officeers ædle Sindelag, dog en ubeskrivelig Angst, im-

dens hun ventede paa det Svar, som han vilde give paa Baronens overraskende Tilbud.

At, Fristelsen var saa uhyre stor! . . . Hvor Mange vilde vel være istand til at modstaae en saadan? . . . Hvor Mange gives der, som vilde have forglemt et Løfte, som de i et Dieblisks Edelmødighed havde givet en fattig uheldelig Pige uden Navn og uden Formue, og begjærligt have grebet denne Leilighed for at komme i Besiddelse af saa uhyre Rigdomme.

„O, min Gud, jeg kan ikke overvinde denne Angest,“ — sagde Ernestine sagte til Hermine og den Puklede —, den Fornægtelse, som vi vente af Olivier, overstiger maaskee menneskelige Kræfter. At, hvorfor har jeg dog samtykket i denne Prøve!“

„Mod, mit Barn!“ — sagde Marquien — „tænk blot paa den Lykkelighed, den Beundring, som De vil komme til at føle, hvis Olivier ikke ligger under for Fristelsen, som vi haabe . . . men stille . . . hør . . . Samtalen begynder igjen.“

Dreven af en uvilkaarlig Angst kastede Ernestine sig i Hermines Arme, og i denne Stilling ventede Begge Oliviers Svar, imedens deres Hjerter bankede af Frygt og Haab.

Denne kunde ikke mere tvivle paa, at det Tilbud, som man gjorde ham, var fuldkommen Alvor; men da han aldeles ikke kunde tilskrive sine Fortjenester det, saa saae han deri kun, et af hine romantiske Luner, der, som man paaastaar, ofte findes hos Personer, hvem en uhyre Formue sætter i en Stilling, der er at betragte som en Undtagelse fra Reglen, og som ligesom ville lege med deres Stjæbne.

„Dr. Baron,“ — svarede Olivier efter en temmelig lang Tausshed med fast og alvorlig Stemme — „saa utroligt, jeg kunde næsten sige saa umuligt, dette Skribt end forekommer

mig, saa giver jeg Dem dog, som Mand af Ære, mit Ord paa, at jeg troer paa dets Oprigtighed, uden at jeg kan komme paa det Næne med mig selv derom."

"Tro det, Hr. Lieutenant, det er det Vigtigste, som jeg forlanger."

"Jeg troer altsaa derpaa, Hr. Baron, og søger ikke at udforske de ubegribelige Grunde, som have kunnet bevæge Fruken de Beaumesnil til at tænke paa mig."

"Om Forladelse, min Herre, med disse Bevæggrunde har jeg allerede gjort Dem bekendt."

"Det veed jeg, men uden at være overdreven besteden saa synes mig dog disse Grunde ikke tilstrækkelige; desuden har jeg ikke Ret til at undersøge deres Gyldighed, thi . . . det er mig umuligt, Hr. Baron . . . jeg siger ikke at modtage Fruken de Beaumesnils Haand . . . en saa vigtig Beslutning er afhængig af tusinde uforudseelige Omstændigheder . . . men jeg . . ."

"Jeg giver Dem ligeledes paa min Side mit Versord paa, Hr. Lieutenant," — sagde Baronen i en høitidelig Tone, der bragte Olivier til at studse — „at det afhænger af Dem — forstaae mig vel — ene og alene af Dem, om De vil ægte Fruken de Beaumesnil, og at jeg, om De ønsker det, skal forestille Dem for hende inden en Time; saa vil De dog ikke nære den ringeste Tvivl angaaende det Tilbud, som jeg har gjort Dem."

"Jeg troer Dem, Hr. Baron, jeg gjentager det; jeg vilde blot sige, at det er mig umuligt at gaae ind paa det Tilbud, hvormed De bærer mig."

Nu var Douren til Baronen at blive overrasket.

"Hvorledes, min Herre!" — raabte han — „De giver et afflaende Svar . . . men nei . . . jeg forstaaer uidentivt ikke Deres Svar rigtigt . . . De kan umuligt være saa for-

blindet, at De ikke skulde indsee de umaadelige Fordele, som en saadan Forbindelse . . ."

„Saa vil jeg da udtrykke mig tydeligere, min Herre. Jeg afflaaer reent ud denne Forbindelse, uden alligevel at mis-
kjende, hvor smigrende Froken de Beaumesnils Hensigter ere for mig.“

„Afflaaer! . . . den rigeste Arving i Frankrig!“
— raabte Baronen ganske bestyrtet — „det uhorste Tilbud, som Froken de Beaumesnil gjør Dem, optager De med en saadan Ringeagt! . . .“

„Tillad mig, Hr. Baron,“ — svarede Olivier med Liv, idet han afbrød Baronen — „jeg har nylig sagt Dem, hvor-
meget jeg føler mig æret ved dette Tilbud. Derfor vilde det gjøre mig ubeskriveligt ondt, hvis De vilde udlægge mit Af-
slag paa en Maade, der i en eller anden Henseende kunde være til Skade for Froken de Beaumesnil, som jeg ikke har den Ære at kjende.“

„Men, endnu engang, min Herre, jeg tilbyder mig at forestille Dem for hende.“

„Det er unyttigt, Hr. Baron . . . jeg tvivler aldeles ikke om Froken de Beaumesnils personlige Fortrin . . . men for at tilstaae Dem Alt . . . jeg har en hellig Forpligtelse at op-
fylde, en Æres- og Hjertes-Forpligtelse.“

„En Forpligtelse?“

„Med eet Ord, jeg agter med det Første at indgaae en Forbindelse med en ung Pige, som jeg agter og elsker lige høit.“

„Gode Gud i Himlen, hvad siger De mig der, min Herre!“ — raabte den stakkels Baron, idet han snappede efter Beiret.

„Sandheden, min Herre, og denne Erklæring vil, haaber jeg, være tilstrækkelig til at bevise Dem, at jeg ikke er istand

til at modtage det Tilbud, hvormed De har beæret mig, uden derfor i ringeste Maade at træde Frosen de Beaumesnills Ære for nær."

"Men hvis dette Giftermaal ikke finder Sted," — tænkte Baronen — „saa bliver jeg ikke Deputeret! Hvorfor mon da Marquien forlangte mit Samtykke, da dog denne unge Nar, denne Erkenar, afflaaer en saa glimrende, næsten fabelagtig Forbindelse? Og har ikke min Myndling imorges paa det Bestemteste forfikkret mig, at hun kun vilde ægte denne Herr Olivier Raymond! . . . Ah, i Sandhed, Marquien havde Ret, da han sagde mig, det vilde blive en Gaade! . . . Men alle andre Gaader have dog en Oplosning . . . kun denne har ingen!"

Da Baronen imidlertid ikke havde ifinde at opgive alt Haab om at blive Deputeret, saa svarede han høit:

„Min kjære Herre, jeg besværges Dem, overvei Tingen nøie, De har givet et helligt Løfte . . . velan . . . De elsker en ung Pige . . . fortræffeligt . . . men, Gud være lovet, De er endnu fri, og der gives Offere, som man maa have Mod nok til at bringe sin Fremtid . . . betænk Dem derfor, min Herre . . . mere end tre Millioner i Indkomster . . . i Landeiendomme . . . aldrig har man afflaaet Sligt . . . og den unge Pige, som De elsker, vil, dersom hun virkelig elsker Dem igjen, allerførst raade Dem til at finde Dem i denne umaadelige Lykke . . . over tre Millioner i Indkomster, min kjære Herre . . . i Landeiendomme!"

„Jeg har sagt Dem, min Herre, at en Hjertes- og Æres-Forpligtelse binder mig; derfor seer jeg med Smerte" — tilfoiede Olivier med fast Stemme — „at De, trods de fortræffelige Oplysninger, som De efter Deres egne Ord har indhentet angaaende mig, dog holder mig istand til en feig og nederbrægtig Handling."

„Gud bevare mig dersfra, min kjære Herre; jeg anseer Dem for den redeligste Mand af Verden . . . men . . .“

„Hav den Godhed, min Herre,“ — sagde Olivier, idet han reiste sig — „at meddele Frøken de Beaumesnil de Grunde, der foreskrive mig denne Handlemaade, og jeg er forud overbevist om, at hun vil finde mig værdig til sin Agtelse.“

„O, De fortjener kun altfor meget hendes Agtelse, min kjære Herre . . . en saadan Uegennyttighed er eneste i sit Slags, er beundringsværdig, ophøiet . . .“

„En saadan Uegennyttighed er meget naturlig, kjære Herre; jeg elsker og bliver elsket . . . mit Livs Haab og Lykke beroer paa min forestaaende Formæling . . .“

Dg Olivier gjorde et Skridt henimod Døren.

„Sr. Lieutenant, jeg besværges Dem . . . tag nogle Dages Betænkningstid . . . lad Dem ikke henrive af denne pludselige Bevægelse . . . endnu engang, betænk Dem . . . over tre Millioner!“

„De har vel Intet videre at sige mig?“ — spurgte Olivier, idet han afbrød Baronens og bukkede for at bortfjerne sig.

„Kjære Herre,“ — raabte Baronens fortvivlet — „jeg besværges Dem, betænk dog, at Deres afflaende Svar vil gjøre Frøken de Beaumesnil ulykkelig, thi De kan jo vel begribe, at en Formynders . . . en alvorlig og sindig Mand, ikke vilde tænke paa et saadant Skridt, som det, jeg nu har gjort imod Dem, hvis han ikke blev tvungen dertil ved de vigtigste Interesser; med andre Ord, min Myndling vil blive utrofast over Deres Afslag . . . hun vil maastee tage sin Død derover!“

„Sr. Baron, jeg paa min Side beder Dem indstændigt at tage Hensyn til den piinlige Stilling, hvori De sætter

mig, en Stilling, som jeg desuden umuligt længere kan udholde efter den Tilstaaelse om min forestaaende Formaling, som jeg havde troet at burde gjøre Dem."

Og Olivier bukkede atter for Baronen, vendte sig imod Døren, og endte, idet han aabnede den, med de Ord:

"Jeg havde inderlig gjerne ønsket, Hr. Baron, at kunne afbryde denne Samtale paa en mindre voldsom Maade; jeg beder Dem derfor at undskyldte, og kun at tilskrive Deres bestandige Bønner min Bortgang; thi de hensatte mig i den ubehageligste, jeg vil ikke sige, latterligste Stilling af Verden."

Med disse Ord begav Olivier sig bort, trods Baronens fortvivlelsesfulde Bønner.

Stuffet i sine Forventninger og rasende ilede nu Denne hen til Salen, hvor de to unge Piger og den Pulede opholdt sig, rev Forhænget rask tilside og raabte:

"Men nu, Hr. Marquis, vil De dog vel endelig forklare mig, hvad alt Dette skal betyde? . . . Hvem har man her til Bedste? Bægrer ikke denne Hr. Olivier sig ved at modtage Frosen de Beaumesnils Haand, hvem han paastaar aldrig i sit Liv at have seet, imedens De forsikrer, at han og min Myndling elske hinanden ømt?"

VII.

En ny Anledning til Forbauselse ventede Hr. de la Rochaigne.

Da Baronen forkyndte Oliviers afflaende Svar, som de usynlige Tilhørere til den foregaaende Scene allerede vare vidende om, saa ventede han at see hende i den største Besyrtelse.

Ingenlunde.

Frosen de Beaumesnil og Hermine holdt hinanden fast omarmede, og viste den meest levende Glæde.

„Han har afflaaet det;“ — mumlede Ernestine med den inderligste Nørelse.

„Jeg sagde Dem det jo, min Veninde, Hr. Olivier kunde ikke stusse vor Forventning.“

„Havde jeg ikke Ret?“ — spurgte Marquien paa sin Side med ikke mindre Triumph — „Har jeg ikke sagt Dem forud, at han vilde afflaae det?“

„Men, for Pokker, hvorfor har De da med saa megen Haardnaffethed forlangt mit Samtykke?“ — raabte Baronen ude af sig selv — „Hvorfor har da baade De, Herr Marquis, og min Myndling saa indstændigt bedt mig om at gjøre dette ubegribelige Tilbud, da der dog skulde følge et afflaaende Svar derpaa?“

Bed disse Ord af Baronen slap Ernestine sin Venindes Arm og med glædestraalende Ansigt sagde hun til sin Formynders i en rørende Tone:

„O, jeg takker Dem, kjære Herre, jeg takker Dem, jeg skylder Dem hele mit Livs Lykke, og jeg sværger Dem til at jeg ikke skal være utaknemmelig!“

„Nu, ogsaa De!“ — raabte Baronen — „De har allsaa ikke forstaaet ret . . . han afflaaer . . . han afflaaer . . . han afflaaer . . .“

„Ja vist, han afflaaer,“ — sagde Ernestine henrykt — „en ædel Bøgring af det ædleste Hjerte!“

„Ganske vist har hun mistet Forstanden!“ — sagde Baronen ved sig selv.

Derpaa raabte han Ernestine i Dret:

„Men denne Olivier gifter sig med en Anden . . . han vil ikke have Dem . . . hans Formæling er allerede bestemt!“

„Gud være lovet!“ — sagde Ernestine — „Og for denne

Forbindelse ere nu ingen flere Hindringer iveien; jeg talfer Dem endnu eengang, Herr de la Rochaigne, o aldrig, aldrig skal jeg glemme, hvad De ved denne Leilighed har gjort for mig . . .“

Lykkeligviis kom den Ynkede Baronen tilhjælp, der nu var nærved at gaae fra Forstanden.

„Min kjære Baron,“ — sagde Hr. de Maillefort — „jeg har lovet Dem Opføsningen paa denne Gaade.“

„Jeg sværger Dem til, Marquis, at det er paa den høie Tid at De giver mig den en Opføsning, ellers bliver jeg forrykt; det surrer for mine Øren, mit Hoved er nærved at springe itu, det sunkler for mine Øine, jeg er ganske forstumlet!“

„Belan, saa hør da: imorges har min Myndling erklæret Dem, at hun vilde ægte denne Herr Olivier Raymond, og at hun i denne Forbindelse saae sit Livs Lykke, ikke sandt?“

„De begynder altsaa paany!“ — raabte Herr de la Rochaigne, idet han rasende stampede i Gulvet.

„Saa hav dog en Smule Taalmodighed, Baron! Jeg sagde Dem, at det Fordeelagtige, som De vidste om Herr Olivier Raymond, endnu Intet var i Sammenligning med det, som De uidentviol vilde erfare.“

„Nu, hvad har jeg da erfaret?“

„Regner De da hans Uegennyttighed, som De selv fandt beundringsværdig, for Intet? At afflaae den rigeste Arving i Frankrig, og at holde et høitideligt givet Løfte . . .“

„Jh, min Gud, ja, det er beundringsværdigt, herligt!“ — raabte Baronen — „det veed jeg ret godt, men jeg gjen tager det for Dem, jeg bliver tosfet, hvis De ikke snart forklarer mig, hvorfor dette Afflag, hvorover De og min Myndling dog burde være bestyrkede, sætter Dem i en sand Hentykkelse, thi kort og godt, De vilde jo gifte Ernestine med Herr Olivier?“

„Ja vist!“

„Nu, han er jo indtil Galsskab opsat paa at ægte en Anden . . .“

„Det er just det, som foraarsager os saa stor Glæde,“ — sagde den Puklede.

„Just det gjør os henrytte“ — tilfoiede Ernestine.

„Svorledes . . . De er henrykt over, at han vil ægte en Anden!“ raabte Baronen ude af sig selv.

„Ja naturligviis,“ — sagde Marquien — „thi hun er selv denne Anden.“

„Sun?“ — raabte Baronen — „Hvilken hun?“

„Deres Myndling.“

„Hvad? Er min Myndling en Anden?“

„Ja,“ — udbrod Froken de Beaumesnil triumpherende — „jeg er denne Anden“

„Endnu engang, Baron,“ — sagde Kroblingen — „sig vi Dem, at hun, Deres Myndling er denne Anden.“

„Ja, det er Ernestine,“ — tilfoiede Hermine.

„Det er dog tydeligt nok,“ meente den Puklede.

Bed denne Forklaring, der var ham endnu langt uforstaaeligere, end alt det Dyrige, saae den ulykkelige Baron sig forvirret om, luffede derpaa Vinene, kunde neppe holde sig paa Benene og sagde til den Puklede med klagende Stemme:

„Herr de Maillesfort, De er ubarmhjertig; jeg troer dog, at mit Hoved er saa stærkt, som noget andet, men en saadan Forvirring formaaer jeg ikke at modstaae: De lovede at give mig Oplosningen paa denne ulykkelige Gaade, og denne Losning er endnu uforstaaeligere end Gaaden selv.“

„Nu, min gode Baron, vær rolig og hør mig.“

„Det hjælper nok ikke meget,“ — sagde Baronens sultende — „thi nu har jeg hørt paa Dem et heelt Dvarteer, og det bliver stedsse værre end det var i Begyndelsen.“

„Alt vil blive tydeligt.“

„Endelig . . . saa lad da høre!“

„Følge adskillige Omstændigheder, som De senere skal erfare, og som nu ikke gjøre noget til Sagen, traf Deres Myndling sammen med Herr Olivier, og udgav sig for en fattig Fader og Moderløs, der levede af sine Hænders Arbeide . . . forstaaer De det, Herr Baron?“

„Godt . . . det forstaaer jeg . . . og saa?“

„Følge andre Omstændigheder, som De ligeledes siden skal erfare, fik Deres Myndling og Herr Olivier Kjarlighed til hinanden, han var bestandig i den Tanke, at Froken de Beaumesnil kun var en fattig Pige uden Navn, og troede at være meget ædel imod hende — som han i Sandhed ogsaa var — idet han tilbed hende sin Haand, da han var bleven udnævnt til Officier.“

„Endelig kom Resultatet!“ — raabte Baronnen triumpherende og kneisende — „Ernesfine og den Anden er een og samme Person!“

„Saaledes er det!“ — sagde den Yullede.

„Og saa“ — vedblev Baronnen, idet han averterede sin Pande — „vilde De see, om Olivier elskede den Anden hoit nok til at modstaae den Fristelse, at kunne ægte den rigeste Arving i Frankrig? Og derfor dette Eventyr, at Froken de Beaumesnil havde seet og hørt Hr. Olivier under hans Ophold paa Slottet, da han var kommen derhen for at udføre adskillige Arbeider, og der havde forelsket sig i ham?“

„Man maatte jo anføre fornuftige Grunde for at bevæge Dem, min kjære Baron, til at gjøre et saa delicat Tilbud, og De har skilt Dem fortræffeligt ved Deres Rolle . . . men . . . havde jeg Uret, da jeg sagde Dem, at Olivier var en Fadersmand?“

„En Fadersmand!“ — raabte Baronnen — „Hør, Mar-

quis, jeg vil ikke rippe op i det Forbigangne, men jeg skjuler ikke for Dem, at jeg var langtfra at finde denne Forbindelse passende for min Myndling . . . velan . . . jeg erklærer, jeg forsiktrer, jeg bevidner, at, hvis min Myndling var min egen Datter, saa vilde jeg, efter hvad jeg nu har seet og hørt, sige til hende: Gif Dem med Herr Raymond, De kan aldrig træffe noget bedre Valg."

"O, min Herre, aldrig skal jeg forglemme disse venlige Ord!" — sagde Ernestine.

"Og dog er det endnu ikke Alt, min kjære Baron."

"Hvad mere er der da?" — spurgte Herr de la Rochaigne med en vis Urolighed, thi han troede, Taler vilde blive om en ny Forvikling.

"Denne Prove har et dobbelt Diemed."

"Saa? og hvilket?"

"Vi kjendte Herr Oliviers fine Sølesse saa vel, at vi befrygtede, han skulde have uovervindelige Betænklichkeiten, dersom vi pludselig aabenbarede ham, at den unge Pige, som han ansaae for fattig, var Broken de Beaumesnil, den rigeste Arving i Frankrig, omendskiødt han elskede hende, saalænge han holdt hende for fattig."

"Nu, disse Betænklichkeiten vilde ikke sætte mig i Forundring" — sagde Baronen — "efter denne unge Mand's naturlige Stolthed at domme, maa man vente sig Alt af ham . . . men jeg overveier just . . . denne Hindring, som De befrygter, er jo endnu bestandig tilstede."

"Nei, min kjære Baron."

"Hvorfor ikke?"

"Det er ganske simpelt," — sagde Ernestine glad — "har Herr Olivier ikke vægret sig ved at ægte Broken de Beaumesnil, den riges Arving?"

„Udentviol,“ — sagde Baronen — „men jeg indseer ikke . . .“

„Belan, min Herre,“ — sagde Ernestine — „hvortledes kan Herr Olivier, naar han erfarer, hvem jeg er, befrygte, at man mistænker ham for at indgaae et Ægteskab blot for Rigdoms Skyld, da han iforveien formeligt har afflaaet min Haand?“

„Det vil sige . . . over tre Millioner Indkomster . . . ja det har han selv sagt mig,“ — raabte Baronen, idet han afbrød sin Myndling — „det er Sandhed; Ideen er fortræffelig . . . jeg boier mig for Deres Skarpsindighed, og jeg siger nu, ligesom De: om Herr Oliviers fine Jøselse var tusinde Gange saa delicat, saa kunde han dog ikke modsige denne Slutning: De har vægret Dem ved at gifte Dem med tre Millioner Indkomster, følgelig er Deres Delicatesse hævet over enhver Tvivl.“

„Ikke sandt, Herr Formynder,“ — sagde Ernestine — „Herr Oliviers Betænkkeligheder kunne umuligt holde Stand?“

„Det er tilforladeligt, min kjære Myndling . . . men til Slutning maa man dog meddele Herr Olivier . . .“

„Naturligviis,“ — svarede Marquien — „og det paatager jeg mig . . . jeg har min Plan, og vi ville tale sammen derom, Baron, thi derved kommer der visse materielle Interesser med i Spillet, som de unge Piger ikke forstaae dem paa . . . vel, mit Barn?“ — tilføiede Marquien smilende, idet han vendte sig til Ernestine.

„D, aldeles ikke,“ — svarede Froken de Beaumesnil — „og hvad De vil beslutte, Herr de Maillesfort, og De, min Formynder, billiger jeg forud.“

„Min kjære Baron,“ — sagde Marquien — „jeg behøver vel ikke at anbefale Dem den fuldkomneste Tausshed an-

gaaende alt Dette, indtil Ægteskabscontracten er underskrevet . . . der, hvis De følger mit Raad — og jeg har mine Grunde dertil — tør finde Sted iovermorgen . . . det er vel ikke for snart . . . hvad mener De, Ernestine?"

„Åh, kjære Herre . . . De gjætter mit Svar,“ — sagde den unge Pige, verelviis smilende og rødrende. Derpaa tilfoiede hun med Liv . . . „men denne Contract, Hr. Marquis, vil ikke være den eneste, som skal underskrives; der er endnu een til, ikke sandt, Hermine?"

„Naturligviis,“ — svarede den Puklede smilende — „men hvem vil befatte sig med denne temmelig vanskelige Opgave? det maa De dog sige mig.“

„De ogsaa, Herr de Maillefort,“ sagde Ernestine — „De er jo saa god.“

„Har De ikke beviist os, at Intet er umuligt for Dem?" — tilfoiede Hermine.

„O, hvad de overvundne Umuligheder angaaer,“ — svarede Marguieu rørt — „naar jeg tænker paa den Scene, som foresaldt hos Dem imorges, saa maa De ikke tale om mig, men om Dem selv, kjære Barn.“

Da Herr de la Rochaigne hørte den Puklede tale saaledes, skænkede han Hermines Nærvarelse mere Opmærksomhed end hidtil og sagde —

„Om Forlædelse, min kjære Broder, men Alt, hvad her er foregaaet, har gjort mig saa adspredt, at . . .“

„Herr de la Rochaigne,“ — sagde Ernestine, idet hun tog Hermine ved Haanden — „jeg forestiller Dem min bedste Veninde, eller snarere min Søster, thi to Søstre kunne ikke elske hinanden inderligere end vi.“

„Men,“ — sagde Baronnen meget forundret — „hvis jeg ikke tager feil, min Broder, saa er De den Musiklærerinde, som

vi med Hensyn til Deres delicate Dpførsel angaaende Fru de de Beaumesnils Efterladenskab have valgt?"

„Min kjære Baron,“ — sagde Marquien — „De vil endnu erfare meget Besynderligt om Froken Hermine.“

„Birkelig?“ — sagde Herr de Rochaigne — „og hvad er det for besynderlige Ting?“

„I den Samtale, som vi snart skulle have med hinanden, skal jeg sige Dem, hvad jeg i denne Henseende tør meddele Dem; nu maa det være tilstrækkeligt for Dem, at Deres kjære Myndling ikke har handlet mindre ædelt med Hensyn til sit Benskab end med Hensyn til sin Kjærlighed, thi sandelig, den, som skal have Herr Olivier Raymond til Mand, maa have Froken Hermine til Veninde.“

„O, Herr de Maillesfort har fuldkommen Ret,“ — sagde Froken de Beaumesnil, idet hun vendte sig til sin Veninde — „al Lykke strømmede ind til mig i hiint hyggelige Aftenselskab hos Madame Herbaut.“

„Et hyggeligt Selskab hos Madame Herbaut?“ — gjen- tog Baronen og gjorde store Dine — „Hvilken Madame Her- baut?“

„Mit kjære Barn,“ — sagde den Yullede, da han atter saae Baronen geraade i den største Forundring ved de første Ord af Ernestine — „De maa være høimodig og ikke give Herr de la Rochaigne flere Gaader at løse.“

„Jeg erklærer mig forud for udygtig til at løse dem,“ — raabte Baronen — „jeg er saa forvirret i min Hjerne, saa fortunlet, som om jeg havde gjort en Lustreise.“

„Vær kun rolig, Baron,“ — sagde Herr de Maillesfort leende — „jeg skal sige Dem Alt, uden i ringeste Maade at stille Deres Indbildningskraft paa Prove.“

„Vi forlade Dem, mine Herrer,“ — sagde Ernestine smilende. Derpaa tilsoiede hun — „nu troer jeg at burde un-

berrette Dem om, Herr de la Rochaigne, at Hermine og jeg have stiftet et Complot."

"Og dette Complot, min Frosen?"

"Da det er saa sildigt, og jeg . . . ja, jeg føler det . . . kunde tabe Forstanden af Glæde, hvis jeg var ganske alene om den, saa har Hermine indvilget i at blive hos mig til imorgen; vi ville spise til Aften med hinanden, og De kan beskrive, hvilket festligt Maaltid det vil blive."

"H, min kjære Frosen, det træffer sig jo herligt," — sagde Baronen — "thi Fru de la Rochaigne og jeg ere nødsagede til at spise ude. Nu, jeg ønsker Dem en ret fornøielig Aften."

"Imorgen altsaa, mine Børn," — sagde Herr de Maillefort — "vi have mangeslags Ting at tale om, der ikke — det er jeg overbevist om — ville misbage Dem."

Begge de unge Piger lode Herr de Maillefort og Herr de la Rochaigne være alene, og ilede glade bort; efter et kort Maaltid, som de neppe berørte, saa glade og lykkelige vare de, trak de sig tilbage til Ernestines Sovestue for der uforstyrret at hengive sig til Grindringens Tryllerie og Haabets Glæder, imedens de omtalte deres prøvede Kjærligheds og Venstabs besynderlige Begivenheder.

Et Dvarteer efter bleve de unge Piger til deres store Misfornøielse afbrudte af Madame Laine, der traadte ind efter at have banket sagte paa.

"Hvad vil De, kjære Laine?" — spurgte Ernestine.

"Frosen Helene vilde forstaae Husets Tjenestebøllers Leilighed til at benytte denne Aften, som Herr Baronens og Fru Baronessens Traværelse giver dem fri, og lod imorges tre Loger leie i Theatret la ganté, hvor man giver „Maccabæerne“, et Stykke, som er taant af den hellige Skrift."

"Og De ønsker ogsaa at see „Maccabæerne“, kjære Laine?"

„Hvis De ikke trænger til mig, Frøken . . .“

„Jeg giver Dem hele Aftenen til fri Raadighed, kjære Lainé; tag ogsaa Therese med!“

„Hvis De skulde behøve Noget, Frøken, inden jeg kommer tilbage . . .“

„Jeg behøver Intet . . . og det er endog unødvendigt, at De allerede vender tilbage til Sengetid; Frøken Hermine og jeg kunne gjensidig hjælpe hinanden . . . gaae derfor, min kjære Lainé, og mor Dem godt!“

„De er meget god, Frøken, og jeg takker Dem tusinde Gange; iøvrigt, hvis De skulde trænge til Noget, saa behøver De kun at ringe i Forvarelsen . . . Frøken Helene har overdraget Placide at komme ned, Frøken, naar De ringer, da alle de andre Domesittere ere fraværende.“

„Godt,“ — sagde Ernestine — „hvis jeg behøver Noget, skal jeg ringe . . . Godnat, min kjære Lainé!“

Gouvernanten neiede og gik.

Nu vare begge de unge Piger alene i det forladte Hotel, thi baade Herstab og Tjenerstab vare gaaede ud, undtagen Frøken de la Nochaigne og hendes Kammerpige Placide.

VIII.

Klokken var ti om Aftenen.

Natten var mørk og stormende, Bindens Susen asbrød alene den dybe og mørke Stilhed, som herskede i Hotellet de la Nochaigne, hvori nu kun fire Personer befandt sig: Helene, hendes Kammerjomfru, Frøken de Beaumesnil og Hermine.

De to unge Piger havde allerede i to Timer talt sammen om deres sorgelige Fortid og deres glædelige Fremtid,

og dog syntes det dem, som om deres Underholdning først nylig var begyndt.

Udsælselig afbrød Ernestine, og syntes at lytte opmærksom til den Side, hvor hendes Gouvernantes Bærelse var.

„Hvad feiler Dem, Ernestine?“ — spurgte Hermine.

„Intet, min Veninde,“ — svarede Fruen de Beaumesnil — „Intet . . . jeg har formodentlig taget fejl.“

„Men hvad troede De da at høre?“

„Det syntes mig, som om jeg hørte en Støi inde i min Gouvernantes Bærelse.“

„O, hvor De er bange!“ — svarede Hermine smilende

— „Bunden har maaskee bevæget et Binduesstod . . . og . . .“

Men i samme Dieblit gjorde Hermine paa sin Side en Bevægelse af Forundring, saae rast om til den Dør, der førte fra Ernestines Bærelse til et ydre Gemak, og sagde:

„Det er dog besynderligt, Ernestine, mærkede De ikke Noget?“

„At man lukkede denne Dør udenfra, ikke sandt?“

Uden at svare ilede Hermine til den betegnede Dør.

Der var ingen Tvivl om, man havde dreiet Nøglen om i Laafen.

„Min Gud!“ — sagde Ernestine, der begyndte at blive bange — „Hvad betyder det? . . . Alle Tjenestefolkene ere gaaede ud . . . ah, lykkeligviis er Placide her endnu.“

Rast ilede Fruen de Beaumesnil hen til Kammeret og ringede flere Gange.

Da erindrede Hermine sig den Betyrning, som Marquien havde yttret for hende samme Eftermiddag, da han havde fortalt hende om Navils Forbund med Macreuse.

Omendstjondt Hertugindeu den solte sig greben af en hende usforklarlig Skræl, saa vilde hun dog ikke formere Ernestines Angest og sagde:

„Vær rolig, min Veninde, den Person, som De ringer paa . . . vil udentviol forklare os, hvad der er saa paafaldende.“

„Men hun kommer jo ikke . . . og jeg ringer jo dog, som om jeg vilde rive Klokkestrængen itu,“ — raabte Froken de Beaumesnil.

Og skælvende tilføiede hun med sagte Stemme, idet hun pegede paa den anden Dør, som gik ind til hendes Gouvernantes Bærelse:

„Hør . . . der . . . o, min Gud . . . jeg hører jo Skridt!“

Da Hermines Ansigt udtrykte Tvivl, lyttede Froken de Beaumesnil atter og raabte med nye Angest —

„Hermine, jeg siger Dem, jeg hører Skridt; der kommer Nogen.“ Og hun ilede hen til Døren.

Men raast blev denne aabnet i samme Dieblit, som den unge Pige vilde styde Slaaen for.

Herr de Macreufe viste sig i Bærelset.

Bed Synet af ham udstødte Hermine et Skrig, idet hun sprang tilbage, imedens den fromme unge Mand vendte sig til en Person, som stod i Skyggen, og raabte i en forundret Tone —

„Død og Helvede! . . . hun er ikke alene . . . Alt er tabt!“

Bed disse Ord viste sig en anden Stikkelse.

Det var Navil.

Da han saae Hermine, raabte han med ikke ringere Forbauselse end hans Medskyldige:

„Musiklærerinden her!“

Hermine og Ernestine vare flygtede til en Krog af Bærelset, holdt hinanden fast omarmede, som om de gjensidig

vilde yde hinanden Hjælp, og skjælvde af Skræk, ude af Stand til at tale eller handle.

Overraskede, derpaa rasende over Hermine's uformodede Tilstedeværelse, bleve Macreuse og de Navil nogle Dieblikke staaende stumme og ubevægelige, imedens de syntes at spørge hinanden med Vinene, hvad der var at gjøre under disse usorudseete Omstændigheder.

Trods deres Skræk havde begge de unge Piger hørt det Udbrud af Forbauselse og fortvivlet Ergrelse, der var indsluppet Macreuse og hans Medskyldige, da de saae, at Frosken de Beaumesnil ikke var alene, som de havde haabet.

Derpaa bemærkede de unge Piger ogsaa den Bestyrrelse, som et Dieblik havde grebet Stifteren af den hellige Polycarps Anstalt og hans nye Ven.

Det gav de to Søstre igjen noget Mod; da nu ogsaa deres Besindelse vendte tilbage, betænkte de endelig, at de forenede vare ligesaa stærke, som de vilde have været svage, dersom de enkeltviis vare givne til Friis for disse Elendige.

Da raabte Frosken de Beaumesnil ved Tanken om, at Hermine's Nærværelse udentvivl reddede hende fra en stor Fare, med en Inderlighed og Taknemmelighed, som dog den Angest og Skræk, hun følte, ikke formaade at formindste:

„De seer det, Hermine, Himlen sender Dem altid, for at være Ernestines Skytsengel . . . uden Dem vilde det være ude med mig!“

„Mod, min Veninde,“ — svarede Hertuginnen — „seer De, hvortledes disse Elendige synes at have tabt Modet?“

„De har Ret, Hermine, en saa skjon Dag kan ikke ende saa ulykkelig for os . . . nu har jeg en blind Tillid til vor Stjerne!“

Opmuntrede ved disse saa Ord, som de unge Piger

verlede med hinanden, men især ved Haabet om deres glade Fremtid, beroligede de sig lidt efter lidt, og idet Ernestine kjæf tog Ordet, sagde hun til Macreuse og hans Sjælperstjælper:

„Tro ikke, at De kan forstrække os . . . vor første Frygt er forbi . . . Deres Forvovenhed indgyder os kun Foragt . . . om to Timer kommer Domestikkerne hjem, og De vil blive nødt til at forlade Huset paa en ligesaa stammelig Maade, som De er kommen ind paa.“

„Det er sandt, vi maa taale Deres Narværelse nogen Tid,“ — tilføiede Hermine med bitter Stolthed — „det er to Timer, som vi ere nøbte til at tilbringe med Jolelser af Foragt og Modbydelighed. Froken de Beaumesnil og jeg have bestaaet haardere Prover.“

„Hvilket Mod, Hr. de Macreuse,“ — sagde Ernestine — „i Forening med en anden Skurk at snige sig ind til en ung Pige, formodentlig for at udøve en eller anden feig Hævn, fordi Hr. de Maillefort, der kjender Dem, i et heelt Selskabs Paasyn behandlede Dem, som De fortjener.“

Stiltiende horte Macreuse og de Ravil paa de unge Pigers Sarcasmer, imedens de fra Tid til anden vekslede betydningssfulde Dietast.

„Min kjære Hermine,“ — vedblev Froken de Beaumesnil, hvis Ansigt stedse mere opklaredes — „jeg maa forekomme Dem meget taabelig, thi jeg veed i Sandhed ikke, om al den Lykke, der er hændet os idag, gjør mig tosset . . . men alt dette forekommer mig saa afskyeligt og dog saa latterligt . . . at jeg næsten . . . kunde have lyst til at lee . . . og De?“

„Naar jeg skal beskænde Dem Sandheden, Ernestine, saa finder jeg det ogsaa meget comist, fordi det er altfor plumpt.“

„Denne Nyggesløshed er . . . saa jammerlig . . . saa usfel!“ — svarede Fruen de Beaumesnil, idet hun loe høit.

„Disse i Morket snigende Skurkes afmægtige Naserie, der, istedetfor at indjage Frygt, kun er latterlig,“ — tilsoiede Hermine ligesaa munter — „er virkelig meget morsom!“

Og i Bevidstheden om deres Lykke, hvoraf de to unge Piger øste deres Mod til usofarødet at byde Faren Trods, overlode de sig til en Munterhed, der var ukunstlet og paa samme Tid feberagtig og opfyldt af Jølessen af tilfredsstillt Havn: ukunstlet, thi i nogle Diebliske var de to Skurkes Beslyttelse virkelig comist; feberagtig, thi en heftig Bevægelse, der blev foraarsaget ved selve det Besynderlige i deres Stilling, havde bemægtiget sig de unge Piger, og de vare dem bevidste, hvilket Slag de bibragte Macreuse og Navil.

Et Dieblisk bragte udaf Fatning ved Hermines usofmodede Rærværelse og de unge Pigers ubegribelige Munterhed, fattede de sig dog snart efter dette flygtige Indtryk.

Macreuse, hvis fordreiede Ansigtstræk antog et stedse stræffeliger Udtryk, sagde nogle Ord til de Navil.

Strax ilede Denne hen til det eneste Vindue, som var i Ernestines Bærelse, slyngede om den Hvirvel, der paa een gang sluttede for Vinduet og de indre Skodder, en Staalkjede, der iforveien var beredt dertil, og luskede den ved Hjælp af en Laas.

Saaledes blev det umuligt at aabne Vinduet og Skodderne indenfra og raabe om Hjælp.

De unge Piger vare altsaa i Hr. Macreuses og de Navils Bøld, da den til Salen gaaende Dor var bleven tillaaet af Fruen Helenes Kammerpige; thi denne hellige Person var medskyldig i Complottet, men hun havde ikke vidst, at Hermine var bleven hos Fruen de Beaumesnil.

Jmedens de Navil bestjæftigede sig ved Vinduet, lagde Ma-

creuse, hvis Træk udtrykte den frygteligste Forbittrelse, sine Arme overfors paa Brystet, og sagde til de to unge Piger, der endnu bestandig loe, med den fuldkomneste Kollighed:

„Bed denne formalebidede Slabnings Narvarelse“ — og han kastede et Blik paa Hermine — „er min oprindelige Plan bleven forstyrret; De seer, jeg er aabenhjertig. Men jeg har en opfindsom Haand . . . og en hengiven Ben . . . De ere Begge i vor Magt . . . vi have to Timer for os, og jeg vil nu bevise Dem, at jeg ikke hører til dem, man længe kan gjøre sig lystig over.“

Dette Menneskes Tone og Udtryk, da han udstødte disse Trusler, Stilheden, Censomheden, Alt maatte give dem et forfærdeligt Estertryk; men naar tragiske Ting ere bleve opfattede fra den comiske Side, saa hidrager Alt, hvad der synes at maatte forøge Skrækken, kun til at formere Lattermildheden, som snart slet ikke mere lader sig betvinge.

Dette var omtrent den Virkning, som Macreuses Trusel frembragte hos de unge Piger, thi uheldigviis for hans Tragedie gjorde han en Bevægelse, hvorved hans Hat gled for meget tilbage, hvilket gav det brede, men truende og vilde Ansigt et saa besynderligt Udtryk, at begge de unge Piger atter brøde ud i en hoi Latter.

Nu kom Touren til Macreuses Medhjælper.

Med mere nysgjerrigt, end forskrækket Blik havde de unge Piger seet paa Hr. de Navil, der var bestjæftiget med at befæste sin Kjæde omkring Svirvelen; da han nu var saavidt færdig dermed, at han kun endnu skulde hængte den sidste Ring i Laasen, kunde han ikke faae det istand, da han var meget forstyret, og utaalmodig stampede han i Gulvet.

I den Stemning, hvori de unge Piger befandt sig, opvakte den Naade, hvorpaa de Navil anstrængte sig med sin Kjæde og sin Laas, en saadan Grad af krampagtig Lystighed,

bos de to Søstre, at Macreuse og hans Hjelper fulde af Forbauselse og saa rasende, saa ude af sig selv, som om de i hundrede Personers Nærværelse havde faaet Dreffigen, ganske tabte Besindelsen, styrtede løs paa de unge Piger og greb fat paa dem med Hestighed, hvorpaa Macreuse med liigblegt Ansigt, forstyrret Blik og fraadende Læber udraabte, imedens hans uslykfalige Hat gled dybere og dybere ned i Naffen:

„Man maa altsaa dræbe dem for at indgyde dem Frygt?“

„Ak, det er ikke vor Skyld,“ — sagde Ernestine, idet hun ved Synet af dette frygtelige og dog saa comiske Ansigt atter brast i en høi Latter — „vi kunne ved at see paa Dem see, os ihjel!“

Og Hermine istemmede Latteren.

I det Dieblis, de to Glendige, ude af sig selv af Had og Raseri, vilde gribe til de affhyeligste Voldsomheder, blev Døren til Salen pludselig aabnet udenfra.

Hr. de Maillefort viste sig, ledsaget af Gerald, og raabte med en Stemme, der tydede paa Angest og Straf:

„Vær rolig, mine Born, her ere vi!“

Man tænke sig nu Marquiens og Gerald's Forbauselse! Begge vare blege og forvirrede som Folk, der ise til for at redde En ud af en stor Fare . . . og hvad saae de?

Begge de unge Piger, hvis Kinder glødede, hvis Dine glindsede, og hvis Barm endnu bølgede heftigt efter den sidste Latter, imedens Hr. Macreuse og de Navil ved denne uventede Hjælp stode blege af Brede og ubevægelige af Straf.

Et Dieblis troede Marquien, at de unge Pigers ubegribelige Latter var en Folge af en nervøs Krampe, der kunde være forarsaget af Strækken, men han beroligede sig snart, da Ernestine sagde til ham:

„Om Forlæbelse, min gode Hr. de Maillefort, om Forlæbelse for denne upassende Munterhed . . . men her, hvad

der har tilbraget sig. Disse to Mennesker have sneget sig herind ad hiin Trappe . . ."

„Ja,“ — sagde Marquien til Hermine — „Nøglen fra imorges, mit Barn . . . De veed . . . min Ahnelse sluffedes mig ikke.“

„Vi maae tilstaae, i Begyndelsen vare vi meget bange,“ — svarede Hermine, „men da vi saae disse Menneskers Uergrelse og Brede, som havde haabet at finde Ernestine alene . . .“

„Saa forekom deres Stilling os saa ynkelig,“ — vedblev Kroken de Beaumesnil — „og saa folte vi os forenede saa stærkt, at det, som i Begyndelsen syntes os skrækkeligt . . .“

„Eiden forekom os meget latterligt,“ — tilfoiede Hermine.

„Just i det Dieblit,“ — vedblev Ernestine — „da De kom, talte Herr de Macreufe om at dræbe os en Smule . . . for at vi ikke skulde lee mere.“

Marquien sagde til Gerald —

„Hvor vakkre, hvor elskværdige ere de dog! Har man nogensinde seet saadanne Piger?“

„Jeg beundrer denne Dapperhed,“ — svarede Gerald, der ikke var mindre opbragt end den Puklede — „men naar jeg tænker paa disse to Glendiges nederdrægtige Frækhed, som jeg ikke engang gider see paa, thi ellers vilde jeg ikke være mig selv mægtig . . . jeg vilde sonderknuuse dem med min Fod, saa at . . .“

„Var dog rolig, min kjære Gerald,“ — sagde den Puklede, idet han afbrød den unge Hertug — „vi tør nu slet ikke mere berøre disse Mennesker . . . ikke engang med Foden; de ere nu hjemfaldne til Criminalretten.“

Dg idet Kroblingen vendte sig til den fromme unge Mand og til de Ravis, som gjenvandt deres stamlose Frækhed, og syntes at ville byde Stormen trods, sagde han —

„Hr. Macreufe, siden Deres Forbindelse med Herr de Navil har jeg ladet Dem bevogte af en mig hengiven Mand, da jeg vel vidste, hvortil de Begge ere istand.“

„De har Spioner?“ — sagde Macreufe med sardonist og stolt Latter — „Det undrer mig slet ikke.“

„Jh, ja vist, Spioner!“ — svarede den Puklede — „Gaaer man anderledes tilværks med Folk, der allerede engang ere blevne straffede for en vanærende Forbrydelse? . . . En interessant Stilling, efterat jeg har sat Dem i Gabe-
stokken!“

„De er formodentlig Retsassessor, min Herr?“ — spurgte Navil med kold Haan — „maaskee overste Dommer?“

„Overste? . . . Nei,“ — svarede den Puklede — „jeg udøver Retsfærdighed, saavidt det staaer i min Magt, som De seer, og Tilfældet har øste en stor Fornøielse i at komme mig tilhjælp paa en ganske besynderlig Maade; saaledes fik jeg imorges Die paa Dem hos en Smed; De bragte ham en Nogle; det vakte min Mistanke og fordooblede min Urvaa-
genhed; iasten fulgte To af mine Folk Dem og Deres Kam-
merat; den Ene blev udenfor Døren, som man saae Dem aabne med en falsk Nogle, den anden underrettede mig i al Hast derom, og jeg gav ham derpaa det Ord, at hente en Posttibetjent, der i dette Dieblit venter Dem ved den hem-
melige Drappe, for at gjøre Dem og Deres værdige Ben-
fuldkommen bekjendte med de Ubehageligheder, som man ud-
sætter sig for, naar man om Natten sniger sig ind i et be-
boet Huus ved Hjælp af falske Nogle.“

Ved disse Ord saae Macreufe og de Navil skjælvende paa hinanden og bleve liigblege.

„Jeg troer, at denne Forbrydelse bliver straffet med Ga-
leierne,“ — sagde den Puklede — „men Herr de Macreufe kan ogsaa der spille Vincenz de Paula, og han vil henrive

sine Herrer Collegaer med de røde Huer til Beundring ved sine christelige Dyder."

I dette Dieblit horte man Skridt fra den Side, hvor Frøken de Beaumesnils Gouvernante havde sit Værelse.

„Herr Commissairen saae, at De ikke kom ned,“ — sagde Marquien til de to fuldkommen modløse Skurke — „og uleiliger sig herop for at hente Dem; det er meget venstabeligt af ham."

Birkelig blev Døren snart aabnet, og en Politie-Embedsmand, ledsaget af Betjente, traadte ind og sagde til Macreuse og de Navil —

„I Lovens Navn arresterer jeg Dem, og jeg vil i Deres Rørvarelse optage et Forhør over den Anklage, der er reist imod Dem."

„Kom, mine Børn,“ — sagde Marquien til Hermine og Ernestine — „vi ville ikke forstyrre disse Herrer i deres Forretninger, og oppebie Deres Formynders Tilbagekomst hos Fru de la Rochaigne."

„Denne Frøkens Udsagn vil snart blive mig uundværligt, Herr Marquis,“ — sagde Politiasst. enten — „jeg skal derfor have den Ære at indfinde mig hos hende."

En Time efter blev Stifteren af den hellige Polycarps Anstalt tilligemed sin Medstyldige ført i Fængsel, thi de vare anklagede for den Forbrydelse, at have sneget sig ind i et beboet Huus om Natten ved Hjælp af falske Nøgler, og der at have udøvet Vold.

Da Hr. og Fru de la Rochaigne kom tilbage, blev det besluttet, at Ernestine og Hermine skulde forblive i Baronessens Bolig indtil den følgende Dag.

Bed sin Vortgang sagde den Puklede smilende til de to unge Piger:

„Jeg er i kort Tid bleven særdig med saa meget Arbejde; Contracterne ere i Orden, og imorgen Aften Kl. syv skulle de blive underskrevne hos Hermine.“

„Hør mig! Hvilken Lykke!“ — sagde Hertuginde.

„Det er jo dog stedse Skik, at Contracten bliver underskrevet hos Bruden,“ — sagde Marquien atter smilende — „og da den Kjærlighed, som forbinder Dem og Ernestine næsten gjør Dem til Søstre . . .“

„O, ganske til Søstre!“ — sagde Fruen de Beaumesnil.

„Belan da, yngre Fruen Søster,“ — vedblev den Puklede — „Anstanden byder under disse Omstændigheder, at Contracterne blive underskrevne hos den ældste Fruen Søster.“

Birkelig gjorde Hermine, straalende af Glæde, den følgende Dag store Forberedelser i sit lille nydelige Bærelse, fordi Egtefædscontracterne for den rigeste Arving i Frankrig og Prinsessen af Haut-Martels Adoptivdatter — en Adoption, som den fattige Kunstnerinde endnu ikke kjendte — skulde underskrives der.

IX.

Men Hermine var ikke den Eneste, der gjorde Tilberedelser for det vigtige Dieblit, da hendes og Ernestines Egtefædscontracter skulde underskrives, thi i en vis lille Huusholdning i Batignolles var ogsaa Alt i glad Bevægelse.

Capitain Bernard, Gerald og Olivier havde nemlig

ifinde at spise sammen denne Aften i det samme Lyfthuus, hvor denne Fortælling begyndte nogle Maaneder iforveien, derfra vilde de begive sig til Hermine for at underskrive Ægteffabscontracterne.

En herlig Esteraarsaften havde begunstiget de tre Beners Plan.

Madame Barbançon havde overtruffet sig selv. Da hun denne Gang var bleven underrettet iforveien, saa havde hun faaet Tid til at berede en saftig Cotelette, en prægtig Agerhøne og Vanillecreme.

Men, af, trods denne fortræffelige Anretning, beviste de tre Gjæster den dog kun liden Ære, thi Glæden røvede dem Appetiten!

Madame Barbançon havde igjen baaret Agerhønen, næsten urørt, bort, og frembar nu Cremen, imedens hun mumlede ved sig selv:

„Denne Ret idetmindste kan de da spise op, den nyder man ogsaa uden Appetit . . . det er juft en Ret for Gøffelkede!“

„For Djævelen, Mama Barbançon“ — sagde Capitain Bernard fornoiet — „denne Ret minder mig om Newfoundland's Sneebanker . . . kun Skade, at vi ikke ere sultne.“

„Stor Skade,“ — sagde Gerald — „thi Madame Barbançon har idag fortjent en Orden.“

„Det er en mageløs Creeme,“ — tilføiede Olivier — „og vi ville fortære den . . . idetmindste med Vinene.“

Da Huusholderessen endnu ikke ret kunde troe paa denne smertelige Hjertekrænkelse, sagde hun i en tvungen Tone:

„De Herrer spøge nok.“

„At spøge med en saa alvorlig Ting, som Deres Creeme, Mama Barbançon, jeg vil være Djævels, om jeg turde vove derpaa,“ — sagde Capitainen — „kun er det os

umuligt at smage Deres Mesterskykke, da vi ingen Appetit have."

"Det er aldeles umuligt," — gjentog begge de unge Mænd.

Huusholderessen sagde ikke et Ord, men hendes fordreiede Træl forraadte tydeligt hendes heftige Forbittrelse; convulsivt greb hun en Tallerken og stillede den for den forbausede Capitain, idet hun med en uimodstaaelig Værdighed sagde:

"Min Herre, De maa spise deraf."

"Mama Babançon, hør dog . . ."

"Der hjælper ingen Mama Babançon, det er først den anden Gang i hele ti Aar, at jeg har havt Leilighed til at lave Creeme, og til Væ for Hr. Oliviers og Hr. Geralds Giftermaal har jeg gjort mig al Umage dermed . . . der hjælper ingen Indvendinger . . . De maa spise!"

Den ulykkelige Veteran, der kun saae fjendtlige Ansigter omkring sig — thi Forræderne Olivier og Gerald lod til at ville understøtte Huusholderessen — forsøgte dog at capitulere.

"Belan, imorgen skal jeg spise deraf . . . ganske vist, Mama Barbançon!"

"Som om Creeme kan sættes hen og gjemmes!"

"Dg dog . . . jeg . . . kan . . ."

"De spiser paa Dieblisset . . ."

"Men, for Djævelen!" — raabte Veteranen — "De vil dog vel ikke have, at jeg skal briste."

"De briste! af den Creeme, som jeg har lavet?" — raabte Huusholderessen med bitter Smerte, som om hendes Herre havde tilføiet hende den skrækkeligste Fornærmelse — "De briste? Af, jeg havde ikke tænkt . . . efterat jeg i ti Aar har tjent Dem . . . og ovenikøbet paa en saa lykkelig Dag, som idag . . . da Hr. Olivier skal tage sig en Kone . . . at De vilde behandle mig saaledes!"

Dg den værdige Kone begyndte at hulke.

„Naa, Taarer ovenijobet,“ — sagde Veteranen — „men, min Kære, De er, paa min Væ, tosset!“

„De briste? . . . Af, det kan jeg ikke forvinde i lang Tid!“

„Nu . . . seer De . . . jeg spiser deraf . . . seer De . . . jeg spiser allerede,“ — sagde den ulykkelige Capitain, idet han i Hast tog nogle Steefulde — „den er fortræffelig . . . Deres Crème er virkelig himmelsk . . . er De nu tilfreds?“

„Nu, ja, Hr. Capitain, nu er jeg tilfreds,“ — sagde Huusholdersten, idet hun tørrede sine Øine — „saa smuk en Crème, at jeg sagde ved mig selv, da jeg prøvede den: jeg maa give Hr. Oliviers lille Kone en Dypskrift derpaa, ikke sandt, Hr. Olivier?“

„Naturligviis, Madame de Barbançon, Fruen Ernestine vil blive en fortræffelig Huusmoder, derom er jeg overbeviist.“

„Dg den Agurkesyltning, som jeg skal lære hende? Grønne som Græs, og dog haarde som Hasselnødder . . . var kun ganske rolig, Hr. Olivier, De skal faae at see, hvad vi, jeg og Deres Kone, skal lave Dem for sine Retter.“

Gerald, hvem Hr. de Maillesfort havde maattet betroe den Hemmelighed, hvorledes Fruen de Beaumesnil var optraadt som en dobbelt Person, kunde ikke lade være at briste i Latter, naar han tænkte paa, at Madame Barbançon vilde meddele den rigeste Arving i Frankrig sine Kjøkkenrecepter.

„De leer, Hr. Gerald?“ — sagde Huusholdersten — „Troer De maaskee ikke paa mine Recepters Godhed?“

„Vær kun rolig, Madame de Barbançon; jeg troer paa Deres Recepter som paa et Evangelium . . . jeg leer . . . fordi jeg er saa glad . . . kan det forundre Dem? . . . Paa en Forlovelsesdag er det jo ganske naturligt!“

„Dg dog,“ — svarede Madame Barbançon med mørk

og hemmelighedsfuld Mine, — „har man seet Uhyrer, som paa deres Forlovelsesdag kun vare endnu vilde, end sædvanlig.“

„Ah, bah!“

„For, Hr. Gerald, veed De, hvorledes han bar sig ad paa den Dag, han gistede sig med Marie Louise . . . den Skurk!“ (Madame Barbançon holdt det for overskødt at nævne Gjenstanden for sin Afsty)

„Lad høre, Madame Barbançon,“ — sagde Capitain Bernard — „og giv os saa Raffen, Klokken er snart sex.“

„Nu, Hr. Capitain, han, som De har saa kjær, var paa den Dag, da han blev formælet med Marie Louise, værre end en Tiger imod den lille søde Konge af Rom, der foldede sine smaa Hænder og sagde til ham med sin blide, barmhellige Stemme:

„„Papa Keiser, forlad ikke den stakkels Mama Josephine!“

„Ah, ganske rigtig, nu forstaaer jeg Dem,“ — sagde Gerald uden at fordreie en Mine — „De taler om Kongen af Rom, Josephines Søn?“

„Ah, ja vist, Hr. Gerald, der gives jo ingen anden; men hvad er det i Sammenligning med det, som denne Skurk havde Fræthed nok til at gjøre imod den hellige Fader, og det lige foran Høialteret i Notre-Dame?“

„Og hvad da?“

„Det lader til,“ — svarede Madame de Barbançon med en vigtig Mine, — „at Paverne ved Kroninger have den Forsængelighed . . . og naar Alt kommer til Alt tør dog en Kat see paa en Keiser,“ — tilføiede Huusholdersten som Parenthes — „Paverne altsaa have den Forsængelighed selv at tage Kronen og sætte den paa Hovedet af den Anden, som de ville krone . . . De kan let tænke Dem, om dette behagede Deres Bø-ø-naparte, der allerede spyede Gift og

Galde, fordi han havde maattet kysse Paven's Tøffel paa Carrousfelpladsen . . . lige for Dinene af sine Brumbasser af den gamle Garde . . . men han har kysset den, den Skurt . . . han maatte vel, ellers havde den røde Mand, som var en Bende af Rustan og en Ben af Paven, en Nat dreiet Halsen om paa ham."

„Paa Paven?"

„Rustan?"

„Nei, nei, mine Herrer, nei, nei, paa Vo—o—naparte. Kort, i det Dieblit, da vor hellige Fader skulde krone ham, river da ikke denne Skurt, denne Barulv fra Corsica, som en rigtig Grobian, den stakkels hellige Fader Kronen af Hænderne, sætter den med den ene Haand paa Hovedet, imedens han med den anden slaer paa den hellige Faders Hue, som om han vilde sige til det franske Folk: det er forbi med Religionen og Geistligheden . . . kun mig maa man tilbede paa Knae . . . og Slaget var saa heftigt, at den stakkels hellige Fader kom til at fætte sig paa Alterets Trin — Huen var faldet ham ned over Dinene — og at han takkede Forsynet paa Latin . . . O, du Menneffelam! Jeg fortalte det kun for at sige Dem, Hr. Olivier," — tilføiede Huusholdersten til Slutning og som Moral, — „at der gives Barulve fra Corsica, som Gistermaal gjøre endnu vildere, imedens jeg er overbevist om, at Deres og Hr. Geralds med Deres smukke Koner vil gjøre Dem endnu elskværdigere."

Dg Huusholdersten skyndte sig at hente Kaffen og at skjænke den imedens Capitainen stoppede sin gamle Meerstumpibe.

Paa den Munterhed, som var fremkaldt ved Madame Barbançons Fortællinger, fulgte nu hos den gamle Somand og de to unge Folk alvorligere og ædlere Tanker.

„Denne vakre Kone" — sagde Gerald — „har Net,

trods sine Særegenheder, naar hun siger at vor Forbindelse vil formere det Gode, som findes hos os . . . det synes mig, som om dette maa være sandt, Olivier?"

Da Gerald imidlertid saae sin Ben nedsunken i dyb Eftertanke, saa lagde han venlig sin Haand paa hans Skulder og sagde:

„Hvad tænker Du paa, Olivier?"

„Jeg tænker paa, min gode Gerald, at vi for sex Maaneder siden sad ved det samme Bord, og jeg for første Gang fortalte Dig om den henrivende unge Pige, som man kaldte Hertuginde; dengang sagde Du mig smilende: Alt, Hertuginde, dem kender jeg fuldkommen . . . jeg er fæd af dem . . . og nu bliver hun dog ved Dig en virkelig Hertuginde . . . og det endog saa Hertuginde af Senneterre . . . hvor dog Skæbnen er lunefuld!"

„I have Ret, mine Børn," sagde den gamle Somand, „det har noget Tiltrækkende hos sig at kaste et Blik tilbage paa det Forbigangne, naar Nutiden er lykkelig. Ifandhed! Hvo skulde for sex Maander siden have sagt mig, at min valgte Olivier vilde ægte en net og yndefuld Pige, som med egen Livsfare reddede mit Liv?"

„Og Hvo havde især tænkt paa," vedblev Gerald, idet han med Opmærksomhed betragtede Olivier, — „at denne Frøken de Beaumesnil, om hvem vi talte saa meget og hvem jeg skulde ægte, viide forelske sig i Olivier."

„Vi ville ikke mere tale om denne Daarstab, Gerald," sagde den unge Officier smilende, „det er et Lune, som det, der pleier at findes hos forvannede Børn — et Lune, som — derom er jeg overbevist, vil være forsvunden ligesaa hurtigt som det er opstaaet."

„Du bedrager Dig, Olivier," svarede Gerald alvorligt,

„Jeg havde Leilighed til at see Fruen de Beaumesnil, at underholde mig med hende, men jeg forsikrer Dig, at endstjondt hun ikke er ældre end Din dyrebare og elskelige Ernestine, saa er hun dog intet lunefuldt og forvænt Barn, men en meget fornuftig og aandrig ung Pige.“

„Min Mening,“ sagde Commandeur Bernard munter, „er den, at Fruen de Beaumesnil idetmindste er en Dame af meget god Smag, fordi hun vilde have min Olivier; men det var forsilbdigt, Pladsen var allerede indtagen af vor kjære lille Ernestine, der vel ingen Millioner har at kaste med, men besidder det vakreste Hjerte, man kan finde.“

„Ja, Du har Ret, min Onkel,“ svarede Olivier, „Pladsen var indtagen. O! fuldkommen indtagen . . . og havde den end ikke været det —“

„Hvad mener Du,“ — tog Gerald Ordet, idet han betragtede sin Ven med stigende Opmarksomhed. „Hvorfor vilde Du ikke have ægtet Fruen de Beaumesnil, hvis Du endnu havde været fri.“

„Gaae dog, Gerald, Du er ikke rigtig klog.“

„Hvorledes?“

„Tænk dog paa hvad Du selv sagde, her ved dette Bord for nogle Maaneder siden: naar en uhyre riig Mand ægter en fattig, ung Pige, fordi hun er henrivende og ham værdig, saa billiger Enhver det; men naar en Mand uden Formue ægter en Kvinde, der medbringer ham en uhyre Formue, saa er det en Skændsel . . . var det ikke Gerald's Ord, kjære Onkel?“

„Ganske rigtigt, min Son.“

„Lillad et Dieblif!“ raabte Gerald, der ikke kunde afholde sig fra at ytre en levende Uro — „erindre Dig dog ogsaa, Olivier, at Du selv sagde, for at understøtte mine Betænkninger angaaende Fruen de Beaumesnil: „Det er aaben-

bart, at dersom Du elskede denne unge Pige, trods hendes ubyre Formue, ligesaa oprigtigt, som Du vilde have elsket hende, dersom hun var fattig og uden Navn, da kunde selv den fineste Eresfølelse ikke Andet end billige et saadant Ægteskab. Jeg paa min Side spørger Dem nu om det ikke var Oliviers Mening, og om De ikke selv tænkte ligesaadan?"

„Det er sandt, Herr Gerald, og Intet var fornustigere og rigtigere end denne Anskuelse, men Gud være lovet, vi have ikke nødtigt at undersøge disse bestandigt delicate Spørgsmaal paany. Olivier har handlet som en Mand af Ære, da han afflog dette Millions-Ægteskab, fordi han allerede elskede, han har gjort vel . . . men det er ganske i sin Orden, og, ved Gud, hverken De eller jeg forundre os derover; ikke sandt, Herr Gerald? da De jo dog ogsaa, ligesom Olivier, indgaaer et Ægteskab af Kjærlighed.“

„O, af Kjærlighed! — det er det rette Ord,“ sagde den unge Officier med Hjertelighed; „Ernestine er saa blid, saa god, saa aandrig, med sit aabne Bæsen, og saa viser den unge Pige saa megen Taknemlighed, fordi en saa fornem Herre som jeg“ — seiede Olivier leende til — „er saa naadig at ægte hende; — og hvis Du vidste, Gerald, hvad for et henrykkende Brev hun igaar tilskrev mig, for at mælde mig at hendes Slægtning indvilliger i Alt, og dersom mine Hensigter endnu vare de samme skulde Kontrakten have været undertegnet endnu idag! — Intet kan være simplere, og dog findes der Intet mere Hjerteligt, mere Rørende, end dette Brev, hvor en fortræffelig Charakter viser sig i enhver Linie. — Forrigt er Ernestine netop saaledes som ieg strax bedømte hende efter hendes Physiognomi.“

„Man kan ikke see noget mere interessant Physiognomi,“ — sagde den gamle Somand.

„Ikke sandt, kjære Onkel? — rigtignok ere hendes Træt

ikke ganske regelmæssige, men hvor blidt er ikke hendes Die-
kast, hvor henrivende hendes Smil, og saa hendes smukke
hvide Tænder og hendes skønne brune Haand, hendes jærilige
Bart, hendes lille Haand, hendes nydelige Fod, der kunde
skjules indeni een Haand!"

"Olivier! min Dreng," — sagde Sømanden, idet han
trak sit Uhr frem — „over lutter Tænken paa din Elskede
forglemmer du den Time, hvor du skal indfinde dig hos
hende, ikke at tale om, at Hr. Gerald maa have Tid til at
begive sig til sin Moder, og da at gaae med hende til Fro-
ken Hermine."

"Vi have endnu Tid, min gode Hr. Commandeur," —
sagde Gerald — „men jeg kan ikke sige Dem hvor lykkelig
det gjør mig at see Olivier saa forelsket, i enhver Henseende
saa forelsket i Ernestine."

"O, i enhver Henseende, min vakre Gerald, affeet der-
fra, at jeg ogsaa elsker hende lidenskabeligt derfor, at hun er
din fortræffelige Hermines bedste Veninde."

"See Gerald," — sagde Olivier — „naar jeg tænker
paa saamegen Lykke, saamegen Genrykkelse efter saa mange
Besværligheder, saa mange Hindringer, saa kunde jeg blive
taabelig af Glæde."

"Nu! Yaa snarligt Gjensyn, min Ven, min Broder . . .
thi vi kunne dog tilstaae os selv, at vi ægte to Søstre, eller
rettere, at de ægte to Brødre, og . . . naa, Taarerne kom-
mer mig virkelig i Dinene. Nu, omfavn mig, Olivier! det
er bedre at jeg bliver blødhjertet her, hos de fornemme
Slægtninge vilde det passe slet."

Og begge Unglingerne omfavnede hinanden med broder-
lig Hjertelighed, medens Commandeur Bernard, der vilde
havde sit Alvor som en fornem Slægtning, søgte at skjule at

han var rørt og blæste raste og tykke Røgstykker ud af sin Pibe.

Gerald snerede sig nu hurtig for at afhente sin Moder og begive sig med hende til Hermine.

Ogsaa Olivier og den gamle Somand vilde just til at sjerne sig, da de bleve opholdte af den gamle Madame Barbançon, der i høitidelige Skridt kom til og bar et pragtfuldt hvidt Musselinshalsbind, der allerede var foldet til at bindes, og forresten var umaadelig stivet, paa sine aabne Hænder for ikke at tilsmudsse det.

„Hvad Pokker er det dog, Madame Barbançon?“ — spurgte Veteranen, som allerede havde grebet sin Stof og Hat. „Man skulde troe, at De bar en Reliquiæske ved en Procession.“

„Sr. Commandeur,“ — sagde den vakre Huusholderse med mælsommelig skjult Glæde — „det er et Halsbind til Dem, en lille Overræstelse, som jeg tog mig den Frihed at anstaffe Dem for hvad jeg har sparet sammen; thi De har kun Deres gamle sorte Halsbind at tage paa idag . . . paa denne skønne Dag . . . og saa . . . tænkte jeg . . . jeg . . .“

Den værdige Kone, der var saa rørt over Oliviers Forbindelse, fuldendte ikke Sætningen, men brod ud i Laarer.

Omenskjøndt den gamle Somand hjertelig forstrækkedes ved den Tanke at han skulde tvinge sin Hals ind i dette Stof, der var saa stift som Pap, saa var han dog saa rørt over sin Huusholderstes Dymærksomhed, at han med bevæget Stemme sagde:

„Ah! Mama Barbançon . . . Mama Barbançon . . . det er jo naragtigt . . . jeg kommer nok op at trættes med Dem.“

„I de fire Hjørner er indsyet et J og et B, Jacques

Bernard, — sagde Huusholdersten, idet hun med en vis Stoltthed gjorde ham opmærksom paa Stifningen.

„Det er virkelig sandt, det er mit Navnetræk; see dog engang, Olivier,“ — sagde den vakre Mand, henrykt over denne Opmærksomhed, og vedblev:

„Vakkre, brave Kone, isandhed det glæder mig — glæder mig inderligt.“

„O, jeg takker Dem, min Herre,“ — sagde Madame Barbançon rørt og saa glad som om hun havde erholdt den meest glimrende Belønning og derpaa vedblev hun:

„Men det bliver sildigt, Klokken er snart halvsy, hurtigt, min Herre, jeg vil binde det paa Dem.“

„Binde paa, hvad da, Mama Barbançon?“

„Om! Halsbindet, Sr. Commandeur!“

„Mig? Skulde det . . . hvis nu . . .“

Paa et venligt og betydningsfuldt Blik af Olivier overveiede den gamle Somand, hvilken Kummer han vilde forarsage sin Huusholderste, hvis han vægrede sig ved at pynte sig med hendes Gave, men paa den anden Side havde den vakre Mand aldrig i sit Liv haft et hvidt Halsbind paa, og han gøs ved Tanken om dette Slags Halsjern. Dog . . . hans medfødt Godmodighed gik af med Seieren; han undertrykte et Suk, og rakte sin Hals frem for Madame Barbançon med de Ord:

„Mama Barbançon . . . jeg vilde sige, . . . det er virkelig for mig.“

„Paa en saadan Dag er Intet for smukt, kjære Herre,“ — sagde Huusholdersten, imedens hun prydede sin Herfers Hals med Halsbindet — „det er ret Skade, at De kun har denne gamle blaa Frakke, der allerede har gjort Tjeneste i syv Aar . . . men naar Alt kommer til Alt . . . saa vil Deres

Skonne Vreslegions-Kors og dette smukke hvide Halsbind pynte Dem tilstrækkelig . . ." tilføiede Huusholderken, der fandt Velbehag i sit Værk — „ja, med et smukt, hvidt Halsbind, der er jirligt stroget, behøver man ikke at staae til Skamme for Nogen . . . De seer virkelig ud som en forhenyarende Notarius, der lever af sine Midler."

Den ulykkelige Capitain, hvis Hals var indmuret i dette Halsbind, stillede sig verticalt foran Speilet, der hang over Kaminen, og man maa tilstaae, at den værdige Mand forsonede sig med det hvide Halsbind, hvis kunstige Sloise især syntes at behage ham. Han smilede og sagde:

„Det er kun Skade, at man ikke kan dreie Hovedet . . . men, som Mama Barbançon siger" — tilføiede han med nogen Jorsængelighed — „jeg seer ret anstændig ud . . . som en Capitalist."

„Kjære Onkel, Klokken er nu tre Dvarteer til syv," — sagde Olivier med en Elfers Utaalmodighed.

„Nu, min Dreng, saa ville vi gaae . . . Mama Barbançon, giv mig min Stok og min Hat," — sagde den gamle Somand, idet han gik frem ganske stiv, fordi han frygtede at bringe sin Sloise i Norden.

Aftenen var herlig, og Veien fra Batignolles til Gaden Monceaux meget kort. Capitain Bernard og Olivier begave sig bestedent tilføds til Hermines Bolig.

X.

Om Aftenen paa den Dag, da den dobbelte Egteskabs-Contract skulde underskrives, var Hr. Bouffard, Eieren af det Huus, hvor Hermine, hans Pianistin de, boede — saaledes kaldte han hende fra den Tid, hun gav Broden Cornelia In-

formation — kommen for at gjøre sin Hovedrunde, som han udtrykte sig, thi October, den Tid, da Huusleien skulde betales, var forhaanden.

Klokken var omtrent syv om Aftenen.

Fr. Bouffard sad mageligt i Madame Moufftons, Portnerstiens, lille Værelse, og erklyndigede sig hos hende, om ingen af Leierne ved Nærmessen af dette fatale Dieblit havde vist nogen Urolighed.

„O, nei, Fr. Bouffard,“ — sagde Madame Mouffton — „de see Alle temmelig godt ud, kun det lille Logis i tredie Etage . . .“

„Nu, det lille Logie i tredie Etage?“ — spurgte Fr. Bouffard urolig.

„Da Leieren for tre Maaneder siden flyttede ind, var han yderlig grov, men jo nærmere Betalingsterminen kom, desto høfligere blev han imod mig, og nu er han saa høflig, at det næsten er modbydeligt.“

„De maa passe mig paa den Knægt, og det godt, Moer Mouffton, thi det er et mistænkeligt Tegn . . . at, hvilken Skade, at den smukke unge Mand, som har betalt min Pianistindes Leie, ikke vilde bide paa . . . thi han vilde sikkert ikke . . .“

Fr. Bouffard kunde ikke fuldende. Pludselig blev der banket saa stærkt paa Porten, at Madame Mouffton og hendes Herre sprang op fra deres Stole.

„Ei, for Pokker,“ — sagde Fr. Bouffard — „det kalder jeg at banke paa; jeg selv vilde ikke vove at slaae saaledes til, jeg, Eieren af Huset. Vi ville dog see, hvad det er for en Grobian“ — tilfoiede Fr. Bouffard, idet han traadte hen til Døren, imedens Portnersten trak i Snoren.

„Op med Porten!“ — raabte en Stentorstemme.

Overraskede ved dette usædvanlige Forlangende bleve Fr.

Bouffard og hans Portneriske staaende tause og med opspærrede Munde, da de saae en hvidtpudret Lakai, af Figur som en Regiments-Lambour, i et rigt, lysbleaat, sølobesat Livree, træde ind.

„Seida, hurtigt Porten op!“ — sagde Kæmpen barsk.

Hr. Bouffard var saa bestyrtet, at han bukkede dybt for den store Lakai.

Denne vedblev:

„Nu, for Djævelen, bliver Porten snart aabnet? Det varer jo en Evighed, og Hyrsten venter.“

„Hyrsten!“ — raabte Hr. Bouffard uden at røre sig af Pletten, og bukkede endnu dybere for den lange Lakai.

I dette Dieblisk blev der atter banket, og det ikke mindre bydende end før.

Madame Mouston trak mekanisk i Snoren, som hun pleiede at gjøre det isovne, og en ny Stemme raabte:

„Porten op!“

Derpaa nærmede en anden Lakai sig, der bar et grønt Livree med hvide Opflag og Guldtresser, og sagde:

„Ah, Lorrain, er det Dig? . . . Jeg saae just Din Herres Bogn komme . . . naa, bliver der ikke luffet op . . . hvor Djævelen er Portneren henne?“

„Det er ogsaa sandt . . . han rører sig ikke af Stedet.“

„Ah, det er smukt,“ — sagde den anden Lakai — „Fru Hertuginde bliver utaalmelig.“

„Fru Hertuginde?“ — sagde Herr Bouffard, der blev mere og mere bestyrtet, men dog blev staaende uroffelig paa samme Plet.

„Men, for Pokker! vil man ikke luffe op?“ — sagde endelig den ene af Lakaierne.

„Men, min Herre, til hvem vil De da egenlig?“ —

spurgte Herr Bouffard, der havde fattet sig noget. — „Efter hvem spørger De da?“

„Efter Frøken Hermine,“ — sagde den lange Lafai med en Art Uerbødighed imod den Person, som hans Hærskab vilde besøge.

„Ja vist, Frøken Hermine,“ — gjentog den Anden.

„Jeg skal strax lukke op,“ — sagde Portnersten, hvis Forundring stedse tiltog.

„En Fyrste, en Hertuginde til min Pianistinde!“ — raabte Herr Bouffard.

I samme Dieblit blev der paany banket og endnu stærkere end før; Madame Moufflon trak i Snoren, og en Tjener i bruunt Livree med himmelblaa Opflag formerede Lafaiernes Antal og raabte:

„Men, hvad Djæveln, er man her døde eller døde . . . luk dog Porten op!“

Ganske ude af sig selv greb Herr Bouffard en heltemodig Beslutning: imedens Portnersten traf Anstalter til at forkynde Frøken Hermine det fornemme Besøg, aabnede han rasst Porten, og fik neppe Tid til at trykke sig op imod Bæggen, for ikke at blive kastet omkuld af to store og vælige Graastimler, der galopperede ind foran en elegant blaa Karet.

En lille Puffelsrygget og en tyk Mand, Begge fortflædte, stige ud af den prægtige Vogn, og Madame Moufflon skyndte sig at mælde Pianistinden —

„Herr Notarius Leroi!“

„Herr Hertug og Fyrste af Haut-Martel!“

Neppe var den første Karet kjørt ud af Gaarden, førend en smuk Berliner, smykket med kostbare Baaben, kjørt ind.

To Damer og en ung Herre stige ud, og Madame Moufflon, der ikke vidste, om hun vaagede eller drømte, meldte:

„Fru Hertuginde de Senneterre!“

„Froken Bertha de Senneterre!“

„Herr Hertug de Senneterre!“

En elegant engelsk Bogn fulgte efter begge de første og holdt for Døren; en anden fornem Person steg ud, og Madame Moufflon meldte:

„Herr Baron de la Rochaigne!“

Nogle Minutter sildigere meldte Portnersten:

„Herr Capitain Bernard!“

„Herr Olivier Raymond!“

„Froken Ernestine Bertunis!“

„Madame Vaine!“

De to Sidste vare komne ganske beskedent i en Fiacre.

Derpaa vendte Madame Moufflon tilbage til sin Herre, hvis Pande var bedækket med store Sveddraaber, saa heftig var hans Nysgjerrighed vakt, og som gik frem og tilbage i Porten, imedens han mumlede for sig selv:

„Min Gud, min Gud, hvad mon dog disse fornemme Herrer og Damer ville her hos min Pianistinde? Hvad mener De, Madame Moufflon?“

„Jeg, kjære Herre, jeg er saa besyrtet, at det er for mig, som om titusinde Lys dansede for mine Dine; jeg er bange for, at jeg saaer et Tilfælde og vil derfor dukke mit Hoved i en Spand Vand for at komme til mig selv igjen . . .“

„Nu veed jeg, hvad det betyder,“ — ubraabte den forhenværende Krammer triumpherende . . . „Det er en Concert . . . min Pianistinde giver en Concert!“

„Jh bevares!“ — sagde Portnersten — „da jeg meldte de sidste Personer, saaer jeg, at Damerne havde lagt deres Mantiller paa Pianofoertet, som var fast tilluuet, og at Alle stode i en Række, ligesom placerede, imedens Notaren . . .“

„Hvilken Notar? . . . Er der en Notar med?“

„Ja, kjære Herre, og det en fornem; en stor, stærk Mand, han er engang saa tyk som De, og jeg har jo selv meldt ham: Herr Leroi. Han sidder foran Froken Hermines Bord, og har Papirer liggende for sig, og paa hver Side har han et Bortlys staaende, ligesom en Taftenspiller.“

„Jh, maaskee er det ogsaa saadan En,“ — raabte Herr Bouffard, — „eller maaskee . . .“

„Men jeg siger Dem jo, Herr Bouffard, at jeg har meldt ham som en Notarius.“

„Ja saa,“ — sagde Herr Bouffard, tyggende paa sine Negle — „Det er sandt . . . imidlertid, det gjør Intet til Sagen . . . jeg bliver her . . . og maaskee faaer jeg Noget at vide, naar de gaae.“

Og Herr Bouffard begyndte igjen at gaae frem og tilbage i Porten.

Aldrig havde der, som man vel kan tænke sig, været et mere glimrende Selskab forsamlet i Hermines bestedne lille Kammer.

Den unge Pige følte en ubestrikelig Lyksalighed, da hun overveiede dette ubaabede Udsald af en saa haardt prøvet Skjarlighed, men hvad der især glædede hende var, at Froken Bertha de Senneterre, Geralds Søster, havde indfundet sig hos hende.

„Ak, naadige Fru,“ — sagde Hermine rovt til Fru de Senneterre — „at see Froken de Senneterre her hos mig vilde have været mit inderligste Ønske, hvis jeg havde vovet at haabe en saadan Gæst!“

„Bertha tager saa megen Deel i sin Broders Lykke, at hun ikke vil være den Sidste til at lykønske sin kjære Svigerinde,“ — svarede Fru de Senneterre i den hjærligste Tone.

Derpaa sagde Froken de Senneterre, en henrivende Pige,

thi hun havde stor Lighed med Gerald, til Hermine med ubestridelig Elfsværdighed:

„Ja, min Frosen, det var mig meget magtpaaliggende at være den Første, som ønskede Dem til Lykke, og jeg veed det . . . jeg seer det . . . han har tusinde Grunde til at være det.“

„Jeg vilde gjerne ønske, at jeg var endnu værdigere til at byde Herr de Senneterre den eneste Familielykke, som han endnu mangler,“ — svarede Hermine.

Dg imedens de to unge Piger vedbleve at verle hjertelige Ord, sagde den Puklede til Fru de Senneterre, idet han pegede paa den unge Kunstnerinde —

„Nu, siig mig aabenhjertigt, er det muligt at see sig med mere Anstand?“

„Det er ubegribeligt; hun har den bedste, den ædleste Anstand af Verden, og en beundringsværdig Tact, kort, Herr Marquis, hun er født til Hertuginde . . . mere kan jeg ikke si.“

„Dg hvad synes De om Frosen de Beaumesnils Forlovelse, Geraldts Vaabenbroder og fortrolige Ven?“

„De sætter mig paa en haard Prøve, Herr Marquis,“ — svarede Fru de Senneterre, idet hun undertrykkede et Suf — „men jeg er nødt til at tilstaae, at det er en smuk Mand med et behageligt Udortes; der er i Sandhed næsten ingen Forskiel imellem denne Herre og en Mand af vor Stand . . . det er utroligt, hvorledes de lavere Classer forstaae at tilægge sig Dannelsen. Al, Herr Marquis, jeg veed ikke hvad det skal blive til.“

„Vi ville nu underskrive Contracterne, min kjære Hertuginde! men jeg beder Dem indstændigt,“ — tilføiede den Puklede sagte — „intet Ord, som kunde vække Mistanke hos Ge-

ralds Benner om, at denne ubetydelige Pige i en simpel Musfelinshjole er Froken de Beaumesnil."

"Vær ubekymret, Herr Marquis, jeg skal tie, skjøndt jeg ikke begriber hvorfor; har jeg ikke været taus angaaende Hermines Adoption? Selv min Son veed det endnu ikke . . . Dog alle disse Hemmeligheder maa useilbarligt opklare sig ved Oplæsningen af Contracterne, som nu skal finde Sted."

"Det er min Sag, min kjære Hertuginde," — sagde den Puklede — "kun beder jeg Dem om ikke at forraade Hemmeligheden, førend jeg giver Dem Fuldmagt til at tale."

"Godt, det bliver derved."

Den Puklede gik bort fra Fru de Senneterre, der nu tilligemed sin Datter satte sig hen til Hermine, og begav sig til Notaren, der syntes at gennemlæse begge Contracterne med stor Opmærksomhed; han hviskede nogle Ord til ham med sagte Stemme, hvorpaa Notaren svarede med et betydningsfuldt Smil.

Dervaa sagde Marquien atter —

"Jeg troer, Herr Notarius, at De nu kan forelæse Contracterne."

"Udentvivel," — sagde Fru de Senneterre.

Selskabet havde taget Plads paa følgende Maade:

Hermine og Ernestine sad ved Siden af hinanden, hos Hermine Fru og Froken de Senneterre, hos Ernestine Madame Lainé.

Bagved Hermine og Ernestine stode Olivier og Gerald, Capitain Bernard og Baron de la Rochaigne, hvis Nærværelse i denne Forsamling satte Olivier i en ikke ringe Forbauselse, og foraarsagede ham nogen Urolighed, omendskjøndt han endnu var langt fra at ahne, at Ernestine, Sypigen, kunde være den samme Person som Froken de Beaumesnil.

Hr. de Maillesfort sad ved Siden af Notaren, der tog et af Documenterne og sagde til Krøblingen.

„Hvis De tillader det, Hr. Marquis, saa ville vi begynde med Hertug de Senneterres Contract.“

„Ja vist“ — sagde den Puklede smilende — „Froken Hermine er den ældre Søster, altsaa bør hun have Æren.“

Notaren bukkede for sine Tilhørere og vilde begynde med Hermines Contract, da Hr. de la Rochaigne reiste sig, indtog en parlamentarisk Stilling og sagde med Værdighed:

„Jeg beder den ærede Forsamling om Tilladelse til at gjøre nogle Bemærkninger, førend Contracten bliver forelæst.“

XI.

Allerede meget forbausset over Hr. de la Rochaignes Rærværelse, blev Olivier Raymond næsten urolig, da han hørte ham tale disse Ord til Forsamlingen.

„Herr Baron de la Rochaigne har Ordet,“ — sagde Maillesfort smilende.

„Stig mig dog, hvad vil denne Mand her? Hvad kan han have at bemærke?“ — tilhvistede Olivier Gerald.

„Min kjære Olivier, jeg veed det virkelig ikke,“ — svarede Hertugen af Senneterre med den uskyldigste Mine af Verden — „lad os høre . . . vi ville snart erfare det.“

Baronen rømmede sig, antog derpaa sin os velbekjendte Talerstilling og sagde med den største Alvor —

„For de Interessers Skyld, der ere blevne mig betroede, beder jeg Herr Olivier Raymond om godhedsfuldt at ville bevare mig nogle Spørgsmaal, som jeg skal tage mig den Frihed at gjøre ham.“

„Jeg staaer til Deres Befaling, min Herre,“ — sagde Olivier med stigende Forundring.

„Jeg vil altsaa have den Ære at spørge Hr. Olivier Raymond, om jeg ikke i min Egenstaaelse af Frøken de Beaumesnils Formyndersgjælde gjorde ham et Tilbud, som jeg var berettiget til at gjøre . . . idet jeg foreslog ham at ægte min Myndling, den omkværstionerede Frøken de Beaumesnil?“

Ved disse Ord verlede Ernestine et betydningsfuldt Blik med Marquien af Maillefort.

„Min Herre,“ — svarede Olivier rødmenende; thi han var ligesaa ærgerlig som forlegen over dette Spørgsmaal, der blev stillet til ham i flere Personers Nærvarrelse, hvem han ikke kjendte — „Jeg begriber hverken Nødvendigheden af denne Opfordring eller hvorfor De fremkommer med den i et Dieblis som dette.“

„Jeg seer mig altsaa tvungen til at appellere til denne agtværdige unge Mandes Rebelighed, Oprigtighed og Frimodighed,“ — vedblev Baronens høitideligt — „og paa det Indstændigste opfordre ham til at besvare mit Spørgsmaal. Har jeg ikke tilbudt ham min Myndlings, Frøken de Beaumesnils Haand? Ja eller Nei!“

„Nu vel, jo De har, min Herre,“ — svarede Olivier utaalmødig — „det er Sandhed.“

„Herr Olivier Raymond,“ — vedblev Baronens — „har De ikke formeligt, bestemt og uigjensaldeligt affaaet dette Tilbud?“

„Jo, min Herre.“

„Har De ikke som Grund til Deres Vægning angivet en Hjertets og Ærens Forpligtelse, som De tidligere havde indgaaet og som, ifølge Deres Erklæring, vilde sikke Deres Livs Lykke? Er det ikke Deres egne Ord, min værdige Herre?“

„Jo, Herr Baron, og hvad der dengang var den dyrebareste af mine Forhaabninger, forvandler sig, Gud være lo-

vet, idag til Birkelighed," — svarede den unge Mand med et Blik paa Ernestine.

„En saadan Uegennyttighed er i Sandhed uhort," — sagde Hertuginde af Senneterre sagte til sin Datter — „Den hyppige Omgang med disse Mennesker har fordærvet os vor stakkels Gerald.“

Froken de Senneterre slog Vinene ned og vovede ikke at svare sin Moder, som vedblev —

„Men jeg veed ikke mere, hvad jeg skal troe . . . da denne unge Pelt jo dog afflaaer Froken de Beaumesnils Haand hvad vil han da her? Og hvad vil hendes ensfoldige Formynder? . . . Det er mig ubegribeligt! . . . Naa, vi faae vel at see.“

Den Glæde og Stoltthed uagtet, Offentliggjørelsen af Oliviers ædle Opførsel vakte hos Ernestine, var hun dog ikke aldeles beroliget med Hensyn til de Betænklichkeiten, der kunde vaagne op hos ham, naar han erfoer, at den lille Broderjomfru var Froken de Beaumesnil.

„Jeg har nu intet Andet tilbage end at takke Herr Olivier Raymond for hans sandhedskjærlige Svar," — sagde Baroninden inden han satte sig ned igjen — „samt bede den ærede Forsamling ikke at glemme hans ædle Ord.“

„Hvad Djævelen vil denne Karl med sine Phraser? Han giver sig jo med sine lange Tænder en ligesaa vigtig Mine som en Schweizer i en Cathedralkirke!" — hviskede Capitainen til Gerald og Olivier.

„Jeg begriber det ligesaa lidt som De, kjære Onkel, derfor forbauser det mig ogsaa, at denne Herre kommer her og minder mig om det Tilbud, han har gjort mig; især i et saadant Dieblit!"

„Det lan ingen andre stadelige Følger have," — svarede Gerald smilende — „end at din kjære Ernestine forelsker sig

saameget mere i dig, idet hun erfarer, hvad du har opoffret for din Kjærlighed til hende."

"Dg netop det Bæsen, man gjør af saadan en simpel Sag, er mig høilig imod," — bemærkede Olivier.

"Du har fuldkommen Ret, min Son," — tilføiede den gamle Somand — "Slige Ting gjør man for sig selv og ikke for Andre."

Derpaa vendte han sig til Hertugen af Senneterre med de Ord —

"Ikke sandt, Herr Gerald . . . den lille pukkelryggede Herre, der sidder ved Siden af Notaren, er jo Marquien . . . ham, De talte til mig om?"

"Jo, Herr Capitain."

"Det er besynderligt . . . flere Gange har han seet saa ondskabsfuld ud som en Abekat, men saa igjen saa godmodig som et Barn. See blot, hvor venligt han betragter Hermine."

"Herr de Maillefort besidder et Hjerte, der ligner Deres, Herr Capitain. Mere kan jeg ikke sige."

"Eys, Gerald," — sagde Olivier i en dæmpet Tone — "Notaren reiser sig; han vil nu oplæse din Contract."

"Det er blot for Formens Skyld," — svarede Gerald — "thi i Grunden ligger der ikke stor Magt paa denne Contract. Hvad de sande Betingelser angaaer, vor gjensidige Kjærlighed nemlig, da have vore Hjertes allerede bragt dem i Orden."

Efterat den Bevægelse af Dymærksomhed og Nysgjerrighed havde lagt sig, som Baronnen havde fremkaldt ved sit Spørgsmaal, begyndte Notaren at forelæse Hermines og Gerald's Egtestabscontract.

Da han efter Indledningsformularerne var i Begreb med

at udtale de Forlovedes For- og Efternavne, afbrød Marquien ham smilende og med et betydningsfuldt Blik —

„Spring det over, min Herre! Hav den Godhed at springe det over, og lad os komme til det vigtige Punkt, der fastsætter Formuesomstændighederne mellem de to Forlovede.“

„Godt, Herr Marquis,“ — svarede Notaren og vedblev derpaa —

„Bed nærværende Contract stipuleres, at nævnte Forlovede, hvad deres Formue angaaer, saavel den, som de besidde for Diebliffet, som den, de muligen komme i Besiddelse af i Fremtiden, ere og skulle forblive deres egne Herrer, hver over sin.“

„De, mit kjære Barn,“ — sagde Marquien, idet han afbrød Notaren — „De har, da jeg igaar gav Dem en Forklaring over de forstjellige Maader, hvorpaa de pecuniære Forhold kunde ordnes mellem Egtefolk, bestaaet paa, at der skulde finde Separation Sted i Eiendommen, og det af en beundringsværdig Delicatesse; thi da De intet Andet eier end det skønne Talent, hvoraf de hidtil har levet paa en saa ærefuld Maade, afflog De Fællesskab i Formuen og de deraf flydende Fordele, ihvorvel det var Herr de Senneterres inderlige Ønske, at De skulde modtage dem.“

Hermine slog Dinene ned og svarede rødmande —

„Jeg kan vel være overbevist om, Herr Marquis, at Herr de Senneterre vil begribe og undskyldte min Bægning?“

Gerald bukkede ærbødigt, medens hans smukke Søster Bertha tilhøiviste sin Moder —

„Hvilken Harmoni mellem Jomfru Hermines Høiesser og hendes ædle, henrivende Ansigtstræk . . . ikke sandt, kjære Moder?“

„Unægtelig!“ — svarede Hertuginen adspredt; thi hun tænkte ved sig selv: „Paa Grund af denne skønne Delicatesse

vil Fællesskabet i Formue rigtignok være høvet mellem min Søn og min Svigerdatter, som ikke veed, hvor overordentligt Marquien begunstiger hende; men hun elsker ham jo saa høit, at hun vil forandre denne Forholdsregel, naar hun erfarer, hvor rigtig hun er."

Notaren vedblev —

„Det er fastsat og besluttet, at de mandlige Børn, som muligens blive fødte i dette Ægteskab, skulle, saavel de som deres Efterkommere, til deres Navn Senneterre tilføie Navnet Haut-Martel. Denne Clausul er bleven fastsat med begge de Forlovedes Samtykke paa Herr Louis August's, Marquis af Maillefort, Fyrste og Hertug af Haut-Martel's Anmodning."

Da Hermine gjorde en Bevægelse af Forundring, sagde den Puklede til hende, imedens han saae paa Geraid:

„Mit kjære Barn, dette er en lille Clausul af adelig Forsængelighed, hvortil Geraid gav sit Samtykke i den Overbeviisning, at De ikke vilde see nogen Hindring deri, at Deres Søn soier til sit ædle Navn endnu en Mand, der betragter Dem som en Datter."

Et rørende Blik fra Hermine, hvori Taknemmelighed og barnlig Omhed vare at læse, svarede Krøblingen, der sagde til Notaren:

„Denne Artikel er vel den sidste i Contracten?"

„Ja, Hr. Marquis."

„Nu ville vi læse Froken Ernestines Contract," — vedblev den Puklede — „og saa kunne begge Contracter blive undertegnede."

„Neget vel, Hr. Marquis," — svarede Notaren.

„Nu er Touren til os, min Dreng," — sagde Capitain Bernard ganske sagte til sin Neveu — „kun Skade, at jeg ikke kan sætte i denne Contract, at jeg overlader Eder dett

kjære Barn og dig en smuk lille Formue, men, af, stakkels Dreng" — tilsoiede den stakkels Sømand med smilende og tillige bedrøvet Mine — „Alt, hvad jeg efter min Død efter lader Eder, er den gode Madame Barbançon . . . en smuk Bryllupsgave, ikke sandt?"

Notaren tog nu den anden Contract og sagde med lydelig Stemme —

„Dys, kjære Onkel! Ingen saadanne Tanker!"

„Hvor det er en Jammer, at vi ere for fattige til at tilbyde den kjære lille Ernestine den allerringeste Bryllupspræsent! Jeg havde den Idee at sælge vore sex Sølvbestik; men Mama Barbançon vilde ikke indlade sig paa det . . . thi hun meente, at din Kone vilde holde mere af en Smule Sølvtoi end af Glitterstads."

„Og Mama Barbançon havde fuldkommen Ret, kjære Onkel . . . men stille! Hør efter!"

„Der vilde vi ligeledes springe Navnene over."

„Gjør kun det!" — sagde Marquien.

„Jeg gaaer altsaa strax over til den eneste Artikel, der fastsætter Formuesforholdene mellem de tvende Trolovede."

„Den vil ikke blive lang," — hviskede Capitain Bernard.

„Herr Notarius," — sagde Olivier smilende — „Tillad mig at afbryde Dem; denne Artikel i Contracten forekommer mig overflødig; thi jeg havde igaar den Ære at sige Dem, at jeg ingen anden Formue besidder end min Underlieutenants-gage, og Froken Ernestine Vertpuis besidder intet Andet end Betalingen for sine Broderier."

„Det er sandt, min Herre," — svarede Notaren smilende — „men da man i Ægteskabstilfælde maa iagttage visse Former, saa troede jeg at kunne optage den Artikel, jeg taler om, fordi det er den simpleste, og indflette i Contracten, at

De gifter Dem med Frøken Ernestine Bertpuis, og det med Fællesskab i Formue."

"Isaafald vilde det have været rigtigere at sætte, at vi ægte hinanden med Fællesskab i Eiendoms mangel," — sagde Olivier spøgende — „men det er det samme; da det engang er Skik og Brug, saa antage vi denne Clausul; ikke sandt, Jomfru Ernestine?"

„Tilvisse, Olivier," — svarede Frøken de Beaumesnil.

„Nu, Herr Notarius," — vedblev den unge Mand leende — „det er altsaa afgjort, at vi, Jomfru Ernestine og jeg, besidde alle vore Eiendomme i Fællesskab? Alle uden Forstjel skulle betragtes som en fuldstandig, gjensidig Gave, ligesom mine Underlieutenantsepauletter ned til hendes Brodcermaal?"

„Dg saa kan der ingen Bansteligbed finde Sted i Delingen," — sagde Capitain Bernard sagte med et Suk — „D, jeg har aldrig ønsket at være rig . . . førend idag."

„Det er altsaa besluttet, at den Artikel, der har Hensyn til Formuesfællesskabet, bliver staaende i Contracten;" — bemærkede Notaren — „Jeg bliver ved:

„De omqvæstionerede Troslove ægte hinanden under Betingelse af Fællesskab i Formue og gøre hinanden en fuldstandig og gjensidig Gave med alle de rørliche og urørliche Eiendomme, de besidde, samt med det Gods, som de muligen for Fremtiden maatte komme til at besidde ved Arv eller paa andre Maader."

„Arv? Staffels Børn! Mit Kors og min gamle Kaarde . . . det er Alt, hvad de have at vente efter mig, Herr General," — sagde Veteranen i en dæmpet Tone til Hertugen af Senneterre.

„Ei, Herr Capitain . . . hvo veed?" — udbrød Gerald muntert.

Medens den gamle Somand, der ikke deelte Gerald's

Saab, sørgmodigt rystede paa Hovedet, vedblev Notaren, idet han vendte sig til Olivier og Ernestine:

„Synes Contracten Dem i denne Form at være rigtig affattet, Mademoiselle . . . og Dem ogsaa, min Herre?“

„Jeg er, hvad denne Sag angaaer, nu som før, af samme Mening som Herr Olivier,“ — svarede Fruen de Beaumesnil.

„Jeg finder den fuldkommen rigtig affattet, Herr Notar,“ — tilføiede Olivier spøgende — „og jeg forsikker Dem, at De aldrig i Deres Liv har indført en Clausul i en Contract, hvorom der kunde diskuteres mindre end om denne.“

„Nu,“ — tog Notaren atter Ordet i en alvorlig Tone, idet han reiste sig — „Nu kunne vi stride til Contractens Underskrift.“

Fru de Senneterre benyttede nu den almindelige Bevægelse til at nærme sig Herr de la Rochague og sagde til ham, uden at lægge Dølgemaal paa sin Forbauselse:

„Men min kjære Baron — „Sigt mig dog, hvad i Alverden betyder alt Dette?“

„Hvilket, Fru Hertuginde?“

„Denne forviklede Intrigue, der spilles her.“

„Min kjære Hertuginde, denne Intrigue er netop det, der har gjort mig ganske confus.“

„Saa troer altsaa denne Herr Olivier, at Fruen de Beaumesnil er en Sypige?“

„Vel gjør han det.“

„Men hvorledes har han da kunnet vægre sig ved at indgaae paa det Tilbud, De gjorde ham?“

„Nu, han elskede en Anden, min kjære Hertuginde.“

„Hvilken Anden?“

„Min Myndling.“

„Hvilken Myndling?“

„Froken de Beaumesnil,“ — svarede Baronen, gottende sig hjerteligt over at han kunde lade Andre føle den samme Marter, som Marquien havde paafort ham.

„Herr Baron!“ — udbød Fru de Senneterre stolt, idet hun maalte ham fra Top til Taa — „Har De isinde at gjøre Nar af mig?“

„Fru Hertuginde, De kan dog umulig tiltroe mig en saadan Mangel paa Levemaade.“

„Nu, saa sig mig da, min Herre . . . hvad betyder denne Intrigue? Endnu engang, hvoraf kommer det, at Herr Olivier gjentager, at han har afflaaet Forbindelsen med Froken de Beaumesnil . . . og dog er beredt til at underskrive Contracten med hende? Og saa denne Roman med Sypigen Beaumesnil . . . hvorledes forklarer jeg mig den?“

„Min kjære Hertuginde, jeg har lovet Herr de Maillesfort Taushed . . . hav den Godhed at henvende Dem til ham. Der er Ingen, der forstaaer sig paa at løse Gaader saa godt som han.“

Da Fru de Senneterre fortvivlede om at erfare det Ringeste af Baron de Rochaigne, nærmede hun sig Marquien og sagde til ham —

„Naa, Marquis, faaer jeg endelig at vide . . .“

„Inden fem Minutter skal De erfare Alt, min kjære Hertuginde,“ — svarede Krøblingen.

Dg han gik hen til Notaren, for at hviste ham et Par Ord i Øret.

XII.

De vedkommende Personer nærmede sig til Bordet, hvor paa de tvende Documenter laar, sog Froken de Beaumesnil sagde ganske sagte til Hermine i en bekymret Tone:

„Al, min Veninde, min Søster, nu kommer det afgjoe-

rende Diebstik, Alt bliver nu opdaget, og hvad vil Hr. Olivier tænke, hvad vil han gjøre? . . . Om jeg havde begaaet den værste Feil, og denne nu blev opdaget, vilde jeg ikke været uroligere."

"Mod, Ernestine," — svarede Hermine — "hav kun fuldkommen Tillid til Hr. de Maillesfort."

Hvis Ernestine følte nogen Betyrning formedelst Hery Oliviers Betænklichkeiten, saa var den Puklede ikke mindre urolig ved Tanken om Hermines sine Høielse, thi endnu vidste hun ikke, at hun var indført i Contracten som en Adoptivdatter af Hertugen og Hyrsten af Haut-Martel.

Temmelig bange nærmede den Puklede sig den unge Pige og sagde:

"Nu er Touren til Dem, mit Barn, at underskrive."

Notaren bød hende Pennen, den unge Pige greb den med en af Glæde og Rørelse skjælvende Haand og undertegnede sig:

"Hermine . . ."

"Nu, mit Barn" — sagde Hr. de Maillesfort, som saae til, hvorledes hun skrev, og nu var i Begreb med at give Pennen tilbage, — "hvorfors skriver De ikke videre?"

Og da Pigen stum af Forbauselse saae paa ham, vedblev den Puklede:

"Naturligviis . . . skriv kun videre og underskriv dem: Hermine de Maillesfort."

"Ah, nu begriber jeg Alt" — sagde Gerald med dyb Rørelse til sin Moder — "Hr. de Maillesfort er det bedste, det ædlestes Menneske."

Hermine, som endnu bestandig betragtede ham, uden at finde Ord, sagde endelig:

"Men, min Herre . . . jeg kan jo ikke underskrive . . . Hermine de Maillesfort . . . dette Navn . . ."

„Mit Barn,“ — svarede Krøblingen rørt — „har De ikke ofte sagt til mig, at De søgte en barnlig Kjærlighed til mig?“

„Udentviivl, min Herre.“

„Troer De ikke,“ — vedblev den Puklede — „at De umuligt kunde vise mig Deres Taknemmelighed paa en bedre Maade end ved at sige til mig: „Jeg elsker Dem som en kjærlig Fader.““

„O ja, Hr. de Maillesfort, som den kjærligste Fader!“ — raabte den unge Pige med Zunderlighed.

„Belan da,“ — sagde Marquien smilende med Hjertelighed — „hvad kan det da staa Dem at føre mit Navn? De har allerede lovet mig, at naar De faaer en Son, skal han føre mit Navn . . . desuden, er De ikke ved Deres Hjerte, Deres Hengivenhed til mig, og ved min faderlige Kjærlighed . . . mit Adoptivbarn? . . . Hvorfor vil De da ikke underskrive denne Contract, som min Adoptivdatter?“

„Jeg, min Herre?“ — sagde Hermine, der endnu ikke kunde troe, hvad hun hørte — „Jeg . . . Deres Adoptivdatter?“

„Ja vist . . . det sætter jeg min Vre i . . . jeg har allerede ladet Dem benævne saaledes i Contracten.“

„Hvad siger De, min Herre!“

„Hør mig,“ — tilsvøiede den Puklede med Taarer i Øinene og med en uimodstaaelig Rørelse — „troer De, at jeg ærligt og redeligt har fortjent, at kunne fortælle alle Mennesker den misundelsesværdige Lykke, at De er min Datter — vil De virkelig endnu længere vægre Dem ved selv at føre et Navn, der altid er blevet æret og agtet?“

„Af, min Herre,“ — sagde Hermine, der nu ikke mere kunde tilbageholde sine Taarer — „saamegen Godhed!“

„Underskriv dog, stemme Barn,“ — sagde Marquien,

smilende med Taarerne i Øinene — „hvis ikke kunde man maaskee indbilde sig, at en saa smuk og henrivende Pige, som De, skammede Dem ved at have en stakkels lille Puffekrygget til Adoptivfader.“

Og hjærlichedsfuld greb han Hermines Haand, som om han vilde føre den op til sine Læber, og idet han traadte saa nær hen til hende, at Ingen kunde høre ham, hviskede han hende i Øret:

„Har Den, som vi sørge over, ikke sagt til mig: „Vær en Fader for min Datter!“?“

Bed denne Erindring om hendes Moder, bævede den unge Pige, og underskrev med en af Rørelse skjælvende Haand:

„Hermine de Maillefort.“

Den unge Kunstnerinde vidste ikke, at hun derved i al Form stadfæstede Krøblingens ædle Gave, hvis betydelige Formue hun ikke kjendte.

Capitain Bernard var saa bevæget af denne Scene, at han nærmede sig Krøblingen og sagde til ham:

„Herr Marquis, jeg har været Marineofficier og er Oliviers Onkel. Jeg har ikke den Ære at kjende Dem anderledes end af alt det Gode, Gerald har fortalt mig om Dem, og af den Bistand, De var saa god at yde ham, for at bevirkte Oliviers Udnævnelse til Officier . . . Men hvad De har gjort for Mademoiselle Hermine, vidner om et saa ærbødt Hjerte, at De maa tillade mig at trykke Deres Haand.“

„Og det af Hjertet, Herr Capitain, var overbevist derom,“ — sagde Marquien, idet han besvarede Veteranens venlige Imødekommen — „Heller ikke jeg har havt den Ære at kjende Dem af Andet end alt det Gode, min vakkre Gerald har fortalt mig om Dem. Saaledes erfoer jeg iblandt Andet, hvilket klogt og om Delicatesse vidnende Raad De gav Gerald, da der var Tale om hans Forbindelse med Froken de

Beaumesnil, og da Mænd af Hjerte ere saa sjældne, min Herre, betragter jeg det som en stor Lykke at kunne nærme mig Dem. Forresten kunde jeg ikke gaae Glip af denne Lykke," — tilsoiede Marquien smilende — „thi De elsker Ernestine og Olivier, ligesom jeg elsker Hermine og Gerasd; forestil Dem nu engang, hvilket herligt Liv vi ville føre med begge de unge elskværdige Par!"

„Bed Gud, min Herre, De gjør mig saare lykkelig!" — udbrod Veteranen — „Saa vil jeg ofte saae Dem at see; thi jeg er fast bestemt paa ikke at forlade Olivier og hans Kone."

„Og jeg er ligeledes bestemt paa at leve hos mine Børn, Hermine og Gerasd; men da begge vore Smaaapiger elske hinanden som Søstre . . ."

„Saa ville de heller ikke stilles ad," — afbrød Capitainen ham — „og saa . . ."

„Saa ville vi Alle leve med hyerandre som een Familie," — tilsoiede Krøblingen.

„Seer De, min Herre," — udbrod Veteranen — „hvis jeg havde været et Hængehoved . . . Handen skal tage mig, om jeg ikke havde erklæret, at den høje Gud forjættede mig Paradiset paa mine gamle Dage!"

„Tro De mig, Herr Bernard, alle retskafne Mennesker have een og samme Religion, nemlig Hjertets og Hrens; det er den eneste sande, den eneste gode. Men lad os skynde os, begge de stakkels Børn der døe jo af Utaalmodighed efter at komme til at underskrive deres Contract."

„Det er sandt," — sagde Capitainen, og ibet han vendte sig til Ernestine, vedblev han i en opvakt Tone —

„Nu, min Frosen, sæt hurtigt Deres Navn under dette Stykke Papir, hvorved jeg erholder Ret til at kalde Dem min Datter."

Ernestine undertegnede altsaa Contracten:

„Ernestine Vertpuis de Beaumesnil.“

Derpaa rakte hun med skjælvende Haand Pennen til Olivier.

Denne skyndte sig med ubestribelig Glæde at underskrive; men neppe havde han skrevet Fornavnet Olivier, førend Pennen faldt ham af Haanden og han forbausset stirrede paa Papiret, thi han kunde ikke troe sine egne Dine, da han læste Underkriften:

„Ernestine Vertpuis de Beaumesnil.“

De fleste af de Tilstedeværende vare saa belavede paa Oliviers Forundring, at Alle i nogle Dieblikke iagttoge en dyb Taushed.

Kun Capitain Bernard sagde til sin Neveu.

„Nu, min Dreng, hvad Djævelen feiler Dig? Kan Du ikke mere skrive dit Navn?“

„Læs først dette Navn, min Onkel,“ — svarede den unge Mand og pegede paa Ernestines Underkrift.

„Ernestine Vertpuis de Beaumesnil,“ raabte Oldingen, imedens han holdt Contracten endnu nærmere til sine Dine, som om han ikke kunde troe, hvad han saae; derpaa vedblev han: —

„De, min Frøken . . . er Frøken de Beaumesnil?“

„Ja, min Herre,“ — sagde Herr de la Rochaigne med Bærdighed — „som Frøken de Beaumesnils Formynder erklærer, stadfæster og forsikrer jeg, at denne Frøken i Sandhed er min Nynbling, og derfor var min Nærværelse her uomgiængelig nødvendig.“

„Frøken,“ — sagde Olivier til Ernestine med usikker Stemme og blev meget bleg — „Undskyld min Bestyrrelse. Alle de her Tilstedeværende ville begribe den. De . . . Frøken de Beaumesnil! . . . De, hvem jeg anfaae for fattig og

forladt, fordi De udgav Dem for det . . . Men hvad var da Hensigten med denne Forskillelse?"

Da Ernestine saa det kummerfulde Udtryk i Oliviers Mine, følte hun sig tilnødt, som om hendes Hjerte skulde bryde; Taarerne styrte hende ud af Dinene, og idet hun foldede sine Hænder med en bønlig Mine, kunde hun kun fremstamme de Ord —

„Tilgiv mig . . . Olivier! . . . Tilgiv mig!“

Der laa en saa rørende Udfald i disse saa Ord, hvormed den stakkels Pige bad om Forladelse for at hun var den rigeste Arving i Frankrig, at Alle, selv Baronnen og Fru de Senneterre følte sig dybt rørte; ogsaa Olivier følte at Taarerne traadte ham i Dinene.

Herr de Maillesfort indsaar, at det nu var paatide at fremstille Kjendsgjerningerne i et klart Lys, og at banlyse selv de fjerneste Betænkkeligheder hos Olivier; thi Skrøblingen saar, at den unge Mand, der med fuld Ret var forbauset over den besynderlige Hemmelighedsfuldhed, hvormed Frøken de Beaumesnil hidtil havde omgivet sig i sit Forhold til ham, led smerteligt ved den Kamp, der opstod mellem hans Kjærlighed og hans yderst omfindtlig Følelse.

„Hav den Gudsbede, Herr Olivier, og ligeledes De, Herr Capitain Bernard, at laane mig et opmærksomt Øre for nogle saa Minutter,“ — sagde Marquien — „og De skulle erfare Oplosningen paa en Gaade, som unægtelig maa overraske og forurolige Dem. Som fader- og modersløs og i Besiddelse af en umaadelig Rigdom, kjendte Frøken de Beaumesnil i sin Udflydighed ikke de havefyge Lidenskaber, der bleve vakte tillive rundt omkring hende, og troede paa overdrevne Lovtaler, paa Venstabsbeviser, der kun tjente egennyttige Planer til Skattehjul. En Dag gav En af hendes Moders Venner, som uheldigvis ikke kunde gjøre Mere, Frøken de Beaumesnil et Brev

om at Alt omkring hende var Løgn, Havesyge og Nederbrægtighed, og at hendes Rigdom var den eneste Bevæggrund til alle disse Rænker. Denne Opdagelse var frygtelig for hende; thi fra dette Dieblit befrygtede hun, at hun aldrig vilde blive elsket for Andet end sine Penges Skyld; denne Mistro mod Alt og mod Alle blev hende snart utaalelig . . . Og derfor fattede hun, som stod der alene, uden Støtte eller Raadgivere, den modige Beslutning, endelig at lære sit personlige Værd at kjende. Dette Kjendskab skulde sætte hende istand til at bedømme Oprigtigheden af de Smigrier, hvormed man overvældede hende. Men hvorledes skulde hun erfare denne Sandhed? Hun havde kun et eneste Middel. Hun maatte bortkaste Alt, hvad der havde kunnet røbe den rige Arving, træde ind i en Kreds, hvor hun var ubekjendt, udgive sig for en fattig forældreløs Pige, der levede af sine Fædres Arbejde, og . . ."

"O, nok, min Herre, nok," — raabte Olivier med Beundring — "nu gjætter jeg Alt . . . hvilket Mod!"

"Det har hun gjort!" — raabte Capitainen og foldede Hænderne med sand Andagt. — "Men saa besidder hun jo alle mulige glimrende Egenstaber!"

"De hører, hvad Deres Onkel siger, Herr Olivier," — sagde Marquien. — "Men hvordan end Froken de Beaumesnils Stilling er, saa har De dog i ethvert Tilfælde en Taknemligheds-Gjæld til hende at afbetale."

"At, Hr. Baron," — raabte Olivier — "denne Gjæld, denne hellige Gjæld haabede jeg at afbetale, da jeg gjorde Froken de Beaumesnil det Tilbud at dese min Lod, der var mindre uslykkelig, end hendes lod til at være . . . thi jeg troede, hun var fattig og forladt . . . men nu . . ."

"Hør et Ord, Herr Olivier," — sagde Marquien — "Froken de Beaumesnil og jeg, vi kjendte og agtede Deres

fiintsøsende Stolthed. Derfor have vi gaaet saaledes tilværts med Dem . . . De har paa en ædel Maade bestaaet denne for enhver Anden saa farlige Prøve. De har opoffret en næsten fabelagtig Forbindelse for Deres Kjærlighed til en fattig Syypige. Hvilket større Beviis paa Uegennyttighed kunde De vel give?"

„Intet,“ — svarede Capitain Bernard — „Jeg er mere om over Oliviers Vre end Noget kan være det; derfor maa jeg sige ham, at ligesom det er vanærende at ægte et Fruentimmer for hendes Penges Skyld, saaledes tør man paa den anden Side ikke vægre sig, naar man oprigtigt elsker den Bedste af alle Piger, ved at holde sit Vresord, ved at afbetale en hellig Gjæld, fordi det tilfældigviis viser sig, at denne tilbedelsesværdige Pige eier Penge. Tænk dig, min kjære Olivier, at Froken Ernestine, som endnu igaar var fattig, idag har ægtet en Slægtning i Monomotapa, som eiede mange Millioner, og dermed Basta! Hvad Djævelen! Denne ulyksalige Dyuge Millioner bør dog ikke blive en Slædesforstyrret!“

„O, jeg takker Dem, Herr Bernard!“ — udbrød Ernestine, idet hun med den inderligste Følelse af barnlig Kjærlighed faldt den gamle Somand om Halsen — „jeg takker Dem for disse venlige Ord, som Olivier umulig kan finde Noget at svare paa.“

„Det vil han vel lade være,“ — sagde Gerald og greb sin Bens Haand — „Kort sagt, min gode Olivier, du maa huske paa, hvad du sagde til mig for nogle Maaneder siden, da der var Tale om en Ægteskabsforbindelse mellem mig og Froken de Beaumesnil.“

„Og desuden,“ — tilføiede Hermine — „Er det da ikke Ernestine, den stakkels Brodeerjomfru, som De og jeg holdt saameget af, Herr Olivier?“

„Seer De, min Herre,“ — sagde Fru de Senneterre — „den Uegennyttighed, De lagde for Dagen, da De afflog Herr de la Rochaignes Tilbud, sætter mig i en saadan Forbauselse, at jeg er overbevist om, De altid, ogsaa som Froken de Beaumesnils Agtefælle, vil være og blive den, der forkaftede den rigeste Arving i Frankrig, for at ægte en fattig Pige uden Navn og Formue.“

Bestormet af disse Beviser paa Agtelse og Deeltagelse, der vare saa forskjellige og dog alle saa oprigtige, følte Olivier dog en hemmelig Ydmygelse over at han med sin Armob skulde dele Froken de Beaumesnils uhyre Formue; derfor svarede han —

„Jeg veed, at jeg ikke har Ret til, hvad Ære og Delicatesse angaaer, at vise mig mere fordringsfuld end de her Tilstedeværende! jeg føler, at hvad jeg nylig har erfaret om Froken de Beaumesnil har forøget min Agtelse og min ærbødige Kjærlighed til hende . . . og dog . . .“

Marquien afbrød Olivier, hvis Tanker han gjættede, med de Ord —

„Tillad mig endnu en Bemærkning, Herr Olivier. De føler Dem ydmyget ved at blive Medeier af Froken de Beaumesnils store Rigdom; jeg vilde fatte denne Ydmygelse, hvis De i de Skatte, Ernestine bringer Dem, kun saae et Middel til at tilfredsstille en ødsel og gold Ladhedsdrift og til at føre et yppigt Liv for Deres Kones Formue. O ja, i saa Fald . . . Skam og Skændsel over dem, der slutte slige uværdige Forbindelser! Men saaledes vil Deres Fremtid ikke blive, Herr Olivier . . . ligesaa lidt som Deres, Gerald; thi De veed endnu ikke, ligesaa lidt som Hermine, min Datter, min dyrebare Datter, veed det, at jeg — uden at kunne give hende en Formue, der i fjerneste Maade kan sammenlignes med Ernestines — dog, saalange jeg lever, tilfikkere hende halvtred-

findstyre tusinde Dalere t aarlige Renter, som jeg har arvet fra Dybsland.

"Dig, min Datter . . . en saadan Formue?" — udbrød

Hermine — "O nei, nei, jeg besværges Dem . . ."

"Hør mig ud, mit Barn . . . og De ligeledes, Herr Olfvictor," — vebblev Marquien, afbrydende den unge Pige —

Paa nogle rørende Blade, som De med Tiden vil faae at laese, Blade, som Ernestine har indviet sin Moders Minde, har hun i sin Siels uslybighed nedstrevet følgende Ord, som jeg aldrig skal forglemme —

Jeg eier tre Millioner i aarlig Indtægt.

Saamange Penges? Jeg alene? . . . Hvorfor?

Hvorfor faa Meget til mig? Hvorfor Intet til Andre?

Følgelig maa der ligge en stor Uretfærdighed i at arve.

Hvorledes har jeg vundet denne uhyre Formue?

At, ved din Død, min Moder . . . ved din, min Fader!

Følgelig maatte jeg, for at blive saa riig som jeg er, miste tvende Bøssener, som vare mig de dyrebareste i Verden.

For at jeg kunde blive saa riig, maae maalkke tusinde fattige unge Piger, ligesom Hermine, et arbeidsomt og dadelst frit Liv naaget, uophorlig være udsatte for Død.

"See," — ufsaiede Marquien med stigende Iver — "i dette ædle Smertensraab af et oprigtigt Herte, i disse Ord, der ere ligesaa simple og klare som Sandheden, der udgaaer af Barnets Mund, ligger en heel Aabenbaring. Ja, De taler Sandhed, Ernestine, Arvesystemet er en stor Uret-

færdighed, naar den besordrer et ærkesløst og udsyævende Livs Kaster; . . . Det er en Plage, naar det vækker og opbyder saadanne afstyvelige Videnstaber, som De nær var bleven et Offer for, frakkels hjære Barn; . . . Det er en Nyggesløshed, naar det opbyder uhyre Rigdomme, som kunde give tusinde Familier Underhold og Beskæftigelse, i egoistiske Hænder; men Arvesystemet kan undertiden ogsaa lede til det helligste Kald, naar Arvingen med Jver efterkommer de opsoiede Pligter, hvis Opfyldelse ikke kan afvinges, men som Kjærlighed til Næsten paalægger de Rige mod de Fattige. Ja, Arven leder til et helligt Kald, naar den, der besidder saa utallige Midler til Virksomhed, indvier sit hele Liv til den Op-gave at bringe disse Midler i Anvendelse, for moralsk og pphysisk at besordre alle de Menneskers Eksistens, hvem Samfundet gjør arvelose til Gunst for enkelte Privilegerede Og nu," — vedblev Kroblingen rovt, idet han greb Hermines og Oliviers Hænder — "sig mig nu, mine Børn, see I en Fornedrelse, en Stjændsel deri, at I, som endnu igaar vare fattige, nu ere rige, naar I vel overveie denne Kjærlighed til Næsten. Ville I vige tilbage for denne hellige og ofte saa tunge Pligt, som man hver Dag maa opfynde med den sindrigste Resignation, naar man vil erholde Tilgivelse for den uhyre Ullighed, som Ernestine i sin ædle Ustyd har betegnet med de Ord —

"Hvorfor Alt til mig? hvorfor Intet til de Andre?"

"O, min Herre!" — udbrød Olivier med Begeistring — "hvorfor er Kroken de Beaumesnils Formue ikke langt større end den er?"

Og nu greb den unge Mand med sin af Fryd og Glæde titrende Haand Pennen og skrev under Contracten —

"Olivier Raymond."

Da Herr de Maillesfort var i Begreb med at stige op i sin Bogn i Selstab med Hermine — thi hende tog han med sig, aldensund hun fra nu af skulde boe hos sin Adoptivfader — fik han pludselig Die paa Herr Bouffard, som syntes at plages af en pitnlig Nysgjerrighed.

„Ei, ei . . . see der min fortræffelige Herr Bouffard!“ — sagde Marquien til Extræmmere — „Det glæder mig særdeles at see Dem her! Man har fuldkommen Ret, naar man siger, at Forsynet mangen Gang betjener sig af de besynderligste Midler, for at opnaae sine Diemed, og De er en af disse særdeles mærkelige Midler, min kjære Herr Bouffard.“

„Herr Marquien viser mig en altfor stor Ære,“ — svarede Repræsentanten for den lovmæssige Orden, idet han spærrede Vinene vidt op, uden at satte Marquiens Ord.

„Veed De Nyt, min kjære Herr Bouffard? Hvis De ikke havde været saa ubarmhertig og pengegjerrig som Guuseier, saa havde Jomfru Hermine, min Adoptivdatter, maastee nu ikke været Hertuginde af Senneterre.“

„Hvad for Noget? Jomfru . . . min Pianistinde . . . Datter af en Marquis og Hertuginde af Senneterre?“ flammede Herr Bouffard bestyrtet, medens Krøblingen og den unge Pige stige op i en nydelig lille Bogn, hvori de rullede bort, inden Spidsborgeren var istand til at gjøre sig Rede for denne mærkværdige Begivenhed.

Kort Tid efter Contractens Underskrift erholdt den fornemme Verden, som man pleier at kalde den, to Kort af følgende Indhold —

„Her Baron de la Rochaigne har den Ære at melde Dem sin Myndlings, Fruen Ernestine de Beaumesnils Formæling med Herr Olivier Raymond.“

Marquien af Maillefort, Fyrste og Hertug af Haut-Martel, har den Ære at melde Dem sin Adoptivdatters, Fruen Hermine de Mailleforts Formæling med Hertug Gerald de Senneterre."

Ende.

Provenien of Hallsford, Hesse og Fering of Fout-Mars
 tel dar den Hese at mure Kam in Hopsbotters, Hesen
 Fermane de Hallsford's Formaling med Fering Gerals
 de Senneterre.

Ende.

